ΑΛΚΙΡΕΑΣ

Απλές περί του
Κόσμου Σημειώσεις...

Απλές περί του Κόσμου Σημειώσεις

Ένα άηχο ταξίδι, στον κόσμο αυτό που επιλέξαμε να ζήσουμε, με καταστάσεις, ανεξάρτητες της πλοκής, αλλά σημαντικές της διαχείρισής τους…

Πέμπτη 8 Ιανουαρίου 2015

Κεφάλαιο Ι

1. Η υποδοχή

«Κύριοι, καλησπέρα σας. Όλοι σας πλέον γνωρίζετε ήδη το όνομά μου, οπότε δεν υπάρχει λόγος να σας συστηθώ. Αυτό ίσως που δεν γνωρίζετε, είναι το λόγο για τον οποίο με γνωρίζετε τώρα ή –για να το πω καλύτερα-, το τι ακριβώς θα κάνουμε μαζί. Κάποιοι, το λόγο για τον οποίο συναντόμαστε και ξεκινάμε ετούτη την επαφή μας αυτή τη στιγμή, θα τον ανακαλύψετε πολύ αργότερα, ίσως και μετά από αρκετά χρόνια. Και εννοώ φυσικά, τον βαθύτερο, πραγματικό λόγο που η ζωή ή η μοίρα διασταύρωσε τους δρόμους μας και σας έφερε -σήμερα κι εδώ- απέναντί μου».

Μιλούσε σχεδόν ακίνητος, περιφέροντας μονάχα το βλέμμα του από τη μια άκρη της αίθουσας στην άλλη, σκανάροντας το περιβάλλον γύρω του, μέσα στο οποίο βρισκόταν ο κάθε ένας από μας. Κάποιες φορές, αυτό το βαθύ και απόκοσμο βλέμμα, σταματούσε σε κάποιο από τα εικοσιένα πρόσωπα που βρισκόμασταν απέναντί του, κάνοντάς το να ανοιγοκλείνει τα μάτια από αμηχανία.

Γύρισα το κεφάλι να παρατηρήσω τους συνακροατές μου. Αμίλητοι όλοι, τον κοιτούσαμε σχεδόν με δέος περιμένοντας να μιλήσει για αυτά που δεν έχουμε ακούσει ακόμη. Να ξεκινήσει να μας πει κάτι πέρα από τον εισαγωγικό πρόλογο και τα καλωσορίσματα, κάτι για όλα αυτά που θέλαμε να μάθουμε, να δούμε και να κάνουμε στο πρόγραμμα αυτό που -

εδώ και κάποιες μέρες- αποφασίσαμε να συμμετάσχουμε. Ήμασταν ήδη μερικές μέρες στη μικρή αυτή πόλη της Σκοτίας, -μόλις τελειόφοιτοι οι περισσότεροι από τις σχολές που ολοκλήρωσε ο καθένας-, προσληφθέντες από την εταιρία για την οποία εκτός από το όνομά τις και τις γενικές δραστηριότητες της στο χώρο της τεχνολογίας, πολύ λίγα γνωρίζαμε. Κι όλοι μας, διαφορετικοί.

Εικοσιένα άτομα, από εικοσιμία διαφορετικές χώρες, εικοσιμία διαφορετικές σχεδόν ειδικότητες. Χημικοί, φυσικοί, οικονομολόγοι, γιατροί, ψυχολόγοι, γεωπόνοι, βιολόγοι, μηχανικοί, προγραμματιστές, διοικητικοί, θεραπευτές, μαζεμένοι όλοι μαζί, στα πλαίσια της βασικής γνωριμίας με την εταιρία και της έναρξης του πρότζεκτ με το οποίο επρόκειτο να ασχοληθούμε. Μαζεμένοι όλοι μέσ' τη μικρή αυτή αίθουσα, ξεκινούσαμε ένα κύκλο εσωτερικών σεμιναρίων, ένα -βασικό ειδικό πρόγραμμα εκπαίδευσης- όπως το έλεγαν, που ποτέ δεν φανταζόμασταν που θα μας οδηγούσε

Μέχρι πριν λίγες ημέρες, δεν γνώριζα κανέναν. Τώρα τους γνωρίζω φατσικά, θυμάμαι κάποια ονόματά τους και μερικές από τις σπουδές και τις ειδικότητες που έχει κάνει ο καθένας τους. Το ίδιο και με τους τρεις εκπαιδευτές μας. Τους τρεις βασικούς δηλαδή. Τους υπεύθυνους της μικρής και παράξενης αυτής ομάδας των νεαρών και φιλόδοξων επιστημόνων -τεχνοκρατών, οι οποίοι βρεθήκαμε να ξεκινάμε την υλοποίηση των ονείρων μας στα έδρανα της γιγαντιαίας αυτής εταιρίας, εδώ στο μακρινό και παγωμένο βορρά της Ευρώπης. Όσο παράξενη όμως είναι η σύνθεση της γνωσιακής βάσης των μαθητών αυτής της ομάδας, άλλο τόσο παράξενη είναι και η σύνθεση των ειδικοτήτων των εκπαιδευτών της. Παράξενη φαίνεται σε μας δηλαδή, που ήρθαμε να εργαστούμε σε μια εταιρία υψηλής τεχνολογίας κα πληροφορικής. Αν και για ένα περίεργο λόγο κανένας από τους τρεις δεν αναφέρει τις σπουδές του, μάθαμε ότι ο ένας, -ο Mark-, έχει βασικές σπουδές φυσικής, ο δεύτερος -ο Robert- ανθρωπολογίας, βιολογίας ή κάτι τέτοιο και ο τρίτος -αυτός που μιλάει αυτή τη στιγμή-, ψυχιατρικής. Και οι τρεις τους από διαφορετικές χώρες.

Ο φυσικός Άγγλος, ο ανθρωπολόγος ή βιολόγος Αμερικάνος και ο τρίτος -ο ψυχίατρος- Βραζιλιάνος, με ασιατικά όμως χαρακτηριστικά προσώπου. Κινέζου ή Ιάπωνα και με ένα περίεργο για την καταγωγή του όνομα, Proteus. Ψηλός, αδύνατος, σχεδόν ξερακιανός, ο πιο επιβλητικός από τους τρεις, -αν και δεν έχουν ανακοινωθεί τουλάχιστον ακόμη τίτλοι και διαβαθμίσεις εξουσίας τους-, μοιάζει να έχει αυτός την ευθύνη για ολό-

κληρη την ομάδα. Γύρισα πάλι το βλέμμα μου επάνω του περιμένοντας να συνεχίσει…

«Αυτό λοιπόν που θα κάνουμε μαζί, είναι να προσπαθήσουμε να αναπροσαρμόσουμε στην αρχή όλα όσα γνωρίζετε για τον κόσμο, σε μια όμως διαφορετική βάση και σε ένα διαφορετικό πλαίσιο. Δεν θα σας ζητήσω να ξεχάσετε ή να αλλάξετε αυτά τα οποία ήδη γνωρίζετε και δεν θα σας πω κάτι άλλο από αυτό που ήδη έχετε μάθει. Σας ζητώ μονάχα, να βγάλετε κατ αρχάς τις εξωτερικές ετικέτες από τα ράφια της βιβλιοθήκης της μνήμης σας. Τους γενικούς τίτλους οι οποίοι σας οδήγησαν σε λεπτομέρειες τέτοιες, ώστε να δημιουργήσετε κατηγορίες και να διαχωρίσετε τη γνώση σε ειδικότητες. Κι αυτό διότι ο σκοπός της παρουσίας σας εδώ, είναι η αλλαγή της εκπαίδευσή σας από την ειδικότητα στη γενικότητα».

Σταμάτησε πάλι και πέρασε το βλέμμα του από την μια άκρη στην άλλη, κοιτάζοντας τώρα, κάθε ένα μας βαθιά μέσα στα μάτια. Με μια αστραπιαία γρήγορη ματιά, προσπάθησε να αναγνωρίσει σε κάθε έναν από τους ακροατές του, το επίπεδο αντίληψης και αποδοχής των λόγων του, όπως επίσης το επίπεδο αντίδρασης ή άρνησης.

«Όσες μέρες θα μείνετε εδώ, θα ακούσετε και θα δείτε αρκετά νέα πράγματα για τον κόσμο» συνέχισε αργά. «Και από εμπειρία γνωρίζω ότι οι επτά από σας θα αντιληφθούν συνειδητά, θα αποδεχθούν και θα εφαρμόσουν όλα όσα θα μάθουμε και θα δημιουργήσουμε μαζί. Θα μπορέσουν να το κάνουν τόσο εδώ μαζί μας, όσο και αργότερα στη μετέπειτα ζωή τους πέρα από εδώ. Άλλοι επτά, θα προσπαθήσουν να τα εφαρμόσουν χωρίς όμως να καταφέρνουν πάντα να κατανοούν το πώς και το γιατί ώστε αργότερα και πέρα από εδώ, να τα αναπτύσσουν περισσότερο μόνοι τους. Τέλος οι υπόλοιποι και τελευταίοι επτά, θα αδυνατίσουν να καταλάβουν το βαθύτερο νόημα ή θα αρνηθούν να αποδεχθούν σαν εφαρμόσιμες -κάποιες ή το σύνολό – από τις πληροφορίες που θα τους δοθούν. Θα πρέπει να γνωρίζετε όμως, ότι και τα τρία αυτά τμήματα, είναι απαραίτητα για την συνολική υλοποίηση του συγκεκριμένου προγράμματος. Και εκείνοι οι οποίοι θα το αντιληφθούν, θα το ενστερνιστούν και θα το αναπτύξουν, και εκείνοι οι οποίοι απλά θα το εφαρμόσουν, αλλά και εκείνοι οι οποίοι θα το αρνηθούν».

Στην αίθουσα επικρατούσε απόλυτη σιγή. Ο πιο θαρραλέος από το ακροατήριο αποφάσισε να μιλήσει.

«Αυτό σημαίνει, ε…» σταμάτησε σαν κάτι να προσπαθούσε να αποφασίσει να πει ή να θυμηθεί…

«…Proteus…» ολοκλήρωσε ο εκπαιδευτής, μαντεύοντας το λόγο του παρατεταμένου διλήμματος, για τον τρόπο της προσφώνησής του…

«…ναι Proteus» συνέχισε ο ακροατής, «αυτό σημαίνει, ότι κάποιοι από μας οι οποίοι θα αρνηθούν -όπως λέτε- πιθανώς να αποδεχθούν το πρόγραμμα, θα φύγουν αυτοβούλως πριν αυτό ολοκληρωθεί ή θα απολυθούν από την εταιρία;»

«Σύμφωνα με τη σύμβαση την οποία έχετε υπογράψει, η εταιρία έχει αναλάβει την υποχρέωση να κρατήσει μέχρι το τέλος της ολοκλήρωσης της βασικής αυτής εκπαίδευσης, όλους τους υποψηφίους συμμετέχοντες στο πρόγραμμα. Άρα, αυτό σημαίνει ότι κάποιος μπορεί να αποχωρήσει μονάχα αυτοβούλως ή από ανάγκη. Και όταν λέμε ανάγκη, εννοούμε για παράδειγμα ανάγκη προερχόμενη από πιθανή κατάσταση της υγείας του, η οποία δεν θα του επιτρέπει να συνεχίσει. Έτσι, είσαστε όλοι πάντοτε ελεύθεροι, όσο φυσικά παραμένετε υγιείς.»

«Κι όταν λέτε υγιείς, εννοείτε σωματικά ή ψυχικά; Αυτός είναι ο ρόλος του ψυχιάτρου εκπαιδευτού;»

«Σας είπα ήδη, να αφαιρέσετε τις ετικέτες από τα ράφια της βιβλιοθήκης της μνήμης σας. Στην ομάδα αυτή, και για όσο αυτή λειτουργεί, δεν υπάρχουν ειδικότητες. Τόσο για τους εκπαιδευόμενους όσο και για τους εκπαιδευτές. Όλοι μας μετά τη γενική εκπαίδευση, επιλέξαμε να ξεκινήσουμε από μια σχολή η οποία μας τροφοδότησε με ειδικές πληροφορίες, ειδική γνώση αν θέλετε, διότι έτσι λειτουργεί το σύστημα της επίσημης εκπαίδευσης παγκόσμια. Όλοι μας έχουμε περάσει από τέτοια θρανία και αυτό ήταν φυσικά προϋπόθεση για την παρουσία σας εδώ. Εμείς εδώ όμως, δεν είμαστε κολέγιο ή πανεπιστημιακή σχολή για να ακολουθούμε οποιοδήποτε παρόμοιο εκπαιδευτικό σύστημα, ούτε πρόκειται -φεύγοντας από δω- να σας εφοδιάσουμε με κάποιο επίσημο επιστημονικό τίτλο, τον οποίο θα μπορείτε να χρησιμοποιήσετε αργότερα ως ειδικότητα ή μεταπτυχιακή εργασία. Η εμπειρία την οποία φυσικά θα πάρετε, θα είναι για τον καθένα από σας παραπάνω από αξιόλογα σημαντική, όμως θα είναι μια εμπειρία ζωής, την οποία -αν τελικά εφαρμόσετε- θα καταφέρετε να αλλάξετε τόσο τη ζωή τη δική σας, όσο και των ανθρώπων γύρω σας. Έτσι, ο όρος ψυχίατρος δεν ισχύει εδώ μέσα, διότι ο όρος αυ-

τός -ιατρός της ψυχής- είναι μη συμβατός με το πρόγραμμα. Και αυτό θα το αντιληφθείτε στη συνέχεια της ανάπτυξης του.»

Η πρόκληση ήταν αρκετά μεγάλη για να μην ρωτήσω: «ο ψυχίατρος δηλαδή δεν θεωρείται ιατρός της ψυχής από το συγκεκριμένο πρόγραμμα; Και τι σχέση έχει η ανάλυση συμβατότητας του όρου ψυχή, με ένα πρόγραμμα σε μια εταιρία υψηλής τεχνολογίας όπως αυτή στην οποία έχουμε προσληφθεί; Δεν καταλαβαίνω…»

Έστρεψε το βλέμμα, το πρόσωπο και το σώμα του προς εμένα, αρχίζοντας να με πλησιάζει με αργά βήματα αλλά αμίλητος. Μίλησε μόλις με είχε πλησιάσει αρκετά…

«Αυτός ο οποίος δεν είναι συμβατός με το συγκεκριμένο πρόγραμμα, είναι ο όρος ψυχή όπως πιθανώς τον γνωρίζετε μέχρι σήμερα. Αν τώρα με αυτό που είπα, υπάρχει κάποιος θεολόγος από το ακροατήριο και ξεκινήσει τις ενστάσεις, θα μπορούσε να ξεκινήσει μια συζήτηση η οποία δεν θα τελείωνε ποτέ…».

Με είχε πλησιάσει τώρα και στεκόταν ακριβώς εμπρός μου. Σταμάτησε να μιλά και με κοιτούσε μέσα στα μάτια, σαν να προσπαθούσε να διαβάσει τη σκέψη μου. Ένα ελαφρύ ρίγος διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά μου, κάνοντάς με να διστάζω να συνεχίσω. Συνέχισε εκείνος…

«Ας κάνουμε μια υπόθεση. Αν δεν ήξερες τι σημαίνει φιλοσοφία ή ακόμη περισσότερο θεολογία, κι αν δεν είχες αποδεχθεί ότι ο μόνος ο οποίος δικαιούται να έχει άποψη περί ψυχής είναι ή ο φιλόσοφος ή ο θεολόγος, τότε το πιθανότερο θα ήταν ίσως, να προσπαθούσες να προσεγγίσεις το θέμα αυτό με τη δική σου κοσμική ή επιστημονική οπτική. Όμως η ετικέτα στο ράφι της μνήμης σου, δεν σε αφήνει να το κάνεις. Δεν υπάρχει κάποιος άλλος που σε εμποδίζει, παρά μονάχα αυτή η ετικέτα. Βγάλε την από εκεί και μην βάλεις τίποτε άλλο στην κενή της τώρα θέση παρά μονάχα πες μου τι έχεις σπουδάσει…»

«Φυσική και προγραμματισμό ηλεκτρονικών υπολογιστών…» αισθάνθηκα ότι απάντησα…

«Φυσική και προγραμματισμό ηλεκτρονικών υπολογιστών…» επανέλαβε μόνος του, σαν να ήθελε να με κάνει να το ακούσω πάλι κι εγώ αυτό που είπα… «…πολύ ωραία. Φαντάσου τώρα ότι δεν υπάρχει κανένας να σου πει τι είναι ψυχή, παρά μονάχα εσύ. Με όσες πληροφορίες έχεις αποκτήσει από τα σχολεία που πέρασες ή από τα βιβλία που διάβασες, σου ζητείται να δώσεις ένα ορισμό. Τι είναι ψυχή. Δεν είσαι θεολόγος,

δεν είσαι φιλόσοφος. Έτσι, δεν σου επιτρέπεται να απαντήσεις με το δικό τους τρόπο, αλλά μονάχα με όσα εσύ γνωρίζεις ή υποθέτεις. Τι μπορεί να είναι η ψυχή;»

Όλοι είχαν γυρίσει και με κοιτούσαν. Το ένοιωθα, αλλά δεν μπορούσα να τραβήξω το βλέμμα μου από τα μάτια του. Σαν να ήμουν μαγνητισμένος, αφέθηκα μερικά δευτερόλεπτα στη σιωπή. Δεν ήμουν θεολόγος, ούτε φιλόσοφος σίγουρα. Όμως ο μόνος τρόπος με τον οποίο προσπαθούσα να δώσω την απάντηση ήταν ο δικός τους. Οι λέξεις οι οποίες ετοιμαζόντουσαν να βγουν από το στόμα μου και να σχηματίσουν μια ολοκληρωμένη φράση, ήταν ίδιες σαν να έβγαιναν από το στόμα ενός θεολόγου ή φιλοσόφου. Ενός ανθρώπου τέλος πάντων, ο οποίος έχει πνευματικές γνώσεις περί θρησκείας ή κάτι ανάλογο. Τι γνωρίζω εγώ; Μα οι δικές μου γνώσεις είναι σχετικές μονάχα με τη φυσική επιστήμη των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Ο κόσμος που ξεδιπλώνεται συνεχώς εμπρός μου είναι πληροφορία…

«Πληροφορία…». Το είπα, ακούστηκε στεγνά, αχνά κι αδύναμα, αλλά ακούστηκε σε όλους. Κι ύστερα σιωπή από όλους. Προσπαθούσα μέσα σε αυτό το κενό χρόνου που μεσολάβησε από αυτό που είπα μέχρι τον επόμενο ήχο που θα παρουσιαζόταν, να συγκεντρωθώ και να καταλάβω τι ήταν αυτό που ξεστόμισα. Η ψυχή πληροφορία; Ανοιγόκλεισα τα μάτια ετοιμαζόμενος να δικαιολογηθώ. Τον είδα να χαμογελάει…

«Από πού είσαι;» ρώτησε κοιτάζοντάς με.

«Ελλάδα… αλλά, γιατί…;» απάντησα προσπαθώντας να καταλάβω αν είχε αποδεχθεί την απάντησή μου σαν σωστή, αλλά σκεπτόμενος πάλι, αδυνατούσα να τη δεχθώ εγώ. Γιατί με ρωτάει από πού είμαι; Χαμογέλασε…

«Διότι εδώ, θα μπορούσε να έχει ολοκληρωθεί το μισό εκπαιδευτικό πρόγραμμα. Θα μπορούσε… Αν είχες καταλάβει πράγματι τι έχεις πει κι αν μαζί με σένα, είχαν καταλάβει τουλάχιστον κι άλλα έξι άτομα. Όμως δεν συμβαίνει αυτό, αν και η απάντηση είναι σωστή. Η ψυχή, είναι πληροφορία, όπως και η συνείδηση είναι πληροφορία και η γνώση και η επίγνωση ακόμη η Συνειδητότητα κι ας μην μπορείτε ακόμη να κατανοήσετε τις ομοιότητες και διαφορές των λέξεων που μόλις ανέφερα. Διότι όλοι εσείς οι εικοσιένας υποψήφιοι που βρίσκεστε εδώ και με παρακολουθείτε, ενώ θεωρείτε ότι βρίσκεστε σε ένα βασικό ειδικό εκπαιδευτικό σεμινάριο, ενός προγράμματος υψηλής τεχνολογίας της πληροφορικής, στην

ουσία βρίσκεστε στο σημείο εκείνο το οποίο θα αποτελέσει την απαρχή του τρόπου με τον οποίο βλέπετε και αντιλαμβάνεστε ολόκληρο τον κόσμο.

»Ένα τρόπο εντελώς διαφορετικό από ότι σας έδειξαν και σας δίδαξαν στα σχολεία σας μέχρι σήμερα. Διότι όπως θα δούμε μαζί αγαπητοί μου, ο κόσμος είναι άρρηκτα συνδεδεμένος, με αυτό που ονομάζουμε όλοι μας πληροφορία και Συνειδητότητα. Κι ας ορίζει αυτές τις έννοιες ο κάθε ένας από μας με εντελώς ίσως διαφορετικό τρόπο από ότι θα την ορίζουμε μαζί σε μερικές μέρες από σήμερα. Η ψυχή λοιπόν, είναι πληροφορία κι αυτό σαν από σύμπτωση ακούστηκε στην αίθουσα αυτή από την πρώτη μόλις ημέρα της εκπαίδευσής σας, από το στόμα ενός -άλλη σύμπτωση- Έλληνα. Η ψυχή σαν πληροφορία, μεσολαβεί στη δημιουργία ολόκληρου του κόσμου κι εσείς, είστε μια μικρή ομάδα στον σύνολο του κόσμου των ανθρώπων, η οποία το επόμενο διάστημα θα προσπαθήσει μέσω αυτής, να μπει με επιστημονικό ή μη τρόπο, στα άδυτά του. Καλώς ήλθατε στο πρόγραμμα».

Έκανε ένα βήμα πίσω, υποκλίθηκε ελαφρά σαν ηθοποιός στη σκηνή και έκανε μια κίνηση με τα δυο του χέρια, σαν να μας υποδείκνυε ότι είμαστε ελεύθεροι να αποχωρήσουμε από την αίθουσα για το προγραμματισμένο ολιγόλεπτο διάλειμμα.

«Διάλειμμα δέκα λεπτών…» είπε, μα για μερικά δευτερόλεπτα, δεν κινήθηκε κανείς. Κατόπιν, αργά σαν υπνωτισμένοι, αρχίσαμε να σηκωνόμαστε ένας –ένας και να προχωρούμε προς το μικρό φουαγιέ στην είσοδο της αίθουσας…

Παρασκευή 9 Ιανουαρίου 2015

2. Είσοδος σε ένα νέο κόσμο.

Δεν καταλάβαμε το πέρασμα του χρόνου. Τουλάχιστον εγώ δεν του έδωσα καμία σημασία. Ακουμπισμένος στον τοίχο και κρατώντας ένα μικρό φλιτζάνι με ζεστό καφέ, βυθίστηκα για όλα εκείνα τα λίγα λεπτά του διαλείμματος, σε σκέψεις που προς το παρόν αδυνατούσα να απαντήσω. Δεν είχα ποτέ σκεφτεί ότι καταθέτοντας το βιογραφικό μου σε μια εταιρία υψηλής τεχνολογίας, θα άνοιγα μια πόρτα προς ένα κόσμο για τον οποίο

όλα τα προηγούμενα χρόνια δεν είχα δώσει σημασία. Τον κόσμο του αόρατου. Τι ζητούσα εγώ εκεί μέσα; Τι ήταν αυτό το πρόγραμμα; Ποιοι ήταν αλήθεια οι εκπαιδευτές μου; Και οι συνάδελφοί μου;

Όλοι αυτοί οι υπόλοιποι είκοσι της μικρής ομάδας, δεν έδειχναν να αισθάνονται διαφορετικά από ότι εγώ εκείνη τη στιγμή. Σαν χαμένοι όλοι. Σήκωσα τα μάτια και τους παρατηρούσα. Δεν έμοιαζαν να γνωρίζουν κάτι παραπάνω από μένα για όλο αυτό που διαδραματιζόταν γύρω μας. Δεν έμοιαζαν ούτε φανατικοί, ούτε μέλη κάποιας οργάνωσης ή εσωτερικής πνευματικής σχολής. Απλά παιδιά έμοιαζαν όλοι τους, που το μόνο το οποίο είχαν μέσα τους ήταν οι φιλοδοξίες τους και τα όνειρά τους για μια ζωή όμορφη και άνετη. Δεν τόλμησα να ζητήσω από κάποιον τους να σχολιάσει κάτι από την υποδοχή. Δεν είχα και χρόνο να το κάνω. Η εμφάνιση του Mark -του φυσικού μας- στην είσοδο της αίθουσας, έδωσε το σύνθημα της επιστροφής μας μέσα.

Ο Proteus στεκόταν όρθιος κι ακίνητος. Καθίσαμε όλοι… Περίμενε λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να αποκατασταθεί πάλι αυτή η απόλυτη σιγή κι έκανε μερικά βήματα παρατηρώντας πότε το πάτωμα εμπρός του και πότε εμάς στο ακροατήριο σαν σύνολο. Οι λέξεις άρχισαν να βγαίνουν αργές αλλά καθαρές από τα χείλη του…

«Εδώ και αιώνες, σε δεκάδες ίσως κείμενα, υπάρχουν αναφορές περί ψυχής. Ξεκινώντας από τον Πλάτωνα της Ελλάδας, οι χριστιανοί εναρμόνισαν την έννοιά της μέσα στα δόγματά τους με ένα τρόπο ο οποίος προσπαθούσε να ανταποκριθεί στη συνείδηση της τότε εποχής, δηλαδή στην τότε αντίληψη των πραγμάτων. Έτσι σήμερα -οι περισσότεροι από τους ανθρώπους- όταν αναφερόμαστε στην ψυχή, έχουμε στο νου μας την θρησκευτική προσέγγιση του όρου, η οποία και επικράτησε τελικά στις περισσότερες συνειδήσεις των ανθρώπων. Όμως στην ουσία, αδυνατούμε να κατανοήσουμε βαθιά τι είναι ακριβώς αυτό για το οποίο μιλάμε. Αυτό όμως είναι εδώ και το ζητούμενο. Να αντιληφθούμε και να συνειδητοποιήσουμε την έννοια της ουσίας της ψυχής, διότι εκτός των άλλων, αυτό αποτελεί και τη βάση του όλου προγράμματος στο οποίο θα ασχοληθείτε.

»Ο σκοπός μας εδώ δεν είναι να εισέλθουμε στις παραδόσεις και τα πιστεύω της θρησκείας του κάθε λαού ή της ηθικής που δημιουργήθηκε μέσω αυτής μέχρι σήμερα σε κάθε έθνος. Δεν είναι επίσης να σας πείσουμε να διαγράψετε ότι πιστεύετε για τον κόσμο και να τα αντικαταστή-

σετε με κάτι άλλο. Αυτό, εκτός του ότι είναι αδύνατον να γίνει τώρα και έτσι ξαφνικά, είναι και εκτός της φιλοσοφίας μας. Δική μας και του προγράμματος το οποίο ακολουθώντας τη νομοτέλεια της Συνειδητότητας, για την οποία έχουμε επίσης να πούμε πάρα πολλά, λειτουργεί πιο σωστά όταν αφήνει τη συνείδηση του κάθε ενός συμμετέχοντα, εντελώς ελεύθερη στο πώς θα εκφραστεί».

«Και γιατί θεωρείτε ότι τώρα οι άνθρωποι είναι έτοιμοι να ακούσουν, να δεχθούν και να πουν με άλλο τρόπο διαφορετικό, όλα αυτά που μέχρι τώρα βρίσκονταν μέσα στα πιστεύω και τις δοξασίες τους για τον άγνωστο, μεταφυσικό κόσμο που υπάρχει;» ακούστηκε μια φωνή από το ακροατήριο.

Γύρισα και κοίταξα προς τη μεριά από όπου ερχόταν ο ήχος της. Ήταν, αν θυμάμαι καλά το όνομά του, ο Max. Ένας Δανός οικονομολόγος μαθηματικός, μελαχρινός, σχετικά χαμηλού αναστήματος, αδύνατος και περισσότερο εσωστρεφής από τους άλλους, νεαρός άνδρας, ο οποίος απέφευγε τις μεγάλες παρέες. Μου έκανε εντύπωση αυτή η απόφασή του να διακόψει τον Proteus. Όμως ο εκπαιδευτής, χωρίς να διστάσει, γύρισε προς το μέρος του και του απάντησε…

«Κατά τη διάρκεια των μαθημάτων εδώ, θα μάθετε ότι κάθε περίπου δύο χιλιάδες χρόνια, η Ανθρωπότητα αντιλαμβάνεται ή καλύτερα έχει τη δυνατότητα να συνειδητοποιήσει τον κόσμο, με ένα εντελώς διαφορετικό τρόπο από ότι προηγουμένως. Η Ανθρωπότητα όμως είναι ένα σύνολο, το οποίο αποτελείται από τον κάθε ένα από μας. Η συνολική αντίληψη η οποία πηγάζει από αυτή, είναι σαν να λέγαμε η κοινή συνισταμένη των επιμέρους αντιλήψεων και απόψεων τις οποίες έχει ο κάθε ένας άνθρωπος. Το κάθε ένα στοιχείο που τη συνθέτει. Εμείς εδώ, θα δείξουμε και θα προσπαθήσουμε να αναπτύξουμε, τις δυνατότητες συνειδητοποίησης που ανοίγονται για όλους μας. Το τι στοιχεία θα κρατήσετε και θα χρησιμοποιήσετε όμως από αυτό που θα μάθετε και πώς θα το εκφράσετε όλο αυτό τελικά σαν δική σας άποψη, είναι καθαρά υπόθεση δική σας. Κι αυτή είναι η πρώτη ‘‘αρχή’’ την οποία θέλω να θυμάστε. Ότι ο κάθε ένας μας, οφείλει να διατηρεί και να προβάλει, την καθαρά δική του αυτοτελή και ελεύθερη άποψη για τα θέματα τα οποία συζητούμε. Μια άποψη η οποία δεν είναι απλά η άρνηση ή η αντίθεση στην άποψη κάποιου άλλου, αλλά η ελεύθερη σύνθεση των στοιχείων της συνείδησής του. Το πώς θα

το πετύχουμε φυσικά αυτό, θα το αντιληφθείτε με την πρόοδο των μαθημάτων.

»Στους επόμενους αιώνες οι οποίοι ανατέλλουν, θεωρώ ότι οι άνθρωποι όταν μιλούν για σύνθετες έννοιες όπως είναι η ψυχή, θα έχουν τη δυνατότητα να αντιληφθούν τις επιμέρους παραμέτρους του στοιχείου το οποίο εξετάζουν. Κι αυτό, για να μπορέσουν τελικά να συνθέσουν το όλον, μιας και η συνολική αντίληψη της Ανθρωπότητας θα γίνεται περισσότερο ολιστική και σύνθετη και όχι απλά αναλυτική και διαχωριστική όπως είναι σήμερα. Έτσι λοιπόν, για να αντιληφθούμε τη συνολική φύση και λειτουργικότητα της ψυχής, θα πρέπει να την εξετάσουμε μέσα από τις τρεις παραμέτρους οι οποίες την στοιχειοθετούν. Πού, πώς και γιατί. Από πού προέρχεται, πώς και σε τι εδράζεται και γιατί συμβαίνει αυτό. Κι αυτό, διότι η ψυχή αποτελεί κάτι σαν συνδετικό κρίκο αυτών των τριών δεδομένων.

»Για την πηγή της ψυχής, θα μπορούσαμε να συζητούμε επί πολλές ώρες και ανάλογα τα πιστεύω κάθε ενός, θα μπορούσαμε να συνθέσουμε ένα πολυμορφικό παζλ από πληροφορίες, οι οποίες άλλες φορές όμοιες μεταξύ τους και άλλες φορές με σημαντικές διαφορές, θα έδιναν τελικά τη συνολική εικόνα της αντίληψης την οποία έχει η Ανθρωπότητα σαν σύνολο για αυτή. Έτσι κάποιοι μπορεί να την ορίσουν ως «πεδίο ύπαρξης», κάποιοι άλλοι ως «άκρο ύπαρξης» ή πάλι ως «αυτό που υπάρχει» ή ακόμη αν πάμε σε θρησκευτικά κείμενα, να την δούμε ως «άκρο Ων» ή απλά «Ων». Εμείς εδώ, την πηγή της ψυχής θα τη φανταστούμε ως έναν γιγαντιαίο ενεργειακό ή νοητικό ή πνευματικό χώρο, πέρα από το σύμπαν του αισθητού κόσμου που γνωρίζουμε. Μέχρι σήμερα, το χώρο αυτό τον αποκαλούσαν απλά πνευματικό. Σήμερα όμως, στη σύγχρονη εποχή όπου αντιλαμβανόμαστε την έννοια της πληροφορίας ως «δεδομένο ή data», είναι εύκολο να φανταστούμε ένα τέτοιο χώρο και να τον αντιληφθούμε ως ενεργειακό. Ένα χώρο άπειρης ενέργειας. Ενέργειας η οποία αποτελείται και άρα περιέχει, πληροφορία.

»Με τα σημερινά δεδομένα αντίληψης, μιλώντας σε ακροατές - στελέχη μια εταιρίας υψηλής τεχνολογίας όπως είστε εσείς και προσπαθώντας πάντα να μένουμε αποστασιοποιημένοι (αλλά ποτέ αρνητικοί) από τις μέχρι σήμερα αντιλήψεις που έχουμε για τον κόσμο μας, ένας τέτοιος άπειρος, άϋλος, ενεργειακός χώρος, του οποίου η ενέργεια την οποία περιέχει είναι πληροφορία, θα μπορούσαμε να πούμε ότι μοιάζει

αρκετά με ένα συμπαντικό λειτουργικό σύστημα. Οι περισσότεροι από σας, μπορούν να αντιληφθούν ή τουλάχιστον να φανταστούν, την πηγή των πάντων από όπου θεωρούμε ότι προέρχεται η ψυχή, σαν ένα τέτοιο γιγαντιαίο λειτουργικό σύστημα το οποίο έχει την δυνατότητα και ικανότητα να δημιουργεί τα πάντα. Ένα χώρο αυτόνομο και δυναμικό ο οποίος «υπάρχει» και περιέχει την πληροφορία ολόκληρης της δημιουργίας. Της δημιουργίας με την ευρύτερη έννοια, ώστε να συμπεριλαμβάνει τα πάντα. Άπειρη.»

Έμεινα να τον κοιτάζω αφηρημένα εστιάζοντας περισσότερο πίσω του, προσπαθώντας συγχρόνως να δημιουργήσω μια ευρύτερη νοητική εικόνα ενός χώρου σαν κι αυτόν που μόλις μας περιέγραψε. Έκλεισα για λίγα δευτερόλεπτα τα μάτια και τα ξανάνοιξα αμέσως, αδιαφορώντας όμως να εστιάσω κάπου στο χώρο της δικής μου πραγματικότητας, έτσι ώστε να παραμείνω όσο το δυνατόν περισσότερο στην εικόνα του πεδίου της πηγής. Εκείνος συνέχισε…

«Όλο αυτό τώρα, τον ενεργειακό, γεμάτο πληροφορία χώρο, φανταστείτε τον σαν άπειρο σώμα. Ένα σώμα άυλο, χωρίς συγκεκριμένη μορφή αλλά αποτελούμενο από άπειρα -άυλα κι αυτά- κύτταρα. Προσπαθήστε να τον φανταστείτε και να τον κατανοήσετε, ενθυμούμενοι τη δομή των κυττάρων του δικού σας σώματος. Κάθε δικό μας ανθρώπινο, βιολογικό, υλικό κύτταρο του σώματός μας, περιέχει την πληροφορία για μια εξειδικευμένη λειτουργία, αλλά συγχρόνως περιέχει -μέσα από το DNA μας- κωδικοποιημένη και τη συνολική πληροφορία ολόκληρου του σώματος. Κάθε κύτταρο μας, περιέχει την πληροφορία με την οποία συμμετέχει και δημιουργεί κάθε επιμέρους ιστό ή επιμέρους όργανο του σώματος (αυτιού, τρίχας, στομάχου κλπ), όπου χωρίς αυτή είναι αδύνατον να σχηματιστεί σε βιολογική, υλική μορφή ο συγκεκριμένος επιμέρους ιστός ή το όργανο. Επίσης όμως, κάθε τέτοιο κύτταρο περιέχει και την πληροφορία ολόκληρου του σώματος, ώστε αυτό να πάρει την τελική του μορφή. Και η πληροφορία αυτή είναι αποθηκευμένη στο DNA μας. Τόσο η πληροφορία του επιμέρους όσο και η πληροφορία του συνόλου, βρίσκεται αποθηκευμένη και λειτουργική μέσα στο ίδιο στοιχείο.

» Το DNA μας: Δομικό στοιχείο από το οποίο αποτελείται και σχηματίζεται τελικά το ανθρώπινο σώμα. Πληροφορία. Ένα σύνολο πληροφοριών οι οποίες καθορίζουν συγχρόνως και συνεχώς, τόσο το τμήμα όσο και το όλον. Το στοιχείο εκείνο δηλαδή, το οποίο περιέχει το σύνολο των

πληροφοριών, οι οποίες καθορίζουν τόσο τη σύνθεση του κυττάρου και την αλληλεπίδρασή του με τα υπόλοιπα κύτταρα, όσο και τη σύνδεση και αλληλεπίδρασή του με το συνολικό σώμα στο οποίο ανήκει. Τη σχέση λοιπόν την οποία έχει το DNA με το κύτταρο και το σώμα, την ίδια περίπου έχει η συνείδηση με την ψυχή και την πηγή της. Με σημερινούς όρους δηλαδή, όπως το DNA είναι η δομική πληροφορία κυττάρου και σώματος, την ίδια αναλογία έχει και η συνείδηση, ως δομική πληροφορία ψυχής και πηγής. Η συνείδηση δηλαδή είναι το DNA της ψυχής και της πηγής της.»

Σταμάτησε μερικά δευτερόλεπτα κι έκανε μια κίνηση με τα χέρια του προς εμάς, σαν να μας παρακινεί να συμμετάσχουμε σε ότι είπε ξεκινώντας μια συζήτηση μαζί του…

«Ποιος θέλει να ρωτήσει τώρα κάτι μέχρις εδώ;» είπε και πέρασε το βλέμμα του εμπρός από όλους μας… Αποφάσισα να τολμήσω…

«Θέλετε να πείτε δηλαδή, ότι οι ψυχές, είναι κύτταρα της πηγής; Δηλαδή τμήματα πληροφορίας μέσα σε ένα συμπαντικό ενεργειακό πεδίο, το οποίο παίζει το ρόλο της πηγής;»

«Όχι απλά παίζει το ρόλο της πηγής» με διόρθωσε αμέσως. «Είναι αυτή η ίδια η πηγή. Και η ψυχή -σε μια απόπειρα σύγχρονου ορισμού της-, είναι το συμπαντικό κύτταρο αυτής της πηγής ή αλλιώς η συμπαντική 'ουσία' μας.»

Έκανε μια κίνηση με τα χέρια του για να συνεχίσω κι εγώ υπάκουσα… «Και είπατε ότι η συνείδηση, έχει το ρόλο του DNA τόσο της ψυχής όσο και του σώματός της. Της πηγής. Άρα είναι και αυτή πληροφορία. Η δομική πληροφορία των πάντων;» είπα και το μόνο που άκουσα ήταν η συνολική σιωπή γύρω μου… Συνέχισα…

«Θέλετε να πείτε δηλαδή, ότι η ψυχή και το δομικό στοιχείο της η συνείδηση την οποία περιέχει, είναι ένα ενεργειακό κύτταρο, το οποίο ενώ περιέχει την δική της πληροφορία, συγχρόνως περιέχει κωδικοποιημένη ενεργειακά και την πληροφορία της πηγής ολόκληρου του σύμπαντος;».

Σταμάτησα να μιλάω και τώρα τον κοιτούσα να συμφωνεί με το ύφος του, αμίλητος και αμυδρά χαμογελώντας, αποδεχόμενος τα όσα έλεγα. «Να ρωτήσω κάτι;…» είπα χωρίς να περιμένω την έγκρισή του… «…αυτό το πρόγραμμα στο οποίο συμμετέχουμε όλοι μας εδώ, σε μια εταιρία υψηλής τεχνολογίας της πληροφορικής, έχει να κάνει με αυτή την απο-

κωδικοποίηση του σύμπαντος μέσα από ένα ταξίδι στα άδυτα της ψυχής και της συνείδησης;».

Μέσα σε μερικά μόλις δευτερόλεπτα, άρχισα να κατανοώ το μέγεθος της πληροφορίας το οποίο είχε ανοίξει εμπρός μου. Ο άνθρωπος ο οποίος συνέχιζε να στέκεται όρθιος και να με κοιτά βαθιά μέσα στα μάτια, με μια φράση του μονάχα, είχε απελευθερώσει την έννοια των συστατικών του σύμπαντος, από όλα τα -μέχρις εκείνη τη στιγμή- ταμπού που υπήρχαν αγκιστρωμένα μέσα μου, δίνοντάς μου ένα εργαλείο, το οποίο ποτέ δεν είχα φανταστεί ότι θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω με αυτό τον τρόπο. Δανειζόμενος στοιχεία από τη βιολογία του σώματός μας, τοποθέτησε ένα μικρό κομμάτι πληροφορίας σε ένα τεράστιο και ασχημάτιστο παζλ - το οποίο όλα αυτά τα προηγούμενα χρόνια είχε σχηματιστεί στη σκέψη μου-, κάνοντας τους νευρώνες του εγκεφάλου μου να αναδρομολογήσουν τις μέχρις εκείνη τη στιγμή συνάψεις τους, σε ένα ξέφρενο ταξίδι επαναδημιουργίας της εικόνας που είχα για τον κόσμο. Η ψυχή δηλαδή είναι μεν δική μας, περιέχοντας τις πληροφορίες που αφορούν τον Εαυτό μας, αλλά συγχρόνως μέσω της συνείδησης -ένα είδος δικού της DNA-, περιέχει και την πληροφορία ολόκληρου του σώματος της δημιουργίας ολόκληρου του κόσμου. Ορατού και αόρατου, αισθητού και άδηλου.

Τώρα οι συνάψεις του νου μου απαντούσαν μόνες τους… Μέσα σε δευτερόλεπτα, ένας τεράστιος όγκος πληροφορίας περνούσε με ιλιγγιώδη ταχύτητα από μέσα μου, αποκωδικοποιώντας έννοιες που μέχρις εκείνη τη στιγμή, κατείχα μονάχα σαν λέξεις και ήχο. Έννοιες όπως ‘ο Θεός είναι μέσα μας’ ενεργοποιούσαν δεκάδες πιθανές προεκτάσεις και σενάρια που κάθε ένα από αυτά, μου αποκάλυπτε αστραπιαία άλλες δυσκολότερες προσεγγίσεις σε θέματα όπως η εσωτερική διδασκαλία, ο μυστικισμός, η γνώση, η θρησκεία, η εξουσία.

Είχαν περάσει μόλις μερικά δευτερόλεπτα κι όμως μου φαινόταν σαν να είχα διανύσει μια χρονική διάρκεια από ώρες πολλές. Γύρισα το βλέμμα μου στους συνακροατές και συμμαθητές μου. Πόσοι από αυτούς είχαν αντιληφθεί εκείνη τη στιγμή, το πού ακριβώς βρισκόντουσαν; Σίγουρα περισσότεροι από όσους θα το έκαναν μερικές δεκάδες χρόνια νωρίτερα, τότε που η ανθρώπινη νόηση ήταν αδύνατον να φτάσει σε αυτό το επίπεδο αντίληψης, μιας και εμποδιζόταν από μια περαιτέρω επεξήγηση ορολογίας όπως «πληροφορία», «ενεργειακό», «λειτουργικό», «κύτταρο» ή

«κώδικας», η οποία ήταν καθ' ολοκληρία άγνωστη προσέγγιση στη γνώση της μέχρι σήμερα εποχής.

Ο Proteus, σαν να κατάλαβε τη σκέψη μου, γύρισε το βλέμμα του από μένα και απευθύνθηκε τώρα στους υπόλοιπους ακροατές.

Σάββατο 10 Ιανουαρίου 2015

3. Συνείδηση και Συνειδητότητα

«Γνωρίζω, ότι είστε μια ομάδα ανθρώπων, οι οποίοι έχουν εντελώς διαφορετικό υπόβαθρο γνώσεων ο καθένας. Τόσο ειδικών της επιστήμης την οποία έχει σπουδάσει, όσο και γενικών. Γνώσεις οι οποίες δηλαδή προέρχονται μέσα από τη μελέτη βιβλίων και κειμένων ανεξάρτητων των σπουδών του. Κι αυτό, -για λόγους οι οποίοι θα γίνουν φανεροί με την πρόοδο των εργασιών μας εδώ-, ήταν ζητούμενο για την συμμετοχή σας σε τούτο το πρόγραμμα. Για το λόγο αυτό, δεν περιμένω να γίνουν αυτόματα κατανοητά -και άμεσα επεξεργάσιμα από τη σκέψη σας- τα θέματα με τα οποία ξεκινήσαμε. Αυτό για το οποίο είμαι σίγουρος, είναι ότι έχει ήδη ξεκινήσει ο διαχωρισμός και η ανάπτυξη των τριών ομάδων -των επτά ατόμων- που ανέφερα στην αρχή της ομιλίας μου κατά την υποδοχή σας εδώ. Σας ζητώ όμως, να προσπαθήσετε να αποστασιοποιηθείτε από την οποιαδήποτε αποδοχή ή απόρριψη των όσων συζητούμε, διότι είναι πάρα πολύ νωρίς ακόμη για την οποιαδήποτε απόφασή σας. Κι αυτό, διότι δεν έχει ξεδιπλωθεί ολόκληρη η πληροφορία την οποία χρειάζεστε για να κατανοήσετε το σκοπό του προγράμματος ώστε να μπορείτε να διαμορφώσετε πλήρη άποψη σχετικά με τη συμμετοχή σας σε αυτό».

'Η συνείδηση', είπα μέσα μου. 'Πρέπει πρώτα να μας μιλήσει για τη συνείδηση και το ρόλο που παίζει ως DNA της ψυχής'. Λες και άκουσε τη σκέψη μου, γύρισε και με κοίταξε ευθεία μέσα στα μάτια, με ένα τρόπο λες και συμφωνούσε με την διαίσθησή μου ή την αντίληψη αυτού το οποίο έπεται. Δεν μπορούσα ακόμη φυσικά να αντιληφθώ σε ποια ομάδα είχα υποσυνείδητα ενταχθεί. Σε εκείνους οι οποίοι θα αντιληφθούν και θα αποδεχθούν την πληροφορία η οποία ετοιμάζεται να μας δοθεί ή σε εκείνους οι οποίοι θα την απορρίψουν και θα φύγουν μακριά από το πρόγραμμα και την εταιρία. Γνώριζα όμως ήδη, ότι δεν ανήκα στην τρίτη

ομάδα της παθητικής αποδοχής. Σταμάτησα τις σκέψεις μου αμέσως μόλις άκουσα, τον ήχο της φωνής του Proteus να διαπερνά το χώρο της αίθουσας.

«Η συνείδηση λοιπόν -για αυτό που εμείς ονομάζουμε ψυχή-, είναι κάτι το οποίο θα μπορούσαμε να το παρομοιάσουμε με το DNA των κυττάρων του σώματός μας. Κάθε κύτταρο του σώματος μπορεί να είναι διαφορετικό και ανάλογο του οργάνου στο οποίο ανήκει, όμως -για το κάθε συγκεκριμένο σώμα-, το DNA του είναι το ίδιο σε όλα τα κύτταρα. Και πάλι, κάθε ανθρώπινο σώμα, μπορεί να είναι ιδιαίτερο, διαφορετικό και άρα μοναδικό στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του ως προς τα άλλα σώματα του κάθε είδους όπως των ανθρώπων για παράδειγμα, όμως -για την ανθρωπότητα ως σύνολο-, το DNA της υπάρχει όμοιο σε όλα τα σώματα τους. Όπως δηλαδή το DNA, αποτελεί την ίδια υλική- βιολογική ταυτότητα της τριάδος, κυττάρου- σώματος -είδους, έτσι και η συνείδηση αποτελεί την ίδια άυλη -πνευματική ταυτότητα της επίσης τριάδος, σώματος – ψυχής – πηγής. Της πηγής ολόκληρου του σύμπαντος της δημιουργίας. Άρα, η πληροφορία η οποία βρίσκεται στη συνείδηση -ανθρώπων και μη-, αποτελεί ως τέταρτο στοιχείο ανάμεσα σε αλλεπάλληλα τριαδικά επίπεδα δημιουργίας, το ενεργειακό αποτύπωμα – συνδετικό κρίκο, αυτών των διαφορετικών τριαδικών επιπέδων. Ενώ συγχρόνως η ίδια η συνείδηση, ανήκει στην αρχική δημιουργική τριάδα, αυτή της συμπαντικής πηγής, ψυχής και συνείδησης.

»Και για να ολοκληρώσω, συνδέοντάς όλο αυτό με το συγκεκριμένο πρόγραμμα το οποίο παρακολουθείτε, -ώστε να πάψει ο νους σας να ακολουθεί αόριστες διαδρομές οι οποίες ίσως δεν αντιστοιχούν στην πραγματικότητα-, οι αποδέκτες της πληροφορίας την οποία μόλις ανέφερα, σε μια ομάδα σαν τη δική σας, μένει να αναρωτηθούν, να προσδιορίσουν και να αντιληφθούν σε βάθος, το είδος και τη λειτουργικότητα αυτής καθαυτής της πληροφορίας η οποία βρίσκεται εγκατεστημένη στη συνείδηση.»

Ακούστηκε κάτι σαν ομαδική ανάσα από το ακροατήριο. Μια ομαδική εκπνοή, λες και τόση ώρα είχαν διακόψει το ρυθμό της αναπνοής τους για να ρουφήξουν κάθε συλλαβή των ήχων του λόγου του Proteus. Κάτι σαν ομαδική ανακούφιση ή αγωνία. Εκείνος την αφουγκράστηκε και σταμάτησε να μιλά, παρατηρώντας όμως συνεχώς τον κάθε ένα από μας, με

ένα εντελώς δικό του τρόπο πια. Κάτι σαν να εστιάζει όχι στο σώμα, αλλά έξω από αυτό. Στην αύρα του ίσως ή κάτι τέτοιο.

«Όλοι σας…» συνέχισε χωρίς να αφήσει από τα μάτια του τις αντιδράσεις του ακροατηρίου του σε ότι έλεγε, «…έχετε ακούσει και χρησιμοποιήσει, πάρα πολλές φορές στη ζωή σας τη λέξη συνείδηση. Λιγότερες ίσως, αλλά σίγουρα αρκετές, έχετε χρησιμοποιήσει τη λέξη Συνειδητότητα. Όμως σίγουρα ελάχιστοι από σας -για να μην πω κανένας-, ίσως γνωρίζουν το βάθος της πληροφορίας αυτών των δύο όρων, 'συνείδησης' και 'Συνειδητότητας'. Δυστυχώς η Αγγλική λέξη του όρου (scious ή conscious και consciousness), δεν μας βοηθά ούτε στην κατανόησή τους, αλλά ούτε και στις ομοιότητες ή διαφορές τους. Έτσι, για να την εξετάσουμε και να την κατανοήσουμε, θα πρέπει να προστρέξουμε σε μια άλλη γλώσσα περισσότερο εννοιολογική, όπως για παράδειγμα την Ελληνική. Και θα το κάνουμε αυτό, διότι η Ελληνική λέξη του όρου 'συνείδηση' είναι σύνθετη και αποτελείται από δύο μέρη: 'συν-είδηση'. Δηλαδή τη λέξη 'συν' η οποία σημαίνει προσθέτω και τη λέξη 'είδηση' η οποία σημαίνει πληροφορία ή γνώση. Μια λέξη αποτελούμενη από δύο μέρη, η οποία όλη μαζί σημαίνει 'το άθροισμα των πληροφοριών για κάποιο γεγονός'. Όχι μονάχα μία μοναδική πληροφορία, αλλά το άθροισμά τους. Πληροφορία πάνω στην πληροφορία, ώστε το σύνολό τους και μόνον αυτό, να δίνει την τελική αντίληψή και κατανόηση για κάποιο συγκεκριμένο γεγονός ή κατάσταση.

»Θα σας δώσω ένα παράδειγμα. Ο κάθε ένας από σας, έχει σπουδάσει και εντρυφήσει σε κάποια επιστημονική ειδικότητα. Ας σκεφτεί λοιπόν ελεύθερα ο κάθε ένας από σας, κάποιο -οποιοδήποτε- θέμα, το οποίο να άπτεται στην ειδικότητα του. Για το θέμα αυτό, ο καθένας σας έχει μια ολοκληρωμένη άποψη, για την οποία αν του ζητηθεί, μπορεί να μας μιλήσει και να μας εξηγήσει πολλά πράγματα. Το θέμα δηλαδή το οποίο μόλις σκεφτήκατε, είναι τμήμα μιας πληροφορίας της συνείδησης του καθένα σας. Ανήκει στη συνείδησή σας. Είναι ένα τμήμα της, μικρό ή μεγάλο μέσα στη συνολική συνείδησή σας, η οποία φυσικά περιλαμβάνει ολόκληρο τον κόσμο. Και αυτό το τμήμα της συνείδησής σας για το συγκεκριμένο θέμα, αποτελείται από όλες τις πληροφορίες οι οποίες το αφορούν, χωρίς τις οποίες -μέρος ή όλες τους-, η συνείδηση σας θα ήταν διαφορετική από αυτή που είναι σήμερα. Ας προσθέσετε τώρα δίπλα στο θέμα το οποίο σκεφτήκατε, όλες τις πληροφορίες τις οποίες έχετε λάβει

για τον συνολικό κόσμο. Πληροφορίες θρησκευτικές, κοινωνικές, ιστορικές, πολιτικές, σεξουαλικές, επιστημονικές ή οποιασδήποτε άλλης ενότητας θέλετε ή μπορεί να έχετε. Βάλτε τες, ο καθένας σας, τη μία δίπλα στην άλλη και αθροίστε τις ως σύνολο. Το σύνολο αυτό των πληροφοριών είναι η συνολική συνείδησή σας. Η συνείδηση του κάθε ενός από σας.

»Όλοι μαζί εσείς εδώ, αποτελείτε μια ομάδα εντελώς ανομοιόμορφη. Ο καθένας κατάγεται από διαφορετική χώρα, έχει σίγουρα διαφορετική επιστημονική ειδικότητα, ίσως διαφορετική ιστορία και πολιτικές πεποιθήσεις και κάποιοι ίσως έχετε ιδιαίτερες σεξουαλικές προτιμήσεις ή και ανήκετε σε διαφορετικά θρησκευτικά δόγματα. Άρα η συνείδηση του καθένα από σας, είναι διαφορετική ως προς το σύνολο της ομάδας την οποία σχηματίζετε. Όμως παρόλα αυτά, ανήκετε στην ίδια τούτη ομάδα, στο ίδιο πρόγραμμα και στην ίδια εταιρία. Ακολουθείτε το ίδιο σεμινάριο μαζί μου και αν σας ρωτήσω τώρα κάποια άποψή σας γενικού περιεχομένου, κατά πάσα πιθανότητα η απάντηση που θα δώσει κάθε ένας σας θα είναι διαφορετική. Όμως κάθε στιγμή του χρόνου που περνάει, τώρα και εδώ μέσα, εσείς σαν συνολική και ενιαία ομάδα, δομείτε μια επίσης ενιαία ομαδική συνείδηση. Όχι όμοια στο κάθε ένα από τα θέματα τα οποία συζητάμε εδώ, αλλά ενιαία από όλους, όπου αν την εξετάζαμε παίρνοντας ως παράδειγμα τα μαθήματα της φυσικής περί δυνάμεων, η ενιαία σας αυτή συνείδηση θα ήταν η κοινή συνισταμένη των επί μέρους συνειδήσεών σας…»

Σταμάτησε για λίγο, γνωρίζοντας ότι τώρα ήταν η στιγμή να μας βάλει περισσότερο δυναμικά στη συζήτηση.

«Το καταλαβαίνετε όλοι αυτό που μόλις είπα;» μας ρώτησε αργά. «Σας ρωτάω, διότι όλοι σας σε λίγες μέρες θα ασχοληθείτε με την αποκωδικοποίηση αυτής της πληροφορίας. Ποιες είναι λοιπόν οι βασικές ερωτήσεις τις οποίες μπορεί να έχει κάποιος ο οποίος έφτασε μέχρις εδώ σήμερα;»

«Γιατί διαλέξατε υποψήφιους από διαφορετικές χώρες και με διαφορετική ειδικότητα σπουδών τον κάθε ένα…» ακούστηκε μια φωνή από τα δεξιά μου, με αρκετά Γαλλική προφορά στις λέξεις που χρησιμοποίησε. Ήταν ο Jack από τη Γαλλία ο οποίος είχε –αν δεν έκανα λάθος- σπουδές στη φιλοσοφία ή κάτι σχετικό.

«Θεωρώ ότι την απάντηση αυτή, θα μπορούσε τώρα πια να τη δώσει κάποιος από εσάς» απάντησε ο Proteus. Κανένας δεν τόλμησε. «Ίσως ο

ίδιος που ρωτά, θα μπορούσε να αποπειραθεί μια απάντηση. Κι αν δεν είναι σίγουρος ότι θα είναι η σωστή, θα είναι οπωσδήποτε μια πρώτη άποψη» ξαναείπε ο εκπαιδευτής στεκόμενος τώρα όρθιος εμπρός στον συνάδελφο που έκανε την ερώτηση.

«Για να έχουμε διαφορετικές συνειδήσεις;» απάντησε ρωτώντας διστακτικά ο ερωτών.

«Σωστά, αλλά γιατί να θέλουμε να έχετε διαφορετικές συνειδήσεις;» πρόσθεσε ο Proteus αμέσως, προτρέποντας τον να συνεχίσει τη σκέψη του παρακάτω. Δεν πήρε όμως απάντηση, έτσι αποφάσισα πάλι να τολμήσω, δίνοντας απλά μια άποψη, μη γνωρίζοντας τώρα αν ήταν σίγουρα δική μου, αν δηλαδή ήταν αυτό που ήθελα να πω πραγματικά ή αν μου το εκμαίευσε με κάποιο τρόπο ο Proteus.

«Αν προσλαμβάνατε επιστήμονες μονάχα από μία ειδικότητα, για παράδειγμα προγραμματιστές ηλεκτρονικών υπολογιστών, στην όποια προσπάθειά τους να δώσουν απάντηση σε κάποια ερώτησή σας, όσο και διαφορετική άποψη να είχαν, στην ουσία θα συμφωνούσαν ή θα διαπληκτίζονταν στις ασήμαντες λεπτομέρειές του πάνω στο ίδιο θέμα. Πόσες διαφορετικές απόψεις μπορεί να έχει μια ομάδα από προγραμματιστές για την αντίληψη του όρου πληροφορία;» είπα κοιτάζοντας στα μάτια τον παράξενο εκπαιδευτή μας, ώστε να μπορέσω να καταλάβω την αποδοχή της απάντησής μου ή όχι. Όμως συγχρόνως με την απάντηση που έδωσα, οι συνάψεις του εγκεφάλου μου προχωρούσαν σε συμπεράσματα πέρα από αυτή…

«Άρα, δεν χρειάζεστε μια ομάδα προγραμματιστών. Δεν χρειάζεστε μια ομάδα ανθρώπων με ταυτόσημη περίπου συνείδηση, οι οποίοι θα μπορούσαν να ‘στήσουν’ τεχνικά, γρήγορα κάποια εφαρμογή, αλλά χρειάζεστε αυτούς οι οποίοι θα τη χρησιμοποιήσουν. Κάποιοι άλλοι δηλαδή αυτή τη στιγμή στήνουν ή την έχουν ήδη στήσει στο πρόγραμμα και εμείς θα συμμετάσχουμε στην εφαρμογή της, προβάλλοντας και συμμετέχοντας με τις διαφορετικές συνειδήσεις μας, έτσι ώστε εσείς να μπορείτε να λαμβάνετε μια ανατροφοδότηση τόσο από την κάθε διαφορετική συνείδηση ξεχωριστά, όσο και από την κοινή συνισταμένη της. Μήπως όμως έτσι, ο ρόλος της συμμετοχής μας είναι παρόμοιος με ενός πειραματόζωου;» Το ξεστόμισα κι ύστερα έμεινα μερικά δευτερόλεπτα αμίλητος χωρίς ίσως ακόμη και να ανασαίνω, μέχρι να συνειδητοποιώ τι τόλμησα να πω. «Όμως τώρα, έχω πια την αίσθηση ότι θα πρέπει να μας πεί-

τε κάτι περισσότερο σχετικά με το πρόγραμμα. Κάτι που να καταλάβουμε σε τι ακριβώς συμμετέχουμε». Το είπα, αλλά δεν γνώριζα αν είχα ξεπεράσει τα όρια και πόσο.

Ο Proteus, -όση ώρα ολοκλήρωνα τη φράση μου-, είχε ήδη προχωρήσει μέσα από το ακροατήριο, μας είχε προσπεράσει, είχε φτάσει στην έξοδο της αίθουσας και είχε ανοίξει την πόρτα της. Νόμισα ότι θα με πέταγε έξω. Όμως εκείνος, ξαναγύρισε στην προηγούμενη θέση του, αφήνοντας την πόρτα ανοικτή.

«Τι ξέρεις για τον κόσμο;» γύρισε και με ρώτησε αργά.

«Τι εννοείτε; Ποιόν κόσμο; Τους ανθρώπους; Τι…»

«Τον κόσμο σαν δημιουργία. Το σύμπαν. Όλο αυτό που αντιλαμβανόμαστε όλοι μας ως πραγματικότητα γύρω μας, τι γνωρίζεις; Πώς δημιουργείται;»

«Τι εννοείτε πώς δημιουργείται; Ο κόσμος; Έχει ήδη δημιουργηθεί, είναι εκεί έξω και αν μπορούσαμε να πούμε κάτι τέτοιο, δεν δημιουργείται αλλά συνεχίζει να εξελίσσεται συνεχώς. Τι να ξέρω για αυτόν; Ό,τι ξέρουμε όλοι μας υποθέτω, -ή τέλος πάντων- ό,τι μπορεί να γνωρίζει για αυτόν ένα μηχανικός προγραμματιστής σαν κι εμένα» είπα, μη κατανοώντας όμως το πλήρες νόημα της ερώτησης που μου έκανε.

«Όση ώρα θα διαρκέσει η συνέχεια της συζήτησης αυτής…» είπε απευθυνόμενος σε όλους μας τώρα, «…ο κάθε ένας από σας θα έχει το δικαίωμα και τη δυνατότητα να διακόψει την παρουσίαση και να αποχωρήσει. Δεν υπάρχει κανένας περιορισμός σε αυτό, το ξεκαθάρισα από την αρχή που ξεκίνησα. Απλά η αποχώρησή του από την αίθουσα, θα σημαίνει συγχρόνως και την ταυτόχρονη αποχώρησή του από ολόκληρο το πρόγραμμα και την εταιρία». Ύστερα γύρισε σε μένα. Τώρα το ύφος του είχε γίνει αυστηρό με ένα βλέμμα βαθύ και μη αναγνωρίσιμο, μα συγχρόνως μαλακό, σχεδόν γλυκό, χωρίς θυμό μέσα του. Σαν να απευθυνόταν πατέρας προς γιο.

«Ίσως αδυνατείς να το συνειδητοποιήσεις, αλλά είναι γεγονός ότι ούτε εσύ, αλλά ούτε κάποιος άλλος ανάμεσα στους συναδέλφους σου μέσα σε αυτή την αίθουσα ή και έξω από αυτή, γνωρίζει τον τρόπο με τον οποίο δημιουργείται συνεχώς ο κόσμος γύρω μας. Και δεν το γνωρίζει, όχι γιατί είναι χαμηλής νοημοσύνης ή κάτι τέτοιο, αλλά διότι δεν το διδάχθηκε, ή αν θέλεις, δεν είχε τον τρόπο να το γνωρίσει. Στα πανεπιστήμια και τις σχετικές σχολές των επιστημών, το μόνο που έχουν τη δυνατότητα

να διδαχτούν και να γνωρίσουν, είναι οι φυσικοί νόμοι οι οποίοι διέπουν αυτόν τον κόσμο, από τη στιγμή όμως που αυτός δημιουργείται σε υλική μορφή και μετά. Διδάσκονται δηλαδή αυτό που αισθάνονται ως κόσμο, το αισθητό μέρος του, το οποίο αντιλαμβάνονται και αποκωδικοποιούν οι πέντε αισθήσεις του σώματός μας και που μετρούν τα όργανα και εργαλεία τα οποία έχουμε κατασκευάσει για το σκοπό αυτό.

»Και τότε, αφού δεν ήταν γνωστός ο τρόπος με τον οποίο δημιουργείται ο κόσμος, εμείς εδώ τι κάνουμε; Που βρήκαμε όλες αυτές τις πληροφορίες τις οποίες σας μεταφέρουμε; Τι σκοπό έχει αυτό το πρόγραμμα που παρακολουθείτε και γιατί σας δίνουμε μια τέτοια νέα, πρωτοεμφανιζόμενη γνώση; Εμείς, οι οποίοι όπως γνωρίζετε δεν είμαστε σχολείο ή πανεπιστήμιο, αλλά μια επιχείρηση. Και σαν επιχείρηση, είμαστε πάνω και πέρα, ανεξάρτητοι από όλο το παγκόσμιο σύγχρονο σύστημα εκπαίδευσης, πράγμα που σημαίνει, ότι δεν μας ενδιαφέρει ποια θεωρία είναι έγκυρη, ή ποια βασίζεται σε επιστημονικά στοιχεία και ποια είναι μη αποδεδειγμένη. Αυτό δεν μας ενδιαφέρει καθόλου. Όπως επίσης δεν μας ενδιαφέρουν, οι επιστημονικοί τίτλοι τους οποίους διαθέτει ο κάθε ένας με τον οποίο συνεργαζόμαστε, αλλά μονάχα οι γνώσεις τις οποίες κατέχει και η δυνατότητα που έχει να τις εξελίσσει συνεχώς. Για μας, δεν υπάρχει συμβατική και εναλλακτική επιστήμη, δεν υπάρχει φυσική και μεταφυσική, δεν υπάρχουν αυθεντικά και απόκρυφα κείμενα, όπως δεν υπάρχουν όρια τα οποία μπορεί να ορθώνουν εμπρός μας τα δόγματα και οι θρησκείες.

»Μια πολυεθνική επιχείρηση όπως αυτή στην οποία ανήκουμε εμείς, έχει το δικαίωμα να διεξάγει νόμιμες έρευνες, ακολουθώντας και διατηρώντας τις αρχές δεοντολογίας του χώρου της, όπως και τις σύγχρονες προδιαγραφές ασφαλείας, τόσο για το δικό μας ανθρώπινο δυναμικό όσο και για την ανθρωπότητα η οποία βρίσκεται και λειτουργεί γύρω μας. Κανένας και ποτέ δεν συμμετείχε σε δικό μας πρόγραμμα αγνοώντας τι ακριβώς αναζητεί και τι θέλει να πετύχει, όπως επίσης κανένας και ποτέ δεν υποβλήθηκε σε οποιαδήποτε εργασία χωρίς τη βούλησή του. Κι όταν λέω τη βούλησή του εννοώ τη συνειδητή απόφαση να κάνει κάτι ή όχι. Έτσι, θα σας παρακαλούσα, λέξεις όπως ‘πειραματόζωα’ ή άλλους παρόμοιους όρους, να αποφεύγετε να τους χρησιμοποιείτε εδώ μέσα.

»Τι κάνετε λοιπόν εσείς στο πρόγραμμα αυτό; Όλοι σας έχετε επιλεγεί, πρώτα απ΄ όλα διότι ελεγχθήκατε και βρεθήκατε ψυχολογικά και βιο-

λογικά ικανοί, να αντέξετε το σύνολο των πληροφοριών τις οποίες θα σας δώσουμε κατά τη διάρκεια των μαθημάτων του προγράμματος. Ελεγχθήκατε δηλαδή και βρεθήκατε ικανοί να συμμετέχετε σε μια ομάδα σαν κι αυτή, η οποία θα εκπαιδευτεί ώστε να λειτουργήσει και να αναπτύξει εφαρμογές προσομοίωσης της πραγματικότητας. Κι αυτό που μόλις σας είπα, είναι κάτι που το γνωρίζατε από την αρχή της πρόσληψής σας και αν υπάρχει κάποιος ο οποίος διαφωνεί, παρακαλώ να με διακόψει. Αυτό το οποίο δεν γνωρίζατε, είναι οι λεπτομέρειες του προγράμματος. Τι μας μένει λοιπόν; Μας μένει να σας δώσουμε όλες αυτές τις λεπτομέρειες ώστε να ολοκληρώσουμε την διαδικασία εισαγωγής σας σε αυτό, πράγμα το οποίο και κάνουμε τώρα στην αίθουσα αυτή. Σας εκπαιδεύουμε. Σας δίνουμε όλη την απαραίτητη γνώση, η οποία σας είναι απαραίτητη, μιας και χωρίς αυτή, δεν θα μπορούμε να συνεννοηθούμε.

»Αναγνωρίζουμε ότι αυτά τα οποία θα ακουστούν και θα διαβαστούν εδώ μέσα καθ όλη τη διάρκεια των μαθημάτων, ίσως θεωρήσετε μερικοί ότι έρχονται σε αντίθεση με όσα γνωρίζετε μέχρι σήμερα. Άλλοι πάλι -και αυτή είναι η αλήθεια- θεωρήσουν ότι όχι απλά δεν έρχονται σε αντίθεση, αλλά πάνε τη γνώση σας για τον κόσμο, ένα βήμα παραπέρα. Οι ομάδες οι οποίες περνούν από το πρόγραμμα αυτό, είναι κατά κάποιο τρόπο, ότι είναι οι πρώτοι κάτοικοι σε μια νέα περιοχή εποίκησης. Εισέρχεστε σε ένα χώρο, ο οποίος -αν και εσείς τον αγνοούσατε μέχρι τώρα- εκείνος υπήρχε και πριν τον ανακαλύψετε, όπως συνεχίζει και θα συνεχίζει να υπάρχει μετά από τα πρώτα σας βήματα σε αυτόν. Δεν δημιουργούμε -αν και θα μπορούσαμε- εμείς τον κόσμο ο οποίος βρίσκεται αόρατος πέρα από τις αισθήσεις μας. Είναι και πάντα ήταν εκεί. Εμείς το μόνο που θέλουμε να κάνουμε μέσω του προγράμματος αυτού, είναι να προσπαθήσουμε να βρούμε τον τρόπο να τον αντιληφθούμε και να τον αποκωδικοποιήσουμε. Το γιατί θα θέλαμε να κάνουμε κάτι τέτοιο, είναι σχεδόν ένα ερώτημα στο οποίο η απάντηση είναι αυτονόητη, μιας και πάντα ήθελε ο άνθρωπος να αντιληφθεί αυτό που του στερεί η περατότητα του σώματός του. Ήθελε και αρκετές φορές το πετύχαινε μέσω της μεταφυσικής.

»Οι αρχαίοι σαμάνοι για παράδειγμα, είχαν κατορθώσει να περνούν αρκετό χρόνο της ζωής τους μέσα στο άδηλο και αόρατο, να διαχειρίζονται ένα μέρος του όπως και να αντλούν αρκετές πληροφορίες από αυτό. Η επιστήμη της φυσικής μεγαλώνει και αναπτύσσεται, αφομοιώνοντας

κάθε φορά ένα τμήμα της -μέχρι εκείνη τη στιγμή- άγνωστης σε αυτήν μεταφυσικής. Έτσι η αντίληψη και κατανόηση αυτής της λεγόμενης μεταφυσικής, μετατρέπεται αυτόματα σε φυσική επιστήμη, κάνοντας έναν άγνωστο χώρο ή προσιτό μονάχα σε λίγους, γνωστό και ικανό να τον γνωρίσει ο κάθε ένας. Η εμπειρία όμως έχει δείξει, ότι -ακόμη και τότε- μονάχα λίγοι από τους ανθρώπους, έχουν την ικανότητα να αντιλαμβάνονται το αόρατο μέρος του κόσμου. Ακόμη και σήμερα, το μεγαλύτερο μέρος της σύγχρονης φυσικής επιστήμης, αν και είναι διαθέσιμο σε όλους, μονάχα λίγοι μπορούν να το κατανοήσουν σε βάθος και να αναζητήσουν τα επόμενα βήματά τους σε αυτό. Έτσι, παρατηρούμε και εξηγούμε το γεγονός ότι τελικά αυτό που συμβαίνει, είναι οι ελάχιστοι τότε σαμάνοι ή οι επίλεκτοι ιερείς του αρχαίου κόσμου, να μετατρέπονται σήμερα στους σύγχρονους επιστήμονες καθηγητές ή ερευνητές. Αυτό είστε κι εσείς ή καλύτερα σε αυτό θα εξελιχθείτε. Στους σύγχρονους επιστήμονες ερευνητές και ίσως αργότερα καθηγητές, ενός μέρους της φυσικής επιστήμης, το οποίο -ενώ σήμερα παραμένει αόρατο και άγνωστο στα άδυτα της μεταφυσικής εμπειρίας-, εδώ θα προσπαθήσετε να το αποκωδικοποιήσετε και να το αποκαλύψετε μετατρέποντάς το, σε αυριανή επιστήμη».

Είχε φτάσει η στιγμή του επόμενου διαλείμματος. Ο Proteus σταμάτησε να μιλάει κάνοντάς πάλι με τα χέρια του το νόημα της ολιγόλεπτης διακοπής μας κι εμείς ένας -ένας, αμίλητοι και γεμάτοι σκέψεις, σηκωθήκαμε κατευθυνόμενοι προς την έξοδο. Πλησίασα το μακρόστενο τραπέζι που βρισκόταν έξω από το άνοιγμα της εισόδου γεμάτο ποτήρια, φλιτζάνια, κουλουράκια και δοχεία με νερό, χυμούς και καφέ. Έβαλα λίγο νερό σε ένα καθαρό ποτήρι, το έφερα στα χείλη μου και κατέβασα μερικές γουλιές, προσπαθώντας να βάλω τη σκέψη μου σε τάξη.

Οι βαθιές γνώσεις μου στον κόσμο της πληροφορικής, προσπαθούσαν απεγνωσμένα να με βοηθήσουν ώστε να αρχίσω να αντιλαμβάνομαι τη διαφορά και τη σχέση ανάμεσα στις έννοιες που προσπαθούσε να μας περάσει ο Proteus, σχετικά με το σώμα, την ψυχή και τη συνείδηση και το ρόλο που θα μπορούσαν να έχουν σε ένα πρόγραμμα υψηλής τεχνολογίας όπως το δικό μας. Προσπαθούσα να κάνω εικόνα μια κατάσταση, όπου το σώμα μας, το ανθρώπινο, υλικό, βιολογικό μας σώμα, να αποτελεί το αισθητό μέρος ενός τριαδικού συνόλου, σώματος, ψυχής και συνείδησης, το οποίο στην ουσία -και αντίθετα από ότι το αντιλαμβανόμαστε εμείς-, να μην έχει καθορισμένα όρια με οποιοδήποτε άλλο άδηλο, αόρατο και

άγνωστο στις αισθήσεις μας τριαδικό σύνολο. Μια κατάσταση όπου οι αισθήσεις μας να μη βάζουν στις μορφές τις οποίες αντιλαμβανόμαστε γύρω μας, ψευδή διαχωριστικά όρια, κάνοντάς μας να θεωρούμε τα πάντα αυτοτελή και ξέχωρα μεταξύ τους, ενώ συμβαίνει ίσως ακριβώς το αντίθετο.

Προσπαθούσα να δημιουργήσω στο νου μου, ένα τρισδιάστατο πειραματικό μοντέλο, όπου τα πάντα να βρίσκονται σε μια αόρατη ανάμιξη το ένα μέσα στο άλλο, χωρίς να υπάρχει κάποιος λειτουργικός λόγος διαχωρισμού τους, παρά μόνον για την επικοινωνία των σωμάτων μας. Κοιτούσα γύρω μου τους συναδέλφους μου να στέκουν κι εκείνοι αμίλητοι ή να σχηματίζουν μικρά πηγαδάκια πρώιμης συζήτησης και προσπαθούσα να κατανοήσω τις προεκτάσεις τους μέσα στη συνείδηση. Περίμενα όμως ακόμη να κατανοήσω τη διαφορά και τη σχέση όλων αυτών με την έννοια της Συνειδητότητας.

Κυριακή 11 Ιανουαρίου 2015

4. Η δημιουργία της επίγνωσης

Οι στιγμές πέρασαν το ίδιο γρήγορα όπως ήλθαν και η είσοδός μας στην αίθουσα ήλθε για να μου δώσει περισσότερες απαντήσεις, τόσες, όσες είναι ικανές να γεννήσουν διπλάσιες ερωτήσεις. Στο κέντρο της πλευράς της αίθουσας όπου βρίσκονταν ο Proteus και οι υπόλοιποι εκπαιδευτές, πάνω στην επιφάνεια του άσπρου πίνακα που στεκόταν από την αρχή της παρουσίασης ανάμεσά τους, υπήρχε τώρα ζωγραφισμένος ένας μεγάλος κύκλος μέσα στον οποίο ήταν γραμμένη αρκετές φορές η λέξη ‘συνείδηση’. Γύρω από αυτόν, ήταν ένας άλλος κύκλος, μεγαλύτερος, μέσα στον οποίο ήταν γραμμένη επίσης αρκετές φορές η λέξη ‘επίγνωση’ για την οποία θεωρούσα ότι γνώριζα αρκετά. Και έξω από αυτούς τους δύο κύκλους, ήταν βαλμένη με μεγάλα, αραιά μεταξύ τους γράμματα, η άλλη λέξη, αυτή για την οποία ακόμη δεν μπορούσα να πω ότι είχα αντιληφθεί πλήρως το νόημά της. Η ‘Συνειδητότητα’. Κάθισα στο κάθισμά μου, χωρίς να αφήσω τον λευκό πίνακα με τις τρεις γραμμένες λέξεις από το βλέμμα μου, μερικά δευτερόλεπτα πριν ξεκινήσει πάλι ο Proteus να μιλάει αργά και καθαρά, δημιουργώντας μια σχεδόν κατανυχτική ατμόσφαιρα στην αίθουσα.

«Για να μπορέσετε να κατανοήσετε την ουσία και τη σκοπιμότητα του προγράμματος στο οποίο βρίσκεστε, θα πρέπει να αντιληφθείτε πλήρως τρεις έννοιες οι οποίες είναι σημαντικές για τη συνέχιση της παρουσίας σας εδώ. Λάβετε υπόψη σας βέβαια, ότι οι έννοιες αυτές, θα σας γίνονται περισσότερο κατανοητές με την πρόοδο των μαθημάτων. Με την πάροδο του χρόνου δηλαδή και όσο θα λαμβάνετε περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τις έννοιες που σας σημειώνουμε, η αντίληψή σας για αυτές θα αυξάνεται σχεδόν λογαριθμικά.

»Έτσι τώρα, θεωρήστε αυτά που θα συζητήσουμε, ως αρχικές πληροφορίες ενός συνόλου το οποίο θα αποκτάτε σταδιακά. Οι έννοιες αυτές λοιπόν είναι: η συνείδηση, η επίγνωση και η Συνειδητότητα. Ίσως οι περισσότεροι από σας να αδυνατείτε να εντοπίσετε και να αναλύσετε σε αυτές κάποια ουσιαστική διαφορά, οπότε για να αρχίσετε να τις κατανοείτε, θα κάνετε πρώτα μια μεγάλη υπέρβαση, αντιστρέφοντας σχεδόν όσα ίσως θεωρείτε ως σήμερα ως δεδομένα και σταθερά. Για να ξεκινήσετε την υπέρβαση αυτή, αρχικά θα διαχωρίσετε την ψυχή και τη συνείδησή σας, από το υλικό σας σώμα, κατατάσσοντας τις δύο πρώτες στον άδηλο, αόρατο και άγνωστο στις αισθήσεις μας χώρο, ενώ το σώμα σας στον αισθητό, υλικό και γενικώς θεωρούμενο απτό και πραγματικό.

»Κι εδώ θα πρέπει να προσέξετε τη σχέση και τη διαφορά των δύο εννοιών 'συνείδησης' και 'Συνειδητότητας', διότι με μια διττή και άρρηκτα συνδεδεμένη μεταξύ τους σχέση, η πρώτη σχεδιάζει, ενώ η δεύτερη υλοποιεί. Η πρώτη μπορεί και βάζει σε σειρά όλες τις απαραίτητες πληροφορίες για ένα έργο, μικρό ή μεγάλο, από μια απλή κατάσταση έως ένα ολόκληρο σύμπαν και η δεύτερη λαμβάνει το σύνολο αυτής της πληροφορίας και αφού εξετάσει τη δυνατότητά του να είναι επαναλήψημο, το εκτελεί και το υλοποιεί επαναλαμβάνοντάς το. Στη σχέση τους αυτή, η Συνειδητότητα, περιέχει το σύνολο των συνειδήσεων και έχει την ικανότητα και δυνατότητα να δημιουργεί οτιδήποτε της δοθεί ως πληροφορία. Η δημιουργία όμως αυτή, βασίζεται στο σύνολο της πληροφορίας η οποία υπάρχει στις επιμέρους συνειδήσεις. Εκτός από πρωτάκουστο, ίσως σας φαίνεται και παράδοξο ή ακόμη και υπερβολικό, το ότι η Συνειδητότητα βάσει του σχεδιασμού τον οποίο διενεργεί η συνείδηση, μπορεί να δημιουργεί σύμπαντα και κόσμους ακόμη.

»Κι όμως. Η κάθε συνείδηση, έχει αυτόνομα την ικανότητα και δυνατότητα να σχεδιάσει στην παραμικρή του λεπτομέρεια, ακόμη και ένα

ολόκληρο σύμπαν ή έναν ή και περισσότερους κόσμους, αλλά αδυνατεί να τους δημιουργήσει και να τους υλοποιήσει η ίδια από μόνη της. Για το σκοπό αυτό, υπάρχει η Συνειδητότητα, η οποία ενώ αδυνατεί να τους σχεδιάσει η ίδια, έχει την ικανότητα και δυνατότητα να τους υλοποιήσει, να τους δημιουργήσει και να τους αναπαράγει συνεχώς, μέσω της πληροφορίας την οποία προσλαμβάνει από τις συνειδήσεις τις οποίες περιέχει. Η Συνειδητότητα δηλαδή, δεν δημιουργεί τίποτε από μόνη της, αλλά μονάχα αυτό που της μεταφέρει και καταγράφει σε αυτή, το σύνολο των συνειδήσεων οι οποίες και την αποτελούν.

»Ενώ δηλαδή η συνείδηση, αποτελεί κατά κάποιο τρόπο τον πυρήνα της πληροφορίας του σύμπαντος ή αλλιώς το DNA της συμπαντικής δημιουργίας, η Συνειδητότητα, ως πεδίο ενός γιγαντιαίου ενεργειακού σώματος, αποτελούμενο από το σύνολο της πληροφορίας το οποίο κάνει τον κόσμο να υπάρχει και να λειτουργεί, είναι αυτή η ίδια συμπαντική δημιουργία. Η Συνειδητότητα δηλαδή, είναι αυτός ο ίδιος ο κόσμος. Είναι το ίδιο το σώμα του σύμπαντος, όπου το ρόλο των κυττάρων του, έχουν αυτά τα οποία εμείς ονομάζουμε μέχρι σήμερα ψυχές.

»Ο αισθητός κόσμος τον οποίο αντιλαμβανόμαστε εμείς, είναι μονάχα ένα μικρό μέρος της Συνειδητότητας. Ένας χώρος, τον οποίο μονάχα οι αισθήσεις μας μπορούν να αποκωδικοποιούν και να τον παρουσιάσουν σε μας αισθητό και πραγματικό. Έτσι αυτομάτως, η Συνειδητότητα, αποδεικνύεται ως το συνολικό εκείνο ενεργειακό πεδίο, το οποίο περιέχει ολόκληρη την πληροφορία της δημιουργίας, ύπαρξης και λειτουργίας, τόσο της συνολικής συμπαντικής δημιουργίας, όσο και του δικού μας μικρού τρισδιάστατου αισθητού κόσμου. Για τη δική μας ανθρώπινη αντίληψη δηλαδή, η Συνειδητότητα και ολόκληρος ο κόσμος τον οποίο αισθανόμαστε και ο οποίος μας περιβάλει -συμπεριλαμβανομένων των σωμάτων μας-, είναι το ίδιο και το αυτό.

»Ο δικός μας κόσμος όμως, είναι ένας κόσμος ύλης. Ένας κόσμος ο οποίος μέσω των αισθήσεών μας, λαμβάνει για μας μια συγκεκριμένη μορφή την οποία θεωρούμε ως δική μας πραγματικότητα. Ένας κόσμος μέσα στον οποίο εμείς ως ανθρώπινα σώματα, γεννιόμαστε, αναπτυσσόμαστε και τελικά πεθαίνουμε, σε έναν αέναο κύκλο ζωής και θανάτου των πάντων. Ένας εικονικός ή ψευδής κόσμος ο οποίος αποτυπώνεται στη μνήμη μας ως ψευδής γνώση ή 'επίγνωση'. Κι έτσι η 'επίγνωση' αυτή, αποτελεί τη δική μας γνώση, η οποία αναλογεί στο σύνολο του κόσμου

στον οποίο ανήκει το σώμα μας. Ενώ δηλαδή η συνείδηση και η Συνειδητότητα είναι οικουμενικές, διαρκείς και αντανακλούν την πληροφορία αυτού που υπάρχει και μπορεί να θεωρηθεί πραγματικό, η 'επίγνωση' ανήκει μονάχα στον δικό μας αισθητό κόσμο. Έχοντας άμεση σχέση με μας, γεννιέται και πεθαίνει μαζί με το βιολογικό -υλικό μας σώμα και άρα αποτελεί ψευδή ή ημιτελή πληροφορία για τον κόσμο μας. Αν δηλαδή θεωρήσουμε τη συνείδηση, ως τη βάση της πληροφορίας η οποία δομεί τη Συνειδητότητα, και αν επίσης αποδεχθούμε τον δικό μας αισθητό κόσμο σαν ατελή ή ψευδή, τότε η επίγνωση η οποία δημιουργείται από αυτόν, αποτελεί τη βάση της πληροφορίας η οποία τον παρουσιάζει, μονάχα σε μας πραγματικό. Αποτελεί δηλαδή την ψευδή αντανάκλαση και αποτύπωση της συμπαντικής συνείδησης, εντός του αισθητού μας κόσμου.

»Πριν από λίγο, σας ζήτησα να κάνετε μια υπέρβαση και να διαχωρίσετε την ψυχή και τη συνείδηση από το υλικό σας σώμα. Η ουσία όμως της υπέρβασης αυτής, δεν είναι ο διαχωρισμός, αλλά η κατανόηση του τι είναι αυτό το οποίο 'είμαι' και τι είναι αυτό το οποίο 'έχω'. Κι αυτό, διότι στο πρόγραμμα το οποίο εισέρχεστε, χρειάζεται ο καθένας από σας, να έχει καθορίσει ένα κέντρο το οποίο θα λειτουργεί ως βάση του. Ένα κεντρικό σημείο μέσα στον αόριστο ενεργειακό χώρο τον οποίο θα αρχίσετε να αντιλαμβάνεστε, το οποίο θα έχει το ρόλο του λιμανιού σας, του σημείου εκκίνησης, εξόδου και επιστροφής σας. Κι αυτό το κέντρο θα πρέπει να περιέχει πραγματική πληροφορία και όχι τον εικονικό καθρέφτη της. Αυτό το κέντρο δηλαδή, θα πρέπει να είναι αυτό που πραγματικά 'είστε' και όχι αυτό που νομίζετε ή θεωρείτε ότι είστε. Και αυτό που 'είστε' πραγματικά, δεν μπορεί να ανήκει στον εικονικό, αισθητό κόσμο, αλλά στον πραγματικό ο οποίος είναι στις αισθήσεις μας άδηλος.

»Επειδή μέχρι στιγμής όλα αυτά, ίσως σας ακούγονται ως ένας μεταφυσικός κόσμος, πρέπει να σας πω ότι θα ήθελα να σας ακούγονται ως ένας κόσμος πληροφορίας, διότι μονάχα σαν τέτοιος θα μπορούσε να σημαίνει κάτι σε ένα πρόγραμμα της επιστήμης της πληροφορικής όπως το δικό μας. Για να το κάνετε όμως αυτό θα πρέπει να αρχίσετε να αντιλαμβάνεστε τη Συνειδητότητα όπως την αναφέραμε πριν από λίγο. Ως ένα γιγαντιαίο ενεργειακό πεδίο πληροφορίας. Πώς όμως μπορούμε να αντιληφθούμε ένα τέτοιο πεδίο; Αυτό που γίνεται αντιληπτό από ένα ενεργειακό πεδίο σε μας, δεν είναι το ίδιο το πεδίο αλλά το ρεύμα του, η ροή του διαμέσου κάποιου σημείου, την οποία εμείς μπορούμε να παρα-

τηρήσουμε, να αισθανθούμε ή να μετρήσουμε. Θα σας πω μερικά πράγματα γρήγορα και περιληπτικά για να έχετε τη συνολική εικόνα και από αύριο θα αρχίσουμε να εισερχόμαστε στις επιμέρους λεπτομέρειες.

»Μέχρι σήμερα, οι περισσότεροι από μας, θεωρούμε ότι ο άνθρωπος 'είναι' ένα σώμα το οποίο 'έχει' ψυχή και συνείδηση. Όμως αυτή η αντίληψη είναι πλασματική, εικονική, διότι συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Στην πραγματικότητα, αυτό το οποίο 'είμαστε' πραγματικά, είναι ψυχή και συνείδηση και αυτό το οποίο 'έχουμε' είναι ένα σώμα, το οποίο έχει λάβει υλική μορφή μέσα στον αισθητό κόσμο. Η ψυχή δηλαδή και η συνείδηση οι οποίες είμαστε στην ουσία εμείς οι άνθρωποι, κατέχουν το σώμα μας κι ας νομίζουμε εμείς για το αντίθετο. Σαν ψυχή και συνείδηση, κύτταρα δηλαδή της κοσμικής, συμπαντικής Συνειδητότητας, ή αλλιώς σαν σταγόνες μέσα σε έναν άπειρο συμπαντικό ωκεανό πληροφορίας, εισερχόμαστε σε έναν ενεργειακό χώρο -τον κόσμο μας-, τον οποίο για να τον αντιληφθούμε ως έχει, δανειζόμαστε από αυτόν ένα υλικό, μορφοποιημένο σώμα, το οποίο μέσω των αισθήσεών του, μας αποκωδικοποιεί το χώρο στον οποίο μπαίνουμε και υπάρχουμε. Ο τρόπος με τον οποίο εισερχόμαστε μέσα στον αισθητό αυτό κόσμο, ακολουθεί τη ροή της Συνειδητότητας μέσα του, και όπως θα δούμε στα επόμενα μαθήματα περί της αρχής της αντίστροφης ροής, η παρατήρηση αυτής της ροής του, είναι η κατάσταση η οποία μας τον κάνει αισθητό και πραγματικό.

»Θα δούμε, ότι αυτή η ροή της Συνειδητότητας, είναι η κατάσταση η οποία δίνει -μέσω των αισθήσεών μας- μορφή στον κόσμο μας. Αν οριοθετήσουμε σε κάποιο σημείο, αυτόν τον δικό μας αισθητό κόσμο και τον διαχωρίσουμε νοητά από την υπόλοιπη άδηλη Συνειδητότητα, θεωρώντας ότι τα σώματά μας βρίσκονται στο εσωτερικό, υλικό τμήμα του, τότε εμείς ως 'συνείδηση' βρισκόμαστε πέρα από το εξωτερικό άδηλο όριό του, ενώ μέσα στο σώμα μας αναπτύσσεται και υπάρχει μονάχα μια εικονική απομίμησή της. Μια απομίμηση συνείδησης, την οποία όμως εμείς πρέπει να την αναγνωρίζουμε ως 'επίγνωση'. Αν ο συμπαντικός Εαυτός μας λοιπόν αντιστοιχεί στην πραγματικότητα με την ψυχή και τη συνείδηση οι οποίες 'είμαστε', τότε η επίγνωση, δεν είναι άλλη, παρά η αλλοιωμένη μας συνείδηση η οποία αντιστοιχούσα με το υλικό μας σώμα, το Εγώ μας και τις πεποιθήσεις του, είναι αυτή η οποία μας παρουσιάζει τον κόσμο ως αυτό που είναι, μόνιμο, μοναδικό και πραγματικό αλλά στην ουσία εικονικό.

»Η ψυχή, ως το κυρίαρχο στοιχείο της υπόστασής μας, είναι ο μοναδικός διαχειριστής όλης αυτής της κατάστασης. Έχοντας τη δυνατότητα να υπάρχει και στις δύο πλευρές του διαχωριστικού ορίου που αναφέραμε, ρυθμίζει τη διατήρηση του σώματος στον αισθητό κόσμο, όπως και την αλληλεπίδρασή του με τη συνείδηση και τη Συνειδητότητα στο άδηλο. Τις επόμενες μέρες θα δούμε πώς, εισερχόμενη στον αισθητό κόσμο μέσω του σώματος, θέτει -μέσω της παρατήρησης- τη Συνειδητότητα σε ροή, ενώ παράλληλα, προσπαθεί να μεταφέρει την καθαρή συμπαντική συνείδηση -που είμαστε- μέσα στο σώμα, ώστε να αντικαταστήσει το αλλοιωμένο της αντίγραφο, την επίγνωση. Θα το αναπτύξουμε τότε διεξοδικά για να δούμε ότι η επίγνωση, αν και ψευδής, για το σώμα μας, τη σκέψη μας, το Εγώ μας και τις πεποιθήσεις του, είναι κυρίαρχη και πανίσχυρη. Σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας ως άνθρωποι, η επίγνωση αυξάνεται συνεχώς ενώ η ψυχή προσπαθεί να την αντικαταστήσει και τελικά να την ταυτίσει, με την κυρίαρχη συνείδηση του Εαυτού μας. Όμως αυτό, για τους περισσότερους από μας, -αν όχι ακατόρθωτο- είναι αρκετά δύσκολο, για πολλούς λόγους.

»Αυτός που έχει μεγαλύτερη σημασία για μας και θα μας απασχολήσει στο πρόγραμμα αυτό, είναι ο ενεργειακός 'θόρυβος' από την ροή της Συνειδητότητας, ο οποίος εμποδίζει την ζητούμενη μεταβολή. Ένας ενεργειακός θόρυβος, ο οποίος στον άνθρωπο προκαλείται μέσω μιας ακατάσχετης ροής σκέψεων ανούσιων πραγμάτων και καταστάσεων, όπως αρνητικών ή άσχετων με την κάθε στιγμή αναμνήσεων από το παρελθόν μας ή υποθετικών σεναρίων για το μέλλον μας. Ένας ενεργειακός θόρυβος από παρεμβολή χρόνου παρελθόντος ή μέλλοντος, στο 'τώρα' μας. Σαν αποτέλεσμα σε όλη αυτή την κατάσταση, αποκτούμε μια συνεχιζόμενα ψευδή και αλλοιωμένη γνώση και αντίληψη περί του κόσμου. Μια γνώση η οποία αλλοιώνοντας τις πρωταρχικές λειτουργικές πληροφορίες -αρχεία του Εαυτού μας -τα οποία βρίσκονται στην ψυχή-, τις μετατρέπει στις γνωστές μας πεποιθήσεις, ανάγοντας έτσι, το Εγώ, το σώμα και τον αισθητό, εικονικά πραγματικό κόσμο, σε κυρίαρχα στοιχεία.»

Τα επόμενα δευτερόλεπτα έμοιαζαν σαν να απουσίαζαν ολοσχερώς από το χρόνο. Στην αίθουσα επικρατούσε απόλυτη σιγή και ένοιωθα τον εαυτό μου να γεννά ερωτήσεις και απαντήσεις συνεχώς. Ο Proteus συνέχιζε...

«Η επίγνωση λοιπόν είναι στοιχείο του σώματος μας ή αλλιώς του αισθητού κόσμου και όχι του Εαυτού μας. Ένα στοιχείο το οποίο ενώ απουσιάζει από μέσα μας κατά τη στιγμή που γεννιόμαστε, από εκείνη τη στιγμή και μετά δημιουργείται συνεχώς. Στην πραγματικότητα, την επίγνωση αυτή, τη δανειζόμαστε από τον χώρο στον οποίο εισερχόμαστε, ο οποίος εμποδίζει τη μνήμη μας -δηλαδή την πληροφορία η οποία υπάρχει στη συνείδησή μας- αφήνοντάς την εκτός. Ο αισθητός χώρος αυτός των τριών διαστάσεων όμως, τον οποίο εμείς αντιλαμβανόμαστε και αποκαλούμε πραγματικό, στην πραγματικότητα δεν υπάρχει έτσι όπως τον θεωρούμε.

»Η μορφή του δημιουργείται μέσω των αισθήσεων του σώματός μας -για αυτό λέγεται και αισθητός-, τη στιγμή κατά την οποία τον παρατηρούμε και τον αισθανόμαστε. Αποτέλεσμα αυτής της παρατήρησης, είναι η δημιουργία μιας συνεχούς ροής της Συνειδητότητας μέσα από αυτόν, κατάσταση την οποία θα εξετάσουμε στα επόμενα μαθήματα. Από αυτή τη ροή όμως, συνεχίζει να απουσιάζει η μητρική πληροφορία -συνείδηση, μιας και δεν μπορεί να διαπεράσει εύκολα το όριο του αισθητού κόσμου. Έτσι αυτή η ροή της Συνειδητότητας, μέσω της επίγνωσης πλέον, δημιουργεί σε μας μια αλλοιωμένη αντίληψη για τον κόσμο και την πραγματικότητα. Αυτή όμως η αλλοιωμένη αντίληψη καταγράφεται μέσα μας και αντιστοιχεί πλέον σαν πληροφορία της 'δικής μας πραγματικότητας' αποτελώντας τη δική μας επίγνωσή για τον 'δικό μας κόσμο'.

»Με την πάροδο του χρόνου παρατήρησης και αλληλεπίδρασης, οι πληροφορίες οι οποίες φτάνουν στο σώμα και αποτυπώνονται στη μνήμη μας, μεταβάλλονται και αυξάνονται συνεχώς, διαμορφώνοντας και τη συνολική εικόνα την οποία έχουμε για την πραγματικότητα και τον κόσμο που μας περιβάλει. Με τον τρόπο αυτό, υπάρχουν στην ουσία δύο συνειδήσεις. Μια πραγματική, η συνείδηση η οποία και εκπορεύεται από τη συμπαντική πηγή της δημιουργίας και μια ψευδής, -η επίγνωση- η οποία εκπορεύεται από την αλληλεπίδρασή του σώματός μας με τον αισθητό κόσμο. Για το συγκεκριμένο θέμα, θα αρνιόμουν να κάνω στην αίθουσα αυτή διάφορες συσχετίσεις με απόψεις θρησκευτικών δογμάτων. Κατανοώ ότι σε κάποιους δημιουργούνται ίσως αρκετές ερωτήσεις με αυτά που συζητάμε, θα τους παρακαλούσα όμως να κάνουν υπομονή και να παραμείνουν αποστασιοποιημένοι μέχρις να έχουν ολόκληρη την πληρο-

φορία που θα τους δοθεί. Πληροφορία η οποία αποσκοπεί μονάχα στο πρόγραμμα το οποίο εξελίσσεται και σε τίποτε άλλο.

»Διότι εδώ υπάρχει ένα κομβικό σημείο το οποίο θα πρέπει να κατανοήσετε. Το ότι η Συνειδητότητα δεν διαχωρίζει τις πληροφορίες σε πραγματική ή ψευδή. Έτσι και οι δύο πλέον, έχουν τη δυνατότητα να καταγράφονται σε αυτήν δημιουργώντας ένα είδος συνολικής μνήμης και να αθροίζονται στη συνολική Συνειδητότητα, η οποία συνεχίζει ασταμάτητα να δίνει μέσω της ροής της στον αισθητό κόσμο μορφή. Την αισθητή υλική μορφή, δηλαδή την εικόνα, τον ήχο, το άγγιγμα, τα αρώματα, τις γεύσεις κλπ τα οποία έχουν γίνει αποδεκτά από μας και διαμορφώνουν τελικά αυτή την αίσθηση 'μονιμότητας' και 'πραγματικού' του κόσμου μας.

»Η καταγραφή δεν θα συμβεί αμέσως, αλλά αφού πρώτα έχει ολοκληρωθεί και αποτυπωθεί μέσω των αισθήσεων, ένας ελάχιστος κύκλος όμοιων παρατηρήσεων και επαναλήψεων από την καθημερινή μας ζωή. Η καταγραφή αυτή όμως των επιγνώσεων, αποτελεί και το σχεδιασμό του εικονικού κόσμου μας. Από τη στιγμή της καταγραφής και μετά, η Συνειδητότητα τις αναπαράγει αυτόματα συνεχώς και μέχρι να αλλάξουν από ένα νέο διαμορφωμένο κύκλο. Έτσι η καταγεγραμμένη εικόνα του βουνού, του ουρανού, της θάλασσας, των δένδρων, των έμβιων όντων και όλων των προσλαμβανομένων μέσω των αισθήσεων γενικών ερεθισμάτων, μορφών, πραγμάτων και καταστάσεων, επαναλαμβάνονται υλοποιούμενες από τη Συνειδητότητα, δίνοντας σε εμάς έτσι την εντύπωση ότι είναι εκεί συνέχεια, μόνιμα και άρα πραγματικά.

»Αυτή η ήδη -υπάρχουσα από τους προηγούμενους επισκέπτες παρατηρητές- καταγεγραμμένη στον κόσμο μας επίγνωση, μεταβιβάζεται στους νεοεισερχόμενους σε αυτόν, αποτυπώνεται στη μνήμη τους τη στιγμή της βιολογικής τους γέννησής και απομακρύνεται τη στιγμή του βιολογικού τους θανάτου. Κάθε τι υλικό, το οποίο γίνεται αντιληπτό από τις αισθήσεις μας στον τρισδιάστατο αισθητό κόσμο στον οποίο ζούμε, δημιουργείται μέσω της Συνειδητότητας στην οποία υπάρχει η επίγνωσή μας για αυτόν και στη συνέχεια το σώμα μας, μέσα από την αποκωδικοποίησή του την οποία προσφέρουν οι αισθήσεις μας, το υλοποιεί και του δίνει μορφή. Με τον ίδιο τρόπο φυσικά αποκωδικοποιεί και το υλικό μας σώμα, το οποίο δεν είναι τίποτε άλλο, από πληροφορίες οι οποίες έχουν ήδη καταγραφεί στη Συνειδητότητα, από τη στιγμή της πρώτης δημιουρ-

γίας μας μέχρι σήμερα. Κι όλη αυτή η πληροφορία, περνά από τον έναν στον άλλον αυτόματα μέσω της ζωής και του θανάτου των σωμάτων μας, μένοντας στη δύναμη της κάθε ψυχής, να προσπαθήσει να το αλλάξει και να αντικαταστήσει το ψευδές με το πραγματικό.

»Έτσι η ψυχή, η οποία περνά μέσα στο ανθρώπινο σώμα από τη στιγμή που αυτό θα ξεκινήσει να υπάρχει στον κόσμο μας ως μορφή, έχει πλέον ένα τριπλό ρόλο. Πρώτα απ' όλα, κρατώντας συνδεδεμένη την ύπαρξη με την πηγή, ρυθμίζει τη συνεχή τροφοδοσία του σώματος με ζωτικότητα την οποία αντλεί από το αιθερικό σύμπαν. Δεύτερον, προσπαθεί συνεχώς να μεταφέρει και να αναπτύξει την μητρική πληροφορία της συμπαντικής συνείδησης μέσα στον αισθητό κόσμο. Και τρίτον, καταγράφει και μεταδίδει στην πηγή της Συνειδητότητας συνεχώς -μέσω της συνείδησης και της επίγνωσης-, τις πληροφορίες οι οποίες δημιουργούνται από την αλληλεπίδρασή της με τον αισθητό κόσμο.

»Φυσικά η ψυχή, για να μπορεί να παραμένει ενεργή στο σώμα, διαχειρίζεται όλη εκείνη την ποσότητα ενέργειας, με την οποία θα μπορεί να διατηρεί και να κινεί το σώμα και να το κρατά ικανό να αλληλεπιδρά με το περιβάλλον του ώστε να μπορεί να παρατηρεί, να δημιουργεί ροή Συνειδητότητας μέσα στον αισθητό κόσμο και να καταγράφει τις παρατηρήσεις και εμπειρίες του. Αυτή η ενέργεια αποτελεί τη ζωτικότητα μας ή αλλιώς τη ζωτική μας ενέργεια, η οποία ενώ είναι μερικώς ανεξάρτητη από την κατάσταση της υγείας μας, είναι απολύτως υπεύθυνη για την διατήρηση μας στη ζωή. Το ελάχιστο ποσό της ζωτικότητας αυτής, αρχικά και μέχρι τη στιγμή της γέννησης μας προσφέρεται από τη μήτρα της μητέρα μας. Στη συνέχεια η ίδια η ψυχή είναι ικανή να ρυθμίζει τις απαραίτητες συνθήκες ώστε να υπάρχει συνεχής ροή της. Μια κατάσταση στην οποία πρώτιστο και αυτόματο ρόλο έχει η Συνειδητότητα, η οποία και καθορίζει τα γενικά και ειδικά χαρακτηριστικά του, την ηλικία του κλπ. Μόλις για οποιοδήποτε λόγο το ποσό ζωτικότητας πέσει κάτω από ένα ορισμένο επίπεδο, το σώμα καταρρέει και χάνεται από τον αισθητό κόσμο -δηλαδή πεθαίνει-, ενώ συγχρόνως η ψυχή απομακρύνεται από αυτό, επιστρέφοντας στην πηγή της ή ξεκινώντας ένα νέο κύκλο ζωής.

»Μέχρι σήμερα, αγνοώντας την ουσία των πραγμάτων ή γνωρίζοντας την αδυναμία του ανθρώπου να αντιληφθεί τόσο την πραγματική φύση και λειτουργία ψυχής και συνείδησης όσο και την επίδραση της δεύτερης στην πραγματικότητα, δημιουργούμε συνεχώς ένα ψευδές πλαίσιο το

οποίο οδηγεί στη μερική μας παραπλάνηση. Με την άγνοια της ουσίας την οποία δημιουργούμε και αναπαράγουμε όμως, συνεχίζουμε να διατηρούμε μια γιγαντιαία πληροφορία μέσα στην ενεργή αλλά ατελή επίγνωσή μας. Σαν αποτέλεσμα, η Συνειδητότητα, επίσης συνεχίζει να υλοποιεί ψευδή αντίγραφα, δηλαδή σώματα με επιγνώσεις, Εγώ και πεποιθήσεις, αδιαφορώντας αν αυτές περιέχουν σωστό ή λάθος, καλό ή κακό, θετική ή αρνητική προέκταση και επίδραση στη ζωή των ανθρώπων και των κοινωνιών τους.

»Κι εδώ έρχεται ο ρόλος του δικού μας προγράμματος. Ενός προγράμματος το οποίο έχει ως στόχο, την εξουδετέρωση της αλλοιωμένης πληροφορίας της επίγνωσης, την αποκατάσταση της συνείδησης και την αντικατάσταση των πεποιθήσεων σε ενεργά λειτουργική πληροφορία. Έχει δηλαδή σαν στόχο, την εξουδετέρωση του αισθητού κόσμου από εικονικό και την αντικατάσταση του ψευδούς σε πραγματικό».

Ο Proteus σταμάτησε να μιλά και κοίταξε το ρολόι του για το προγραμματισμένο μας διάλειμμα, αφήνοντάς μας να συνειδητοποιούμε, ότι μερικές φορές, οι ερωτήσεις οι οποίες θέλεις να κάνεις για αυτό που υπάρχει ως κόσμος γύρω σου, είναι τόσο βαθιές και αμορφοποίητες, που δυσκολεύεσαι να τις συνθέσεις σε γνωστές λέξεις ή εικόνες.

«Όσο περνά ο χρόνος μαζί μας, οι ερωτήσεις οι οποίες θα αναδύονται στη σκέψη σας θα πληθαίνουν. Με την επιστροφή σας από αυτό το διάλειμμα, κάποιοι θα μπορούσαν να τις θέσουν σε όλους μας. Είναι σίγουρο όμως ότι η συνέχεια της σημερινής παρουσίασης, θα καλύψει αρκετές από αυτές. Σαρανταπέντε λεπτά διάλειμμα λοιπόν για να φάτε κάτι και να ξεμουδιάσετε» είπε ολοκληρώνοντας το δεύτερο μέρος της πρώτης μέρας και δείχνοντάς μας με μια κίνηση τη έξοδο της αίθουσας.

Δευτέρα 12 Ιανουαρίου 2015

5. Ένας διττός κόσμος

Δεν μπορώ να πω ότι θυμάμαι τις σκέψεις που πέρασαν από το μυαλό μου, όλο αυτό το διάστημα των σαρανταπέντε λεπτών που μείναμε εκτός της αίθουσας του προγράμματος, για να ολοκληρώσουμε το πρόχειρο γεύμα της ημέρας στην καντίνα της εταιρίας. Δεν μπορώ να πως, ότι επίσης θυμάμαι -το διάστημα αυτό- οποιαδήποτε συζήτηση με κάποιον

από τους συναδέλφους και συνακροατές μου στο σεμινάριο. Αυτό που θυμάμαι όμως, είναι μια μεγάλη αμφισβήτηση να αναβλύζει από μέσα μου, ανάμικτη με περιέργεια ή και θαυμασμό ή ακόμη και δέος, για όσα είχα αρχίσει να μαθαίνω εκεί μέσα. Όλες οι πληροφορίες που μας είχε δώσει ο Proteus όλη αυτή την ώρα, μου φαίνονταν τόσο προφανείς, τόσο αναμενόμενες και παράλληλα τόσο αυθαίρετες και αβάσιμες, που μου προκαλούσαν ένα μίγμα αποδοχής και αμφιβολίας πρωτόγνωρο. Κι εκεί που ήθελα να χαμογελάσω από ενθουσιασμό και να δείξω σε όλους όσοι υπήρχαν γύρω μου αυτό το υπέροχο συναίσθημα της αποκαλυπτικής γνώσης που μόλις είχα λάβει, εκεί σταματούσα, το σκεφτόμουν πάλι, το ζύγιζα, το αναθεωρούσα, το δεχόμουν ξανά και συνάμα το απέρριπτα. Πώς μπορούσε να μιλάει για θέματα τέτοια όπως η ψυχή και η συνείδηση, με τόση βεβαιότητα και σε ένα σύγχρονο ακροατήριο όπως το δικό μας; Και πώς μπορούσε να κρατάει όλους αυτούς τους επιστήμονες, ακόμη σιωπηρούς και σκεφτικούς και σχεδόν ανέκφραστους;

Κι όμως. Αυτή η διαφορετικότητα της γνωσιακής βάσης και η πολυμορφία της εκπαίδευσης αλλά και της κουλτούρας των μελών αυτού του μικρού και τόσο παράξενου ακροατηρίου, το έκαναν ίσως τον καλύτερο αποδέκτη για κάτι τέτοιο. Υπήρχαν τα πάντα σε τούτη την μικρή ομάδα ανθρώπων. Και υπήρχαν σε μια τέτοια αναλογία, όπου αυτή η νέα πληροφορία που στάλαζε ξαφνικά και απότομα μέσα της, κατόρθωνε και ισορροπούσε και παλλόταν ακόμη ακίνδυνα για τις συνειδήσεις -ή μάλλον για τις επιγνώσεις- που αόρατα διαμόρφωνε. Τουλάχιστον προς το παρόν, όλοι έδειχναν ίσως συγκρατημένοι ή πράγματι αδύναμοι ακόμη να ανορθώσουν μια άποψη αμφισβήτησης, αποδοχής ή απόρριψης στα λόγια του Proteus.

Το διάλειμμα ολοκληρώθηκε, ένας-ένας επιστρέψαμε στην αίθουσα και ο Proteus ξεκίνησε πάλι να μιλάει με τον ίδιο αργό αλλά διαπεραστικό στο νου όλων μας τρόπο.

«Σε λίγες μέρες θα έχετε την ευκαιρία να γνωρίσετε τον πυρήνα του προγράμματος στο οποίο ήδη συμμετέχετε -και στη συνέχεια θα ασχοληθείτε περισσότερο ενεργά-. Προς το παρόν, θα ξεκινήσετε την επαφή σας μαζί του γνωρίζοντάς το εξωτερικά. Με την εξωτερική μονάδα του η οποία, έρχεται σε επαφή με το σώμα σας, γίνεται αισθητή και είναι αυτή που θα δείτε αμέσως τώρα» είπε, και με μια κίνηση του τεντωμένου προς τα εμπρός χεριού του, ενεργοποίησε -μέσω του τηλεχειριστηρίου που

κρατούσε-, το διαχωριστικό τοίχο της αίθουσας που βρισκόταν ακριβώς από πίσω του.

»Εκείνος, με ένα απαλό ήχο κύλισης, άνοιξε αργά σε δύο μέρη, αποκαλύπτοντας έναν χώρο στο κέντρο του οποίου υπήρχε μια -σχετικά ογκώδης- συσκευή, συνδεδεμένη με ένα σύστημα ελέγχου, αποτελούμενο από ένα μεγάλο μεταλλικό έπιπλο, όμοιο με μεγάλο ηλεκτρονικό υπολογιστή, στην επιφάνεια του οποίου υπήρχαν τρεις οθόνες η μία δίπλα στην άλλη, δύο σειρές πληκτρολόγια και ένα χειριστήριο. Δίπλα από αυτό το σύνολο, στεκόταν όρθια μια κούκλα-ανδρείκελο στο μέγεθος ενός φυσιολογικού, ενήλικα άνδρα. Από τη θέση στην οποία βρισκόμουν, μπορούσα να διακρίνω με σχετική ευκολία την -σε μέγεθος ενός επιβατικού αυτοκινήτου- κεντρική μονάδα της συσκευής, δίπλα από την οποία βρισκόταν όρθιο, σταθερά στερεωμένο το ανδρείκελο. Ήταν ντυμένο και καλυμμένο ολόκληρο, με μια -μάλλον- ελαστική, όμοια με αυτή των δυτών, μαύρη στολή, συνδεδεμένη -με τη μονάδα και τον υπολογιστή που βρίσκονταν δίπλα της-, μέσω μιας χοντρής δέσμης από καλώδια.

«Η εταιρία», συνέχισε ο Proteus, «θέλοντας να με τιμήσει για τις υπηρεσίες που προσφέρω σε τούτο το πρόγραμμα, έχει δώσει -στο σύνολο αυτό το οποίο θα σας αποκαλύπτεται σταδιακά-, το όνομά μου. Εγώ όμως, θα ήθελα σε αυτή τη φάση -και για να το ξεχωρίζετε από μένα- να το ονομάζουμε απλά 'σύζευξη'. Μιας και το αποτέλεσμα της εφαρμογής αυτού του προγράμματος, είναι η προσομοίωση της σύζευξης της επίγνωσής μας με την μητρική μας συνείδηση ή αλλιώς η αποκωδικοποίηση της εικονικής επίγνωσης απ' ευθείας σε πραγματική συνείδηση. Η ένωση του εικονικού με το πραγματικό, του ορατού με το αόρατο. Μια διαδικασία η οποία -κατά συνέπεια- για να επιτευχθεί, θα πρέπει παράλληλα να προχωρήσει σε ένα -επίσης εικονικό- διαχωρισμό του σώματος και του αισθητού κόσμου από τον Εαυτό μας. Κι όταν λέω Εαυτό μας, φυσικά εννοώ την ψυχή και τη συνείδησή μας, αυτό που είμαστε πραγματικά, αυτό το οποίο έχει τη δυνατότητα και ικανότητα να διαχειρίζεται το σώμα μας μέσα στον κόσμο στον οποίο αυτό ζει και υπάρχει.

»Μια παράλληλη σύζευξη και ένας εικονικός διαχωρισμός, ο οποίος θα μας επιτρέψει να ανακαλύψουμε σταδιακά τι σημαίνει πραγματικότητα, ποιοι είμαστε Εμείς, τι είναι ο κόσμος που υπάρχει γύρω μας, τον οποίο αισθανόμαστε και αντιλαμβανόμαστε σαν μόνιμο και πραγματικό, πώς λειτουργεί, πώς δημιουργείται και τι υπάρχει πίσω και πέρα από αυ-

τόν. Θα μπορέσουμε επίσης να αντιληφθούμε σε βάθος την έννοια του 'μέσα' μας, του εσωτερικού μας κόσμου όπως και το τι είναι στην πραγματικότητα αυτό το οποίο ονομάζουμε χρόνος και ενέργεια. Μα περισσότερο από όλα, θα μπορέσουμε να αντιληφθούμε και να κατανοήσουμε σε βάθος, τι είναι ο ανθρώπινος εσωτερικός, συναισθηματικός πόνος. Πώς δημιουργείται, πώς ενεργοποιείται, πώς παράγεται και πώς μπορεί να διαχειριστεί ή και να μειωθεί στην καθημερινότητα του σημερινού απλού ανθρώπου, πράγμα το οποίο είναι και ο αποκλειστικός σκοπός της ανάπτυξης του προγράμματος αυτού. Όμως πριν έλθετε σε επαφή με τον πυρήνα της σύζευξης, θα πρέπει να έχουμε ολοκληρώσει τον πρώτο κύκλο ενημέρωσης με τις βασικές πληροφορίες τις οποίες χρειάζεστε ώστε ν' αρχίσετε να κατανοείτε τον τρόπο με τον οποίο θα το λειτουργήσετε.»

Σταμάτησε για μερικά δευτερόλεπτα να μιλάει κάνοντας ένα βηματισμό προς το μέρος μας, λες και ήθελε να αφουγκραστεί καλύτερα κάποιες απ' τις αντιδράσεις του κάθε ενός από μας. Προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω ποια ήταν η δική μου αντίδραση σε όλα αυτά που συνέβαιναν μπροστά στα μάτια μου, αλλά -ακόμη κι εγώ ο ίδιος- ήταν αδύνατον να το προσδιορίσω με ακρίβεια. Ήθελα να ρωτήσω πράγματα, όμως ο όγκος της μη αφομοιωμένης ακόμη από το νου μου πληροφορίας ήταν τόσο μεγάλος και πολυεπίπεδος, που δυσκολευόμουν να βρω την αρχή του και να ξεκινήσω. Γύρισα και κοίταξα γύρω μου, μήπως και καταφέρω να αποκωδικοποιήσω τουλάχιστον κάτι από την έκφραση κάποιου από τους συνακροατές μου, αλλά μάταια. Η φωνή του Proteus με έφερε πάλι στην πραγματικότητα της αδηφάγου απορρόφησης των λόγων του.

«Υποψιάζομαι, ότι η άποψη του κάθε ενός από σας για το τι είναι ο κόσμος, είναι αρκετά διαφορετική από αυτό που θα ακούσετε αμέσως τώρα. Για το λόγο αυτό και για την καλύτερη πορεία του προγράμματος τη δεδομένη στιγμή, θα ήθελα να κάνουμε μαζί, μια νοητική υπέρβαση» είπε, λες και προσπαθούσε να λειάνει τις πιθανές αντιδράσεις κάποιων από τους ακροατές του.

«Θα ήθελα να προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε κάτι το οποίο πιθανώς είναι δύσκολο να γίνει άμεσα και βαθιά κατανοητό ή αποδεκτό από κάποιον ο οποίος απλά το ακούει εδώ μέσα για πρώτη φορά, αν και είναι σίγουρο ότι στην πορεία των μαθημάτων θα αποσαφηνιστεί πλήρως. Την αντίληψη, ότι ολόκληρος ο κόσμος, στον οποίο ζούμε και υπάρχουμε εμείς οι άνθρωποι ως βιολογικά σώματα, στην πραγματικότητα

είναι ένα γιγαντιαίο μητρικό ενεργειακό πεδίο πληροφορίας. Ένα ενεργειακό πεδίο το οποίο, ενώ το ίδιο ανήκει σε ένα μεγαλύτερο σύνολο μη αντιληπτό σε μας, συγχρόνως μπορεί να περιέχει άπειρα μικρότερα, τα οποία γεννιούνται από αυτό, αλλάζουν, διαφοροποιούνται, χάνονται ή εξελίσσονται, διαμορφώνοντας όλο αυτό το οποίο εμείς αντιλαμβανόμαστε γύρω μας ως ζωή.

»Κάθε δημιουργούμενο εντός του κόσμου μας πεδίο, δρα σαν δίπολο, περιέχοντας δύο αντίθετα άκρα, ενώ το μητρικό από το οποίο γεννιέται, αποβάλλεται ως μονόπολο και παραμένει εκτός αισθητής πραγματικότητας, δρώντας όμως την ίδια στιγμή ως καταλύτης και τροφοδότης του νέου. Επειδή οι περισσότεροι από σας δεν έχετε άμεση σχέση με την φυσική επιστήμη, θα αποφύγω τους πολύ εξειδικευμένους όρους, λέγοντας μονάχα ότι, δίπολο πεδίο είναι εκείνο το οποίο αποτελείται από δύο πόλους, δηλαδή δύο αντίθετα άκρα. Από το παραπάνω όμως, βγαίνει ένα πολύ σημαντικό για μας συμπέρασμα το οποίο θα ήθελα και να συγκρατήσετε. Ποιο;

»Το ότι 'στον κόσμο μας, δεν υπάρχει τίποτε μόνο του χωρίς την παρουσία του αντιθέτου του'. Για κάθε θετικό φορτίο υπάρχει το αρνητικό του, για κάθε πάνω υπάρχει το κάτω, για το δεξιά υπάρχει το αριστερά, απέναντι από το εγώ υπάρχει το εσύ, από το εμείς οι άλλοι, για κάθε παρελθούσα διάρκεια χρόνου υπάρχει η αντίστοιχη μελλοντική και ούτω καθ' εξής. Όλα είναι ενεργειακά πεδία μέσα σε άλλα ενεργειακά πεδία, κάθε άκρο των οποίων, προϋποθέτει αυτόματα την ύπαρξη του απέναντι αντιθέτου του, χωρίς απαραίτητα να υπερισχύει κάποιο από τα δύο ή να βρίσκεται σε τέλεια ισορροπία μαζί του, αλλά αναλογικά, να υπάρχει η δυνατότητα ανάπτυξής του σε όλους τους δυνατούς συνδυασμούς. Από το ένα άκρο του νοητού τους άξονά στο άλλο, ποτέ όμως με ολοκληρωτική υπερίσχυση ή εξαφάνιση κάποιου από τα δύο.

»Το σημειώσαμε ήδη και θα το ξαναπούμε αρκετές φορές ακόμη, ότι για μας τους ανθρώπους, αυτό το οποίο αντιλαμβανόμαστε ως 'ο κόσμος μας', είναι η επίγνωσή μας για αυτόν. Δύο έννοιες οι οποίες δεν είναι απλά ταυτόσημες αλλά στην ουσία τους είναι μία. Η ίδια. Το ενεργειακό πεδίο δηλαδή, το οποίο γίνεται σε μας αντιληπτό ως 'ο κόσμος μας' και το ενεργειακό πεδίο το οποίο αποτελεί όλη την πληροφορία της επίγνωσής μας, είναι το ίδιο και το αυτό. Η επίγνωσή μας για τον κόσμο μας, είναι ο ίδιος ο κόσμος τον οποίο αισθανόμαστε και αντιλαμβανόμαστε σαν τέ-

τοιον. Είναι δύσκολο αυτή τη στιγμή να αντιληφθείτε το βάθος και τη σημασία αυτής της πληροφορίας. Κι αυτό, διότι σας είναι δύσκολο ακόμη να αντιληφθείτε την συνολική ικανότητα που έχει η πληροφορία να εμφανίζεται σε μας, ως απλή λέξη ή έννοια, ως δεδομένο ή λογισμικό και ως στοιχείο δημιουργίας ή υλοποίησης. Για το λόγο αυτό, θα έχουμε την ευκαιρία να την αναλύσουμε στα παρακάτω μαθήματα αρκετές φορές.

»Όπως λοιπόν, η επίγνωση γεννιέται αρχικά από την εικονική και ψευδή αντανάκλαση της συνείδησής μας πάνω στο πρωτογενές πεδίο της Συνειδητότητας, έτσι στη συνέχεια αυτή η επίγνωση μπορεί επίσης να δημιουργεί νέες πληροφορίες, δηλαδή νέα -μικρά ή μεγαλύτερα- δίπολα πάντα, ενεργειακά πεδία. Ο κόσμος, για παράδειγμα, δημιουργεί εμάς κι εμείς μαζί του δημιουργούμε τις καταστάσεις της ζωής μας. Καταστάσεις οι οποίες γίνονται αντιληπτές σε μας μέσω της σκέψης και του συναισθήματος. Τόσο ο κόσμος, όσο εμείς και αυτές οι ίδιες οι καταστάσεις που ζούμε, είναι ενεργειακά πεδία πληροφορίας το ένα μέσα στο άλλο ή ακόμη το ένα μέσα σε περισσότερα από ένα.

»Κι έτσι για μας υπάρχουν δύο δυνατότητες. Όντες μέσα σε ένα διπολικό κόσμο ο οποίος αναπαράγει τμήματά του δημιουργώντας έτσι υποσύνολα, εμείς ή είναι αδύνατον να υπάρχουμε μόνοι μας ή οι ίδιοι αποτελούμε ένα επίσης δίπολο, το ένα άκρο του οποίου αντιστοιχεί στο Εγώ μας και το άλλο στο εικονικό του άκρο το οποίο γίνεται σε μας αντιληπτό ως 'οι άλλοι' που βρίσκονται απέναντί μας. Όλοι αυτοί οι άλλοι, όμοια ή ανόμοια με μας πλάσματα, με τα οποία αλληλεπιδρούμε συνεχώς, μοιραζόμενοι ιδέες, σκέψεις, συναισθήματα, δράσεις, αντιδράσεις και καταστάσεις οι οποίες δημιουργούνται γύρω μας αδιάλειπτα.»

«Τι θέλετε να πείτε δηλαδή; Το Εγώ μας και όλοι οι άλλοι που βρίσκονται γύρω μας, είμαστε Εμείς;» τόλμησα και ρώτησα διακόπτοντας τη ροή του λόγου του. «Δεν μπορώ να το καταλάβω έτσι όπως το περιγράφετε. Το Εγώ μου, καταλαβαίνω ότι δημιουργείται από την επίγνωση και ανήκει στο σώμα μου, αλλά οι άλλοι πώς αποτελούν δίπολο μαζί μου, αφού Εγώ και ο άλλος απέναντι, είμαστε δύο διαφορετικά Εγώ». Ο Proteus σταμάτησε και έκανε ένα βήμα προς το μέρος μου. Χαμογέλασε…

«Μηχανικός είσαι. Μπορείς να φανταστείς τον Εαυτό σου σαν μικρό λαμπάκι, όπως αυτά που βάζουμε για να στολίσουμε τα χριστουγεννιάτικα δέντρα; Αυτά τα λευκά ή τα πολύχρωμα μικρά λαμπάκια που αναβοσβήνουν πάνω στο δέντρο, στις βιτρίνες των καταστημάτων ή τα μπαλκό-

νια των σπιτιών;» είπε κα περίμενε για λίγο την αντίδρασή μου… Τον κοιτούσα αμίλητος, εκείνος χαμογέλασε περισσότερο πλατιά και συνέχισε… «Εσύ λοιπόν είσαι ένα τέτοιο μικρό λαμπάκι. Για να φωτίσεις και να εκπέμψεις φως, θα πρέπει να ενώσεις τα δύο σου άκρα στο ηλεκτρικό ρεύμα, αλλιώς δεν φέγγεις. Στο ένα άκρο σου λοιπόν, υπάρχει το Εγώ σου και στο άλλο στην αρχή δεν υπάρχει τίποτε, είναι κενό. Κι όσο παραμένει έτσι, Εσύ παραμένεις σβηστός. Μέχρι που το διπλανό λαμπάκι θα σε αγγίξει στο ελεύθερό σου άκρο. Τότε θα κλείσει το κύκλωμα, το ηλεκτρικό ρεύμα θα περάσει από μέσα σου, θα ανάψεις και θα φωτίσεις. Το άκρο αυτό που μέχρι πριν ήταν ελεύθερο, κενό, τώρα το αγγίζει κάποιο άλλο λαμπάκι μεν, αλλά συνεχίζει να σου ανήκει. Το άκρο αυτό όπως και εκείνο απέναντι που βρίσκεται το Εγώ σου, ανήκει στο λαμπάκι το οποίο Είσαι Εσύ. Αυτό το άκρο σου όμως το οποίο βρίσκεται απέναντι από το Εγώ σου και τώρα το άγγιξε ένας άλλος, αντιστοιχεί στο εικονικό αποτύπωμα του Εγώ σου. Αν δεν το αγγίξει κάποιος, δεν το αναγνωρίζεις. Είναι δικό σου αλλά δεν γνωρίζεις ότι είναι εκεί, όπως δεν αναγνωρίζεις και το Εγώ σου. Όσο δεν σε αγγίζει κανείς, Εσύ δεν αναγνωρίζεις ούτε το ελεύθερο άκρο σου ούτε το Εγώ σου. Διότι το Εγώ σου, εμφανίζεται μόλις ανάψει η λάμπα, δηλαδή μόλις ο άλλος που βρίσκεται απέναντί σου, αγγίξει το άκρο το οποίο αποτελεί την εικονική αντανάκλαση του δικού σου Εγώ.

»Αλληλεπιδρούμε λοιπόν με τους άλλους γύρω μας, αλλά στην ουσία η αλληλεπίδραση αυτή μαζί τους, αποτελεί νοητική ενεργειακή σύζευξη. Ενεργειακή σύνδεση. Δράση με παράλληλη αντανακλαστική αντίδραση, σε ένα ερέθισμα το οποίο σηματοδοτεί την ενεργοποίηση ενός δικού μας ενεργειακού σημείου, ενός άκρου μας, ενός νοητικού ενεργειακού υποδοχέα μας. Μια ενεργοποίηση η οποία, παρουσιαζόμενη σε μας με τη μορφή νοητικής αναλαμπής, προέρχεται από ένα αμφίδρομο ενεργειακό άγγιγμα πάνω και στους δυο μας. Το άγγιγμα δρα και στους δυο μας. Ένα αμφίδρομο άγγιγμα της παραγόμενης –και απ τους δυο- πληροφορίας. Κι αυτό το άγγιγμα, αυτό το παραγόμενο ερέθισμα κάποιος θα το διαχειριστεί. Κάποιος ο οποίος στην αρχή είναι το Εγώ μας κι μόνον αυτό. Αν ο διαχειριστής όμως αυτής της ενεργοποίησης είναι το Εγώ μας, τότε αυτή η ενεργειακή πληροφορία παράγεται από την επίγνωσή μας και όχι απ’ τη συνείδησή μας.

»Το οποίο σημαίνει ότι: Μια πληροφορία η οποία έχει παραχθεί δευτερογενώς -και άρα είναι ήδη αλλοιωμένη-, στοχεύει κάποιον ‘άλλον’

ο οποίος βρίσκεται απέναντί μας, κατευθύνεται, προσπίπτει πάνω του, τον αγγίζει ενεργειακά και στη συνέχεια ανακλάται και επιστρέφει σε μας αλλοιωμένη όμως περισσότερο, καθιστώντας μας έτσι μαζί του, τα δύο άκρα ενός νέου, εικονικού μεν, αλλά -παρόλα αυτά- ενιαίου διπολικού συνόλου. Ενός ενεργειακού δίπολου, το οποίο με τη σειρά του έχει τη δυνατότητα να δημιουργεί άπειρα νέα -δίπολα πάντα- υποσύνολα ενεργειακά πεδία, τα οποία σε μας γίνονται αντιληπτά ως 'οι διάφορες καταστάσεις της ζωής μας'. Καταστάσεις όπου η πολυπλοκότητά τους αυξάνεται ακόμη περισσότερο, όταν αυτός ο 'άλλος,' αντιδρά -στην πληροφορία την οποία έχει δεχθεί από μας-, μέσω του δικού του Εγώ, προσθέτοντας τη δική του παρέμβαση πάνω της, μεγεθύνοντάς την και πολλαπλασιάζοντας έτσι τη συσσωρευμένη ενέργεια στο τελικό αποτέλεσμα.

»Με τον τρόπο αυτό, εμείς κι εκείνοι, αντανακλώντας τους Εαυτούς μας οι μεν στους δε, γεννούμε ένα επόμενο -αλλά πολλαπλό- επίπεδο διπολικής πληροφορίας από αυτό της επίγνωσης, την Πεποίθηση. Ένα πολλαπλό, ψευδές πάλι παράγωγο πληροφορίας, το οποίο λειτουργεί τώρα στο δημιουργημένο (από την επίγνωση) δίπολο, σκέψης-συναισθήματος. Η επίγνωση γεννά σκέψη και η σκέψη -ως πληροφορία- αγγίζει ενεργειακά το δικό μας σώμα, αντανακλώμενη πάνω του και επιστρέφοντας πάλι πίσω στην επίγνωσή μας ως συναίσθημα. Ένα συναίσθημα το οποίο όμως στο Εγώ μας και στο σώμα μας, μεταφράζεται, γίνεται αισθητό και άρα αντιληπτό, ως 'εσωτερικός πόνος' ή 'ηδονική χαρά'. Δίπολο πάντα κι αυτό.»

Δεν ήθελα να τον διακόψω, αλλά όσο εκείνος προχωρούσε στην περιγραφή του, τόσο εγώ αντιλαμβανόμουν πόσο φτωχή μοιάζει να είναι η επικοινωνία με τις λέξεις, για ένα θέμα σαν και τούτο. Τον άφησα να συνεχίσει…

«Από όλο το παραπάνω όμως, παρατηρούμε ότι εμείς, μέσω της πληροφορίας η οποία ξεκινά από τη συνείδησή μας, διερχόμενοι και αντανακλώμενοι συνεχώς από πεδίο σε πεδίο, εισερχόμαστε σταδιακά σε μεγαλύτερα βάθη του αισθητού κόσμου. Και στην πορεία μας αυτή συμβαίνουν δύο πράγματα: Όσο εμείς εισερχόμαστε περισσότερο και περισσότερο βαθιά μέσα σε αυτό το ενεργειακό πεδίο του κόσμου, τόσο πρώτον, δημιουργούνται νέα επίπεδα ψευδούς ή αλλοιωμένης πληροφορίας και δεύτερον, απομακρυνόμαστε εκ παραλλήλου από τον πυρήνα της

πραγματικότητάς μας, από το κέντρο μας, από μας τους ίδιους ως Εαυτούς.

»Θεωρώντας ότι ο κόσμος που αισθανόμαστε και στον οποίο βυθιζόμαστε, αποτελεί το εξωτερικό περιβάλλον μας, χάνουμε την αίσθηση του χρόνου και του χώρου, του 'μέσα μας' και του 'έξω μας', αδυνατώντας πλέον να αντιληφθούμε ότι οι έννοιες αυτές είναι μια σύμβαση του νου και του σώματός μας και όχι του Εαυτού μας. Η μητρική μας συνείδηση διαγράφεται και στη θέση της δημιουργείται αυτή η νέα, η επίγνωση κι όσο αυτή -μαζί με τις πληροφορίες για τον κόσμο και την αλληλεπίδρασή μας μαζί του- αυξάνεται, τόσο αυξάνουν και οι πεποιθήσεις μας σχετικά με αυτόν. Η αρχική εσωτερική μας πραγματικότητα, μετατρέπεται σταδιακά σε μια συνεχώς αυξανόμενη εξωτερική εικονικότητα, η οποία αλλοιώνει τη σύνδεση του σώματος με τον Εαυτό μας. Και αυτή τη σύνδεση, είναι που έρχεται να αποκαταστήσει αυτό το πρόγραμμα το οποίο παρακολουθείτε, μέσω της συσκευής της ΄σύζευξης' που βλέπετε εδώ μπροστά σας.

»Ίσως τώρα αρχίζετε να κατανοείτε καλύτερα το νόημα φράσεων όπως: 'ο Εαυτός μας είναι μέσα μας ή 'αυτοί οι άλλοι είναι κομμάτι από Εμάς'. Όσο κι αν προσπαθήσουμε όμως μέσα από τις λέξεις, να κατανοήσουμε το εννοιολογικό βάθος από αυτές τις φράσεις, δεν θα μπορέσουμε να το καταφέρουμε χωρίς κάποια βοήθεια προς τις αισθήσεις μας. Προς το νου και το σώμα μας, τα οποία εξακολουθούν να παραμένουν αγκιστρωμένα σε ό,τι βλέπουν, ακούν, αγγίζουν και γενικά σε ό,τι αντιλαμβάνονται από το λεγόμενο εξωτερικό τους περιβάλλον. Και τούτη τη δεδομένη στιγμή, την απαραίτητη αυτή βοήθεια, θα προσπαθήσουμε να την αντλήσουμε από την υψηλή τεχνολογία της πληροφορίας, η οποία κατάφερε να δημιουργήσει και να μας προσφέρει μια πρωτοποριακή λύση στην αναζήτησή μας» και κάνοντας μια κίνηση με το χέρι του, έδειξε τη μαύρη ελαστική στολή, που φορούσε το ανδρείκελο στο κέντρο της αίθουσας πίσω του και που τώρα μάλλον ήμασταν πλέον έτοιμοι να μάθουμε περισσότερα για αυτήν.

Τετάρτη 14 Ιανουαρίου 2015

6. Εαυτός και Εγώ

«Θέλετε να πείτε ότι αυτό που προσπαθούν να διδάξουν τόσοι και τόσοι δάσκαλοι που πέρασαν από τον πλανήτη μας όλους αυτούς τους αιώνες, εσείς εδώ, εμείς όλοι σε τούτο το πρόγραμμα, θα τους καταργήσουμε και θα τους αντικαταστήσουμε με την τεχνολογία;»

Ήταν μια φωνή μέσα από το ακροατήριο του Proteus. Μια γυναικεία φωνή λίγο πιο πέρα από μένα, που πετάχτηκε δειλά αλλά ταραγμένα για να διακόψει τον εκπαιδευτή… Γύρισα προς το μέρος της σχεδόν αυτόματα. Η Alice. Δεν θυμάμαι από πού ήταν ούτε τι είχε σπουδάσει. Ο Proteus διέκοψε το ξεδίπλωμα του λόγου του κι εκείνη συνέχισε…

«Συγνώμη που σας διακόπτω, αλλά έχουν δημιουργηθεί κάποια -για να μην πω αρκετά- κενά μέσα μου σε όλο αυτό. Δεν μπορώ για παράδειγμα να καταλάβω, γιατί δίνετε στην ψυχή, τη συνείδηση ή και την επίγνωση όπως λέτε, έννοιες πληροφορίας και ενεργειακού πεδίου. Τι θέλετε να πείτε ακριβώς; Πως τις εντάσσετε μέσα στην ψυχολογία; Διότι μέχρι τώρα, τα θέματα τα οποία αφορούν την ψυχή, τη συνείδηση και το Εγώ, από επιστημονική οπτική αφορούν την ψυχολογία, κι από μεταφυσική τη θρησκεία και την πνευματική ανάπτυξη.

»Είμαι γιατρός και οι γνώσεις μου σε θέματα ηλεκτρονικών υπολογιστών βρίσκονται σε επίπεδο ‘ενός απλού αλλά καλού χρήστη’ και την έννοια της πληροφορίας στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές την κατανοώ ως κώδικα, όπως και είναι φυσικά. Δεν γνωρίζω πολλά για αυτόν, πέρα του ότι αποτελεί μια σειρά από ηλεκτρονικές εντολές, οι οποίες οδηγούν τα ηλεκτρόνια επάνω στην οθόνη κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να σχηματίζουν εικόνα ή κείμενο, ανάλογο με το αποτέλεσμα που ζητούμε ή θέλουμε να δημιουργήσουμε. Μια σειρά από εντολές σε μια ακαταλαβίστικη γλώσσα γεμάτη σύμβολα και συντομεύσεις, οι οποίες καθορίζουν τόσο το πεδίο πίσω από την οθόνη του υπολογιστή μας όσο και το παιχνίδι πάνω και εμπρός από αυτή. Για αυτό το πράγμα μιλάτε; Για τέτοια ενεργειακά πεδία, δημιουργημένα σε επίπεδα δημιουργίας τα οποία είναι γραμμένα σε διαφορετικό κώδικα το καθένα; Αυτό είναι;»

Σιωπή. Προσπαθούσα να ακούσω κάτι μέσα στην αίθουσα πέραν μερικών κινήσεων αμηχανίας πάνω στις καρέκλες, αλλά ήταν αδύνατον. Είχα σκύψει μπροστά, στρέφοντας το πρόσωπό μου στα δεξιά ώστε να παρακολουθώ τη συνάδελφό μου που ρωτούσε κι έχασα τις κινήσεις και τις

εκφράσεις του Proteus ο οποίος είχε απομακρυνθεί από τα σημείο που στεκόταν πριν. Τον άκουσα να μιλάει για να γυρίσω πάλι προς το σημείο από το οποίο ερχόταν η φωνή του. Είχε μετακινηθεί στο κέντρο περίπου της αίθουσας τώρα…

«Αυτό είναι…» είπε ο εκπαιδευτής με ύφος που τώρα είχε γίνει κάτι παραπάνω από σοβαρό. «Το έχετε διατυπώσει κατά τέτοιο τρόπο που -αν και όχι ακριβώς- μόνο να συμφωνήσω μπορώ…»

«Μα αν είναι έτσι, αν όλο αυτό είναι τέτοιου είδους πληροφορία, τότε θα μπορούσαμε -ή θα μπορέσουμε στο μέλλον- να τη δεσμεύσουμε με αντιγραφή και αποθήκευση ή μεταφορά» ακούστηκε πάλι η γυναικεία φωνή δεξιά μου κάνοντάς με τώρα να αρχίσω να σκέφτομαι περισσότερο το βαθύτερο μήνυμα της φράσης της.

«Και ποιος σας είπε ότι δεν το κάνουμε ήδη. Ότι έχουμε τη δυνατότητα τέλος πάντων να το κάνουμε, μέχρι ένα ορισμένο βάθος.» Διέκοψε το λόγο του και έμεινε μερικά δευτερόλεπτα να την κοιτάζει ή να περιμένει κάποια αντίδρασή της. Έμενε σκεφτική κι εκείνος συνέχισε…

«Οτιδήποτε υπάρχει ως κωδικοποιημένη πληροφορία μέσα στη Συνειδητότητα, μέσα δηλαδή στη ροή του αισθητού κόσμου, μπορεί να αντιγραφεί, να μεταφερθεί και να αποθηκευτεί. Οτιδήποτε εκτός από ένα. Τη συνείδηση. Πρώτον διότι αυτό αποτελεί έργο μονάχα της ψυχής, άγνωστο ακόμη σε μας και δεύτερον διότι ο ίδιος ο αισθητός κόσμος την εμποδίζει να εισέλθει μέσα του…»

«Η Ψυχή όμως είναι μέσα του. Μέσα στον αισθητό κόσμο. Μέσα στη ροή της Συνειδητότητας…»

«Ναι…» έγνεψε ο εκπαιδευτής εστιασμένος πλήρως πάνω της.

«Αν αντιγράψει έτσι κάποιος την ψυχή, το αποτέλεσμα θα είναι ημιτελές μιας και θα λείπει το κέντρο της, η συνείδησή της, αυτό που την ενώνει με την πηγή των πάντων όπως είπατε. Θα είναι ένα αντίγραφο, το οποίο θα έχει μονάχα επίγνωση. Άρα το ζητούμενο είναι να καταφέρουμε να αντιγράψουμε ολόκληρη τη συνείδηση, ώστε αναγάγουμε την επίγνωση σε ένα επίπεδο ίδιο με αυτή; Να την εμπλουτίσουμε τόσο ώστε οι δυο τους να εξισορροπηθούν σε πληροφορία;»

«Όχι.» απάντησε ο Proteus. «Θέλουμε κάποια πληροφορία από τη συνείδηση, αλλά όχι όλη την πληροφορία που περιέχει. Αν το κάνουμε αυτό, παύει να υπάρχει εικονικός, αισθητός κόσμος.» Σταμάτησε και γύρισε προς όλους μας τώρα…

«Ο αισθητός κόσμος βασίζεται στη γνώση. Η γνώση μας για αυτόν είναι το εργαλείο και η πηγή της ύπαρξής του. Η ανάγκη μας για αυτήν, τον διατηρεί όπως είναι. Εικονικός και αισθητά πραγματικός. Η επίγνωση λοιπόν, ρωτάει συνεχώς, δεν σταματάει ποτέ να αναζητά περισσότερη γνώση, η οποία σε όποιο βάθος κι αν φτάσει δεν της αρκεί ποτέ, διότι είναι αδύνατον να αγγίξει το όλον. Η συνείδηση όμως γνωρίζει. Δεν έχει ανάγκη από ερωτήσεις. Δεν αναλύει, δεν κατακερματίζει, έχει την πλήρη αντίληψη του συνόλου. Αν μπει ολόκληρη σε όλους μέσα στον αισθητό κόσμο, ο κόσμος παύει να υπάρχει, εξαφανίζεται, εξαϋλώνεται. Και να θέλουμε όμως, είναι αδύνατον να το κάνουμε αυτό μαζικά. Είναι η φύση του κόσμου τέτοια που κάτι τέτοιο δεν γίνεται. Μπορεί όμως να το κάνει ο κάθε ένας σαν μονάδα. Ή να επιδράσει έτσι πάνω στη Συνειδητότητα ώστε να το κάνουν κι άλλοι, αλλά μέχρις εκεί.

»Οι δάσκαλοι λοιπόν που πέρασαν από τον κόσμο, τι έκαναν. Επέδρασαν και επιδρούν πάνω στις ψυχές και στις συνειδήσεις. Έδωσαν και συνεχίζουν να δίνουν στην ανθρωπότητα το τμήμα εκείνο της γνώσης, το οποίο δημιουργεί ένα είδος κορεσμού στην αναζήτησή σου. Την αντίληψη του ορίου της. Κι αυτό σε αναγκάζει να σταματήσεις τον ξέφρενο αγώνα για αυτήν. Αυτό το βύθισμα όμως που κάνεις στην απουσία της ανάγκης της, αυτή η σιωπή που ακολουθεί τον αγώνα σου προς την κατάκτησή της, αφήνει περιθώριο να εισέλθει μέσα σου περισσότερη συνείδηση. Αντιλαμβάνεσαι τη διαφορά ανάμεσα στο Είμαι και στο Έχω. Ο Εαυτός μας, Δεν Έχει ανάγκη από απαντήσεις διότι δεν έχει ερωτήματα. Ο ίδιος, Είναι οι απαντήσεις. Άρα ποιος ρωτάει συνεχώς; Ποιος θέλει να Έχει γνώση; Αυτός από τον οποίο του λείπει η γνώση αυτή, το Εγώ. Το ίδιο το Εγώ όμως περιέχεται στις απαντήσεις τις οποίες βρίσκονται στον Εαυτό και τη συνείδησή του. Ο Εαυτός είναι η ψυχή και η συνείδηση και ο Εαυτός έχει το σώμα και το Εγώ. Το Εγώ μου λοιπόν, ενώ ανήκει στον Εαυτό μου, ζητά να είναι ανεξάρτητο και κυρίαρχο. Αφού όμως είναι αδύνατον να Είναι κάτι, ζητά συνεχώς να Έχει. Στον Εαυτό, οτιδήποτε κι αν έχει το Εγώ, παραμένουν όλα εικονικά, ενώ για το ίδιο το Εγώ είναι απαραίτητα διότι αποτελούνται από το ίδιο στοιχείο της εικονικότητας.»

«Είμαστε δηλαδή κι εμείς ένα δίπολο, όπου από τη μια μεριά είναι ο Εαυτός κι απ΄ την άλλη το Εγώ;»

«Ακριβώς. Ένα μεγάλο δίπολο, όπου ο Εαυτός 'βλέπει' τον κώδικα όπως είπες πριν σε όλα τα επίπεδα, ενώ το Εγώ αισθάνεται μόνο το τελικό αποτέλεσμα, αυτού του τρισδιάστατου αισθητού κόσμου…»

«Άρα είναι αδύνατον για το Εγώ να κατανοήσει ποτέ την πραγματικότητα. Ή τουλάχιστον αυτό του είναι πολύ δύσκολο…»

«Από μόνο του το Εγώ, είναι αδύνατον να το κάνει ποτέ. Ως δίπολο όμως μαζί με τον Εαυτό, έχει τη δυνατότητα να μειωθεί ώστε να αυξηθεί το άλλο άκρο του Εαυτού. Είναι αδύνατον να εξαφανιστεί όσο ζει το σώμα. Μπορεί όμως να καταλαγιάσει αφήνοντας χώρο στη συνείδηση να εισέλθει και να του αναδείξει τα χαρακτηριστικά του ως σύνολο, έτσι ώστε να βγει το ύψιστο δυναμικό του, η κοινή συνισταμένη τους…»

Έμεινε για λίγο κοιτάζοντας μια τη γυναίκα που τον ανάγκασε να διακόψει και να μπει σε εξηγήσεις και μια όλους εμάς τους υπόλοιπους. Ένωσε τις παλάμες του και τις έφερε για λίγο εμπρός από τα χείλη του συνεχίζοντας να κοιτάζει σχεδόν τον κάθε ένα μας. Ύστερα τις κατέβασε αργά και συνέχισε…

«Καταλαβαίνω ότι για πολλούς από σας, όλα αυτά μοιάζουν πρωτόγνωρα ή τέλος πάντων γενούν δεκάδες ερωτήσεις, οι οποίες μένουν αιωρούμενες μέσα στη σκέψη σας και σας τριβελίζουν. Αυτό όμως είναι το σύστημα που λειτουργεί το Εγώ. Θα τα λέμε και θα προσθέτουμε απαντήσεις συνεχώς, όμως τις επόμενες μέρες και μέσω του προγράμματος, οι περισσότερες από αυτές θα έχουν πάψει να υπάρχουν. Διότι αυτό που Είστε, είναι ψυχή και συνείδηση κι αυτό που έχετε είναι τα σώμα σας και το Εγώ το οποίο είναι δημιουργημένο για αυτό ακριβώς. Να ζητά συνεχώς ώστε να έχει ακόμη περισσότερα. Βιάζεστε λίγο διότι η απαιτήσεις για τις απαντήσεις αυτές είναι τόσο έντονες που κάποιους από σας, σας κουράζουν. Όμως από αυτή τη στιγμή, έχετε την ευκαιρία να δοκιμάσετε τον κόσμο γύρω σας, μέσα από την εμπειρία που σας δίνει η τεχνολογία της συνειδησιακής σύζευξης. Μια τεχνολογία που σας επιτρέπει να αναπροσαρμόσετε τις έννοιες 'μέσα μου' και 'έξω μου', χρόνος και χώρος, πληροφορία και ενέργεια, ενεργειακό πεδίο και δημιουργία.» είπε και επέστρεψε στην αρχική ροή της παρουσίασης της συσκευής.

«Όπως βλέπετε εδώ» και έδειξε το σύνολο της ογκώδους συσκευής μαζί με το ανδρείκελο που φορούσε την παράξενη μαύρη στολή, «υπάρχει μια ειδική στολή, συνδεδεμένη με ένα κέντρο ελέγχου. Μια στολή η οποία είναι και το αντικείμενό μας στο πρόγραμμα αυτό που παρακο-

λουθείτε. Ένα μέσο, το οποίο μας δίνει την ευκαιρία να ρυθμίζουμε την ένταση του σήματος που λαμβάνουμε μέσα από τις αισθήσεις μας για τον κόσμο. Και ρυθμίζοντας το σήμα αυτό, στην ουσία ρυθμίζουμε την ένταση των αισθήσεών μας, οι οποίες αντιλαμβάνονται το εξωτερικό περιβάλλον του σώματός μας και αποκωδικοποιούν τον κόσμο γύρω του. Μια ρύθμιση η οποία μπορεί ακόμη και να φτάσει στο μηδενισμό του σήματος.

»Να φτάσει δηλαδή στο επίπεδο όπου να μπορείτε να αποκοπείτε εντελώς από το εξωτερικό περιβάλλον σας και να στραφείτε προς τα μέσα σας. Σε ένα ταξίδι μέσα προς τον πυρήνα αυτής της ίδιας της αρχέγονης και αναλλοίωτης εσωτερικής σας πληροφορίας. Ένα ταξίδι στη συνείδηση σας, μέσα στο άπειρο πεδίο της Συνειδητότητας. Και μέσα από αυτό, συνειδητοποιώντας τι είναι πραγματικά σύμπαν και ζωή, να βοηθήσετε τόσο τον Εαυτό σας, όσο και τη μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας στο μεγάλο της άλμα προς τον επόμενο πολιτισμό της» είπε και αποκόπτοντας οποιαδήποτε ευκαιρία για άλλες ερωτήσεις και συζήτηση πάνω στο πελώριο θέμα που αυτόματα εκείνη τη στιγμή αναδύθηκε από τα λόγια του, έκανε νεύμα στον Mark -ο οποίος όλη αυτή την ώρα στεκόταν δίπλα του-, δίνοντας το σινιάλο να προχωρήσει στο επόμενο επίπεδο της διαδικασίας ενημέρωσής μας.

Εκείνος, έκανε στροφή, πλησίασε την πλαϊνή πόρτα της αίθουσας και την άνοιξε, αφήνοντας να περάσουν μέσα, καμιά δεκαριά υπάλληλοι της εταιρίας, που βρίσκονταν απ’ έξω. Μπήκαν στην αίθουσα σιωπηρά, κουβαλώντας ο καθένας από έναν ορθοστάτη -σαν κρεμάστρα- τοποθετώντας τους στη σειρά εμπρός από την κεντρική μονάδα η οποία βρισκόταν στο κέντρο της αίθουσας πίσω από τους εκπαιδευτές. Αφού αράδιασαν εικοσιένα όμοιους τον ένα δίπλα στον άλλον, συνέχισαν να βγαίνουν και να μπαίνουν στην αίθουσα, μέχρι που συμπλήρωσαν -κρεμώντας πάνω τους- τον ίδιο αριθμό στολών, ίδιων με εκείνη την μαύρη και ελαστική που φορούσε το ανδρείκελο.

Όλη εκείνη την ώρα που γινόταν αυτό το πέρα-δώθε των υπαλλήλων, με την τοποθέτηση των στολών εμπρός μας, ο Mark, είχε ανοίξει μια μικρή πορτούλα στο βάθος του διαδρόμου πλάι από την αίθουσα, είχε μπει μέσα και τώρα έβγαινε, φορώντας κι ο ίδιος μια όμοια μαύρη στολή, που κάλυπτε ολόκληρο το σώμα του, εφαρμόζοντας πάνω του σαν χειρουργικό γάντι και αφήνοντας ακάλυπτο μονάχα το κεφάλι του από τη μέση του

λαιμού του και πάνω. Περπατώντας αργά προς το κέντρο της αίθουσας εμπρός μας, κρατούσε στο ένα του χέρι την πλεξούδα με τα καλώδια που κρέμονταν από το πλαϊνό μέρος της στολής σαν ουρά και στο άλλο κάτι σαν κουκούλα, που θα έβαζε μάλλον στο τέλος στο κεφάλι του, ώστε να καλυφθεί ολόκληρο το σώμα.

Πλησίασε την κεντρική μονάδα, άνοιξε τον διακόπτη του υπολογιστή που βρισκόταν στο πλάι της και αφού περίμενε μερικά δευτερόλεπτα μέχρις να φτάσει σε επίπεδο εντολών, πληκτρολόγησε τους κωδικούς της και την έθεσε σε λειτουργία. Εκείνη, με ένα γουργούρισμα όμοιο περίπου με εκείνο που κάνουν οι ανελκυστήρες όταν ανεβαινοκατεβαίνουν τα κτίρια, πήρε να ζωντανεύει, δείχνοντάς το μας με τα διάφορα φωτάκια που άρχισαν να αναβοσβήνουν πάνω της, κάνοντας το όλο θέαμα να μοιάζει με κινηματογραφική ταινία επιστημονικής φαντασίας. Αφήνοντάς τον να ολοκληρώσει τη διαδικασία, ο Proteus πήρε πάλι το λόγο, σηκώνοντας το χέρι του για να αποσπάσει την προσοχή μας τώρα από τον Mark και να την εστιάσει πάλι σε αυτά που ετοιμαζόταν να πει ο ίδιος. Άφησε μερικά δευτερόλεπτα παρατηρώντας μας μέχρις να είναι σίγουρος για την επαναφορά της προσοχής μας πάνω του και ξεκίνησε…

«Έχουμε ήδη πει, ότι η ψυχή περιλαμβάνει πληροφορίες, οι οποίες βρίσκονται στη συνείδηση την οποία περιέχει. Και είναι αυτές οι πληροφορίες, οι οποίες αλλοιώνονται και μετατρέπονται σε ψευδή αντίγραφα μέσα στον αισθητό κόσμο, πρώτα κατά τη μετατροπή τους από συνείδηση σε επίγνωση κι έπειτα κατά την περαιτέρω αλλοίωσή τους από επίγνωση σε πεποίθηση. Αν και δεν έχει ουσιαστικό νόημα κάτι τέτοιο, όμως αν θέλαμε να παραστήσουμε γραφικά αυτή την πορεία της πληροφορίας, θα την τοποθετούσαμε πάνω σε ένα γραμμικό άξονα και με μια κατεύθυνση από τον εσωτερικό Εαυτό μας προς το εξωτερικό Εγώ μας. Από το μέσα μας και τη συνείδησή μας, προς τα έξω στον κόσμο και στο σώμα μας. Έτσι λοιπόν τώρα, αν θέλουμε να συζεύξουμε τα δύο αυτά άκρα, την εσωτερική συνείδησή μας με το εξωτερικό υλικό σώμα μας, αγνοώντας αλλά και αναζητώντας την πρώτη, αλλά γνωρίζοντας ίσως μονάχα την πεποίθησή μας από τη δεύτερη, θα πρέπει να πάμε κατά κάποιο τρόπο αντίστροφα. Δηλαδή αρχικά να αναγνωρίσουμε την αλλοιωμένη πληροφορία της πεποίθησης η οποία έχει εγκατασταθεί στο Εγώ μας, σταδιακά να αποδεχθούμε και να κατανοήσουμε την αλλοίωσή της, να την αποκωδικοποιήσουμε στην ενδιάμεση επίγνωση και τέλος να την μετατρέψουμε

στην πραγματική της διάσταση κατανοώντας το βάθος της συνείδησής μας.

»Οι πληροφορίες αυτές της ψυχής οι οποίες περιέχονται στη συνείδηση και εκκινούν από αυτή, χωρίζονται σε δύο βασικές κατηγορίες. Στις λειτουργικές πληροφορίες και στις πληροφορίες διαμόρφωσης. Οι πρώτες, οι λειτουργικές, είναι κοινές για όλα τα μέλη του κάθε είδους πλασμάτων ή όντων, ενώ οι δεύτερες, οι πληροφορίες διαμόρφωσης, δίνουν τα επιμέρους στοιχεία και χαρακτηριστικά που διαμορφώνουν και την τελική συμπεριφορά στο καθένα από τα επιμέρους πλάσματα. Όπως βλέπετε, έχουμε δανειστεί λέξεις από την πληροφορική επιστήμη. Κι αυτό είναι μια αλήθεια, διότι οι λειτουργικές πληροφορίες της ψυχής, μοιάζοντας σε ένα βαθμό με το βασικό λειτουργικό λογισμικό ενός υπολογιστή, είναι υπεύθυνες περισσότερο για τη λειτουργία και την συσχέτισή μας μέσα στο περιβάλλον μας ατομικά αλλά και συνολικά ως είδος, ενώ οι πληροφορίες διαμόρφωσης αφορούν τα ειδικά χαρακτηριστικά ή αλλιώς χαρίσματα, δηλαδή τα στοιχεία που διαμορφώνουν τελικά τα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα του χαρακτήρα και της συμπεριφοράς του καθένα μας.

»Σε αυτή την πρώτη φάση λοιπόν της αποκρυπτογράφησης της πληροφορίας της ψυχής μας με τη βοήθεια της ‘σύζευξης’, θα εξετάσουμε τα λειτουργικά χαρακτηριστικά της, τα οποία και θα μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε αρχικά τον αισθητό κόσμο και τη σχέση που αναπτύσσει ο Εαυτός και η συνείδησή μας μέσα του. Τα χαρακτηριστικά αυτά λοιπόν ή αλλιώς λειτουργικά αρχεία -για να μιλάμε και με τη γλώσσα της συσκευής την οποία και θα εξετάσουμε-, είναι πέντε. Η πίστη, η ακεραιότητα, η μοναδικότητα, η δυαδικότητα και η ισορροπία. Κι εδώ, φτάσαμε στο τέλος του πρώτου μέρους της ενημέρωσής σας. Από το σημείο αυτό και έπειτα, συνοδός και βοηθός μας σε ότι συζητάμε, θα είναι πλέον και η ‘σύζευξη’, την οποία θα αρχίσουμε να γνωρίζουμε όλο και περισσότερο» είπε ο Proteus κι έκανε μια κίνηση με τα χέρια του, η οποία μας παρέπεμπε στο να σηκωθούμε και να πλησιάσουμε το χώρο εμπρός μας όπου ήταν παρατεταγμένες οι μαύρες στολές.

Πέμπτη 15 Ιανουαρίου 2015

7. Στα όρια του αόρατου

Μας άφησε να τις πλησιάσουμε και να αρχίσουμε να τις περιεργαζόμαστε, αγγίζοντάς τες και ρουφώντας με την αφή και το βλέμμα τα πρώτα ερεθίσματα. Σε κάθε μία από αυτές, υπήρχε ένα όνομα από τον καθένα μας. Εικοσιμία στολές για εικοσιένα άτομα, εμάς, βρίσκονταν εμπρός μας και περίμεναν να τις φορέσουμε, ξεκινώντας αυτό το παράξενο και μαγικό ταξίδι που θα ακολουθούσε τις επόμενες μέρες και μήνες. Ένα ταξίδι που επρόκειτο να αλλάξει εξ ολοκλήρου τις ζωές και των εικοσιένα μας. Μόνο που εκείνη τη στιγμή το αγνοούσαμε παντελώς…

«Όπως βλέπετε» συνέχισε, «κάθε στολή έχει επάνω της ένα όνομα το οποίο αντιστοιχεί σε κάποιον ή κάποια από σας. Ο καθένας λοιπόν και η κάθε μία σας τώρα με τη σειρά, θα πάρει τη στολή που του ή της αναλογεί και θα περάσει στα πλαϊνά δωματιάκια για να αλλάξει και να τη φορέσει. Επειδή ίσως σας δυσκολέψει η πρώτη φορά μαζί της, αλλά και για το λόγο ότι το υψηλό κόστος κάθε μιας από αυτές, μας απαγορεύει να πειραματιστούμε με την πιθανότητα οποιασδήποτε μορφής βλάβης της, έχουμε προβλέψει και σας διαθέτουμε ειδικούς βοηθούς οι οποίοι θα σας δείξουν πώς να τη φορέσετε με σχετική ταχύτητα αλλά κυρίως με ασφάλεια, κυρίως για την ίδια…»

Μια ομάδα από επτά υπαλλήλους της εταιρίας, τέσσερις άνδρες και τρεις γυναίκες -που είχε εντωμεταξύ φανεί στην αρχή του διαδρόμου-, περίμενε το νεύμα του Proteus για να περάσει μέσα στην αίθουσα, να μας βοηθήσει να ξεκρεμάσουμε τις στολές από τους ορθοστάτες και -κρατώντας τις με ασφάλεια- να τις μεταφέρουμε στα πλαϊνά δωματιάκια και να τις φορέσουμε. Εμείς, βλέποντάς τους να πλησιάζουν μετά την σχετική άηχη χειρονομία του κεντρικού εκπαιδευτή, χωριστήκαμε σε δυο μικρές ομάδες, μία ανδρών και μία γυναικών, πήραμε με προσοχή τη στολή εκείνη η οποία είχε απάνω της το όνομα του καθένα μας και -ακολουθώντας κάποιο βοηθό- αρχίσαμε με τη σειρά να κατευθυνόμαστε στο χώρο αλλαγής της ενδυμασίας μας.

Ήμουν από τους πρώτους που πέρασαν μέσα στα μικρά αλλά πλήρως λειτουργικά αλλακτήρια, για να βγάλω πρώτα τα ρούχα μου και να τα βάλω μέσα στο ειδικό ερμάριο ασφαλείας. Τη στολή, για να τη φορέσουμε έπρεπε να είμαστε εντελώς γυμνοί, χωρίς οποιοδήποτε εσώρουχο ή άλλο ρούχο. Πριν ξεκινήσουμε να τη φοράμε, ο βοηθός μας έδειξε πώς να

περάσουμε το σώμα μας με το ειδικό ζελέ, το οποίο θα βοηθούσε εφ' ενός στο φόρεμα της και αφ' ετέρου στην καλύτερη και πιο ολοκληρωτική εφαρμογή της πάνω στο δέρμα μας.

Ο τρόπος που τη φόρεσα έμοιαζε με εκείνον της στολής του δύτη ή του βατραχανθρώπου. Έμοιαζε αλλά δεν ήταν η ίδια, μιας και ετούτη εδώ κολλούσε επάνω στο σώμα μου σαν χειρουργικό γάντι, αφήνοντάς μου συγχρόνως μια περίεργη αίσθηση μόνωσης και μείωσης της αίσθησης αγγίγματος και αφής. Ήταν εξαιρετικά λεπτή, αλλά αρκετά ανθεκτική στο τράβηγμα που εφάρμοζα επάνω της. Το χρώμα της ήταν μαύρο ανθρακί, που εμπόδιζε να διακρίνεις λεπτομέρειες επάνω της, αλλά παρόλα αυτά, κατάφερα να παρατηρήσω στο εσωτερικό της σχέδιο, ένα δίκτυο από διακλαδώσεις συνδέσεων όμοιο με την πίσω μεριά μιας ηλεκτρονικής πλακέτας. Έμοιαζε με τυπωμένο σχέδιο, αλλά η διαίσθησή μου με διαβεβαίωνε ότι ολόκληρη αυτή η στολή, ήταν ένα ελαστικός ηλεκτρονικός υπολογιστής.

Ακολουθώντας τις οδηγίες του βοηθού, αφού πέρασα πρώτα ολόκληρο το σώμα μου με το ειδικό ζελέ, φόρεσα το κάτω μέρος της σαν παντελόνι, δένοντάς την πλεξούδα με τα καλώδια αμέσως μετά στην ειδική δέστρα που βρισκόταν στη μέση μου, προσέχοντας πάντα μην τα πατήσω που κρέμονταν στο πλάι. Τέλος, τράβηξα με προσοχή το πάνω μέρος της σαν να φοράω πουκάμισο. Εκείνη, γλίστρησε απαλά ακολουθώντας τις κινήσεις μου και αγκαλιάζοντας το σώμα μου, έδεσε εμπρός στο στήθος μου με ένα ειδικό συνδετικό σύστημα, αποκλείοντας την ύπαρξη οποιουδήποτε ανοίγματος ή σχισμής από την επαφή της με το σώμα μου, από τα δάκτυλα των ποδιών μου μέχρι τη μέση του λαιμού. Για κεφάλι μαζί και πρόσωπο, τα οποία έμεναν για το τέλος, υπήρχε ένα είδος κουκούλας, από την οποία αν και απουσίαζαν οτιδήποτε ανοίγματα στα μάτια ή στο στόμα, υπήρχε ένα σύστημα σαν εκείνα που έχουν οι μάσκες αερίων, χωρίς όμως οποιοδήποτε άλλο εξωτερικό, μεταλλικό ή τέλος πάντων ξεχωριστό εξάρτημα. Ο βοηθός, μου υπέδειξε να την κρατήσω στο χέρι και να βγω έξω χωρίς να τη φορέσω ακόμη στο κεφάλι μου. Υπάκουσα, έκλεισα το ερμάριο με τα ρούχα μου ασφαλίζοντας το με τον κωδικό που χρησιμοποιούσα για τέτοιους σκοπούς, άνοιξα την πόρτα και περπάτησα έξω.

Το σώμα μου υπάκουε στις κινήσεις που το κατεύθυνα χωρίς να νιώθω πίεση ή οποιαδήποτε δυσκολία σε αυτό. Η αίσθηση όμως που είχα από το βάδισμά μου τώρα, ήταν εντελώς διαφορετική από αυτή που έχω

συνήθως, απουσιάζοντας για παράδειγμα, σχεδόν το μεγαλύτερο μέρος της αίσθησης που αφήνει το πάτωμα στην πατούσα καθώς αυτή το αγγίζει όταν περπατάμε. Έτσι, με αργά βήματα και με μια αίσθηση σαν να βρίσκομαι στο αέρα, έφτασα στην αίθουσα σχεδόν από τους πρώτους ένστολους πια εκπαιδευόμενους, έχοντας ένα περίεργο ή απροσδιόριστο χαμόγελο -ίσως αμηχανίας- στο πρόσωπο, όπως και οι περισσότεροι που άρχισαν σταδιακά να συναθροίζονται πάλι δίπλα μου. Οι πιο τολμηροί δοκίμασαν μεταξύ μας κάποια πειράγματα και αστεία του τύπου spider man, αλλά κι αυτό για μερικά δευτερόλεπτα μονάχα, μέχρις να δουν το πάντα αμίλητο και ανέκφραστο πρόσωπο του Proteus στραμμένο επάνω τους.

Γύρω από την κεντρική μονάδα τώρα και βαλμένα σε κύκλο, υπήρχαν εικοσιένα ειδικά καθίσματα, τα οποία είχαν φέρει προφανώς στην αίθουσα και προσθέσει γύρω από τη συσκευή, οι γνωστοί υπάλληλοι της εταιρίας που ασχολούνταν με όλες αυτές τις μεταφορές, τοποθετήσεις και συναρμολογήσεις της μονάδας. Έμοιαζαν με τα γνωστά αεροπορικά καθίσματα πρώτης θέσης, μόνο που αυτά είχαν εμπρός τους, αρκετά περισσότερο διαθέσιμο χώρο να απλώσεις επάνω τους τα πόδια σου σαν να ξαπλώνεις και με πιο πλατιά πλαϊνά στηρίγματα, τα οποία άφηναν να φανούν πάνω τους υποδοχές βυσμάτων όπως και αρκετοί διακόπτες και κουμπάκια. Κάθε κάθισμα είχε επίσης συνδεδεμένα σε ειδικές δέστρες στο επάνω μέρος του, ένα ζευγάρι ακουστικά, ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά που μπορούσαν να εφαρμόζουν γύρω από τα μάτια σαν μικρή μάσκα πισίνας, καθώς και -κολλημένη στην κορυφή του- μια μικρή πινακίδα με το όνομα κάθε ενός από τους εικοσιένα μας. Βρήκα σιωπηλός το δικό μου και στάθηκα εμπρός του περιμένοντας τη σχετική υπόδειξη. Ο Mark, ο οποίος καθόταν τώρα κι αυτός σε ένα παρόμοιο στο κέντρο της όλης παράταξης εμπρός στις οθόνες του υπολογιστή, μας προέτρεψε να καθίσουμε ο καθένας στο δικό του. Βολευτήκαμε χωρίς κουβέντες και αφού επεκράτησε πάλι στην αίθουσα απόλυτη ησυχία, ξεκίνησε να μας δίνει με σειρά τις υπόλοιπες οδηγίες.

Τα καθίσματα ήταν συνδεδεμένα με την κεντρική μονάδα και στο πλάι τους υπήρχε μια υποδοχή όπου συνδέσαμε τη στολή μας μέσω της πλεξούδας. Αμέσως μετά ανοίξαμε τον κεντρικό διακόπτη ο οποίος βρισκόταν στο πλαϊνό στήριγμα καθενός τους, θέτοντας έτσι τη διαδικασία σε φάση αναμονής και περιμένοντας στην ουσία την τελική σύνδεση. Ο

Mark συνέχισε να μας εξηγεί ότι στην αρχή και μέχρι να αποκτήσουμε εμπειρία σχετικά με το τι πραγματικά αντιλαμβανόμαστε και κατανοούμε, θα παραμείνουμε με ακάλυπτο το πρόσωπο, χωρίς δηλαδή την κουκούλα του κεφαλιού, κι αυτό για δύο κύριους λόγους. Πρώτον, για να διατηρήσουμε τη σύνδεσή μας ενεργή, τόσο με το χώρο της συνείδησης μέσω της στολής όσο και με τον αισθητό κόσμο της επίγνωσης μέσω του ακάλυπτου κεφαλιού μας, διατηρώντας έτσι δυναμικό ένα μέρος των αισθήσεων, κυρίως όρασης και ακοής. Και δεύτερον αλλά επίσης σημαντικό, για να εξασφαλίσουμε την ακέραιη διατήρηση της ψυχοσωματικής μας κατάστασης, με αποφυγή οποιουδήποτε είδους πανικού, μιας και η όλη διαδικασία θα μας οδηγήσει σε μια πρωτόγνωρη ίσως σε όλους αίσθηση και αντίληψη.

Αφού τέλος όλες οι στολές βρίσκονταν έτοιμες να ξεκινήσουν τη σύνδεσή τους στη βασική λειτουργία, ο Mark, μας υπέδειξε να φορέσουμε τα ακουστικά και τα πλαστικά γυαλιά, να χαλαρώσουμε πίσω στο κάθισμά μας και να ετοιμαστούμε για την πρώτη εμπειρία με τη στολή της 'σύζευξης'. Μας τόνισε επίσης για μια ακόμη φορά, ότι αν οποιαδήποτε στιγμή αισθανόμασταν δυσφορία ή άλλο είδος αλλαγής στην ψυχοσωματική μας κατάσταση, μπορούμε να διακόψουμε τη διαδικασία, βγάζοντας τα ακουστικά και τα γυαλιά και ζητώντας ό,τι θέλουμε από τους βοηθούς, οι οποίοι -για το σκοπό αυτό- θα συνεχίσουν να βρίσκονται στη διάθεσή μας, δίπλα μας μέσα στην αίθουσα.

Με τα ακουστικά τώρα στα αυτιά και την μαύρη μάσκα στα μάτια, ακούμπησα πίσω προσπαθώντας να βολευτώ όσο καλύτερα μπορούσα στο περίεργο αυτό κάθισμά μου. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ένα αμυδρό φως φάνηκε να γεννιέται εμπρός μου και στο κέντρο της μάσκας -που τώρα αντιλαμβανόμουν ότι θα έπαιζε το ρόλο οθόνης- και στα ακουστικά μου, άρχισε να φτάνει -σαν από μακριά- ένας απαλός σύνθετος ήχος μάλλον ηλεκτρονικής μουσικής διανθισμένης με διάφορες χαλαρωτικές πρόσθετες ρυθμικές αποχρώσεις. Έμεινα για μερικά λεπτά έτσι, βλέποντας τώρα καθαρά το φως να πάλλεται ευθεία εμπρός μου και να γεμίζει μαζί με τους ήχους το περιβάλλον γύρω μου. Η φωνή του Proteus ακούστηκε πάλι, τώρα όμως μέσα από τα ακουστικά και εμπρός από τον υπόλοιπο ήχο…

«Η διαδικασία αυτή ακολουθείται για να χαλαρώσετε και να μειώσετε τη λειτουργία της σκέψης σας, η οποία -απουσία της θέλησής σας-

μπορεί να γεννιέται ανεξέλεγκτη, δημιουργώντας σας πιθανά σενάρια για το τι μπορεί να συμβαίνει γύρω σας. Θα σας πάρει μερικά λεπτά μέχρι να χαλαρώσετε εντελώς και μέσα στο χρονικό διάστημα αυτό, θα σας εξηγήσω τα στάδια της πρώτης αυτής διαδικασίας σύνδεσής σας. Σαν πρώτη μέρα στην διαδικασία αυτή, θα σας δώσω ένα παράδειγμα και θα σας αφήσω να αντιλαμβάνεστε μόνοι σας, τις διαφορές και τις αλλαγές που θα συναντάτε στην κατανόησή του. Για αυτό, σε όλο αυτό το διάστημα, θα σας παρακαλέσω να μην διακόψετε για να ρωτήσετε οτιδήποτε σχετικό με αυτά που θα συμβαίνουν, αλλά προσπαθήστε να δεχθείτε και να επεξεργαστείτε ολόκληρη την πληροφορία που θα σας δοθεί, με το δικό σας τρόπο αντίληψης και κατανόησης και βάσει των δικών σας μέχρι σήμερα γνώσεων, κρατώντας ο καθένας τις τυχόν απορίες για το τέλος της σημερινής διαδικασίας.

»Σας είπα λοιπόν πριν από λίγο, ότι μία από τις πέντε λειτουργικές πληροφορίες της συνείδησης είναι η πίστη. Σαν λέξη και έννοια, οι περισσότεροι από σας τη γνωρίζετε. Όμως εμείς εδώ οφείλουμε να την αναλύσουμε σε βάθος και να την αποκωδικοποιήσουμε μέχρι να κατανοήσουμε πλήρως τη λειτουργία της και τον τρόπο που αυτή αλλοιώνεται στον αισθητό κόσμο και μετατρέπεται σε επίγνωση και πεποίθηση. Η πίστη λοιπόν είναι η βασική αρχική πληροφορία της συνείδησης, η οποία όμως εισερχόμενη μέσα στον αισθητό κόσμο αλλοιώνεται και μετατρέπεται σε ένα διπολικό πεδίο. Ένα πεδίο πληροφορίας, τα δύο άκρα του οποίου γίνονται γνωστά σε εμάς μέσω της επίγνωσής μας, σαν ‘εμπιστοσύνη’ και ‘αμφιβολία’. Το αρχικό πεδίο δηλαδή το οποίο περιέχει την μητρική πληροφορία της πίστης, σε εμάς γίνεται γνωστό σαν εμπιστοσύνη η οποία όμως ενώ μοιάζει με την πίστη δεν έχει απόλυτη σχέση και ομοιότητα, κάτι το οποίο εμείς αδυνατούμε να κατανοήσουμε. Και ενώ η πίστη αποτελεί ένα μονόπολο πεδίο από το οποίο απουσιάζει οποιοδήποτε αντίθετό του, το νέο δημιουργημένο πεδίο ως δίπολο, στο άλλο άκρο από αυτό της εμπιστοσύνης, δημιουργεί την αμφιβολία. Έτσι, οι δύο αυτές έννοιες δημιουργούνται πάνω σε μια άδεια μνήμη μας, σαν πρωτογενής πληροφορία, σαν επίγνωση.

»Αυτή όμως η πληροφορία της επίγνωσης, η οποία περιέχει το δίπολο αυτό ‘εμπιστοσύνη –αμφιβολία’, στην πραγματικότητα δεν ανήκει σε μας, δεν ανήκει στη δική μας συνείδηση, αλλά είναι μέρος του αισθητού κόσμου μέσα στον οποίο έχουμε εισέλθει. Δεν την φέραμε εμείς μέσα σε

αυτό τον κόσμο, αλλά υπήρχε στην δομική πληροφορία του, στη Συνειδητότητα η οποία ήδη υπήρχε πριν από μας και δημιουργούσε τον κόσμο πριν δημιουργηθούν τα σώματά μας. Όμως, εφ όσον τα σώματα αυτά είναι μέρος του κόσμου τούτου, περιέχουν ήδη προεγκατεστημένη και αυτή την πληροφορία. Τη στιγμή της γέννησής μας, το σώμα το οποίο αρχίζει να ζει και να αναπτύσσεται, δεν έχει μνήμη. Περιέχει όμως τα στοιχεία εκείνα, πάνω στα οποία μπορούν να αναπτυχθούν και να εγκατασταθούν -αλλοιωμένες πλέον ως επίγνωση-, οι αντίστοιχες πέντε βασικές πληροφορίες της συνείδησης.

»Τα αρχικά αλλοιωμένα αυτά στοιχεία της επίγνωσης, που βρίσκουμε ήδη εγκατεστημένα στα σώματά μας τη στιγμή τη εισόδου μας σε αυτά, προέρχονται από την ήδη υπάρχουσα -ως αισθητός κόσμος- Συνειδητότητα και μας βοηθούν στα δύο πρώτα χρόνια της ζωής μας, να επικοινωνήσουμε και να λειτουργήσουμε με το αρχικό μας περιβάλλον. Τότε δηλαδή που δεν έχουμε ακόμη αναπτύξει τη λεκτική επικοινωνία, η οποία, για να υπάρξει και να αναπτυχθεί σε μας, χρειάζεται να ενεργοποιηθεί αυτή η αρχική βάση των στοιχείων και να εγκατασταθεί τελικά ως λειτουργική πληροφορία. Να ενεργοποιηθεί, από ένα προηγούμενο σώμα, από ένα προηγούμενο χρονικά από μας, Εγώ. Και το Εγώ αυτό το οποίο ενεργοποιεί αυτά τα αρχικά στοιχεία και τα εγκαθιστά ως επίγνωση, είναι οι γονείς μας ή οι άνθρωποι οι οποίοι μας φροντίζουν στα πρώτα χρόνια από τη γέννησή μας. Όταν ακόμη δεν μπορούμε να καταλάβουμε τον κόσμο με λέξεις, αλλά αποκωδικοποιούμε τις έννοιες αυτές άηχα.

»Η ψυχή δηλαδή, με την είσοδό της στον κόσμο, βρίσκει εγκατεστημένα στο σώμα στο οποίο θα φιλοξενηθεί, τα πρώτα στοιχεία πάνω στα οποία θα αναπτυχθεί η επίγνωση του αισθητού κόσμου. Η συνείδηση της περιέχει τα λειτουργικά αρχεία, ένα από τα οποία είναι η πίστη, όμως το βρέφος των ολίγων ημερών, είναι αδύνατον να μπορέσει να κατανοήσει την έννοια της, όπως και οποιαδήποτε άλλη έννοια. Αρχίζοντας να επικοινωνεί με το περιβάλλον του μέσω της επίγνωσης που αναπτύσσεται σταδιακά μέσα του, βάζει στη θέση της πίστης την εμπιστοσύνη. Αδυνατεί ακόμη να κατανοήσει την αμφιβολία, όμως μέρα με την ημέρα κατανοεί ότι εμπιστοσύνη σημαίνει να αποδέχεσαι ή όχι με ασφάλεια το περιβάλλον και τους ανθρώπους που υπάρχουν σε αυτό γύρω σου. Αδυνατεί επίσης να μιλήσει, παρά μονάχα να κλάψει δυνατά. Κι όσο κλαίει, τόσο γίνεται περισσότερο κατανοητός ο αντίθετος πόλος, αυτός της αμφιβολίας.

»Η μυρωδιά της μητέρας του και του πατέρα του, ο ήχος της φωνής τους, ο τρόπος που το αγγίζουν και το κρατούν, όπως και οι εικόνες που αρχίζουν μέρα με τη μέρα να γίνονται περισσότερο γνώριμες σε αυτό, είναι οι αισθήσεις οι οποίες το βοηθούν να αποκρυσταλλώσει τις πρώτες έννοιες του κόσμου που γεννήθηκε. Του είναι δύσκολο ή και αδιάφορο να αντιληφθεί την πίστη, όμως γνωρίζει σιγά-σιγά την εμπιστοσύνη και κοντά σ' αυτή, την αμφιβολία. Καταλαβαίνει επίσης ότι τόσο η εμπιστοσύνη όσο και η αμφιβολία, είναι κάτι το οποίο μπορεί να υπάρχει ή όχι, άσχετα από τις δικές του ικανότητες. Κατανοεί δηλαδή ότι και οι δύο αυτές έννοιες δεν μπορούν να δημιουργούνται από το ίδιο, ούτε μπορεί να κάνει κάτι για να υπάρχουν γύρω του. Αυτό, μπορεί μονάχα να αντιλαμβάνεται την ύπαρξή τους στο χώρο, με το να προσπαθεί να τις αναζητά και να τις εντοπίζει.

»Είναι δηλαδή ένα μικρό πλασματάκι, ένα βρέφος μικρότερο από δύο ετών, ίσως και ολίγων ημερών ή μηνών και αρχίζει ήδη να καταγράφει στην επίγνωσή του, ότι και οι δύο αυτές έννοιες, είναι καταστάσεις οι οποίες έχουν σχέση με τους 'άλλους'. Έχουν δηλαδή περισσότερη σχέση με τους ανθρώπους, τα άλλα πλάσματα και όντα όπως και τις γενικές καταστάσεις της ζωής που υπάρχουν γύρω του και λιγότερο με το ίδιο. Και τότε τι μπορεί να κάνει, πώς μπορεί να τις επηρεάσει, ποιο είναι το όργανο εκείνο του σώματός του, το οποίο μπορεί να το βοηθήσει να μπορέσει να καταλάβει τι συμβαίνει; Οι αισθήσεις του. Αρχίζει να μυρίζει προσεκτικά, να διαχωρίζει τους ήχους, τις εικόνες, ακόμα και τις γεύσεις ή τα αγγίγματα. Αρχίζει δηλαδή, μέσω των αισθήσεών του να ελέγχει το περιβάλλον του. Αρχίζει να δημιουργεί να παράγει το δεύτερο επίπεδο επίγνωσης, αυτό της πεποίθησης. Ζει μόλις μερικές μέρες και το σώμα του έχει αρχίσει να δομεί το γιγαντιαίο ενεργειακό πεδίο των πεποιθήσεων, ξεκινώντας από τη δημιουργία του δίπολου 'προδοσία -έλεγχος'.

»Το ίδιο το βρέφος, αυτό που βιώνει είναι η προδοσία, η οποία γίνεται αισθητή στο σώμα του ως δριμύς εσωτερικός πόνος ίσος με εκείνον που οδηγεί στο θάνατο. Βιώνει δηλαδή μια κατάσταση, η οποία μεταφράζεται σε αυτό, ως κίνδυνος εξαφάνισης από τη ζωή. Αυτόματα τότε, παίρνει τη σκυτάλη το Εγώ, του οποίου ο κύριος ρόλος ύπαρξης, είναι αυτός, του να προστατεύει το βιολογικό σώμα από κάθε κίνδυνο. Καταγράφει το βίωμα, το οποίο κωδικοποιεί ως κίνδυνο και συγχρόνως δημιουργεί το αντίδοτο για να τον εξαλείψει. Αρχικά προσπαθεί να βρει και

να αναπτύσσει τακτικές ελέγχου προς το περιβάλλον του. Κι όσο συχνότερα και με όσο μεγαλύτερο φορτίο βιώνει την προδοσία, τόσο καλύτερες τεχνικές ελέγχου ανακαλύπτει και εφαρμόζει στην πορεία της ζωής του. Εφαρμόζει τεχνικές ελέγχου για το ίδιο, όμως για τους άλλους η αντίδραση είναι η αναπαραγωγή του δικού του βιώματος. Η επανάληψη της προδοσίας, ως μέθοδος έσχατης αμυντικής λύσης στον εσωτερικό πόνο του σώματός του. Μια λύση που στο ίδιο παράγει το μοναδικό φάρμακο του εσωτερικού πόνου. Την ηδονή.

»Τώρα λοιπόν, είστε έτοιμοι. Η σύζευξη θα ανοίξει, και εσείς θα ξεκινήσετε την πρώτη σας είσοδο στο αόρατο. Αυτή η φράση από μόνη της όμως, σας αναγκάζει να αρχίσετε να ελέγχετε το περιβάλλον σας, μιας και το Εγώ σας έχει αρχίσει να αναπτύσσει μέσα σας την αμφιβολία, ως άμυνα στο άγνωστο και απαγορευμένο για αυτό χώρο. Αμφιβολία για αυτό που θα συναντήσετε, αμφιβολία για το λόγο που αυτό συμβαίνει, για το ποιος είμαι εγώ και το ρόλο που παίζει η εταιρία και το πρόγραμμα. Για όλα αυτά που συγκέντρωσαν οι σκέψεις σας σαν αναπάντητες ερωτήσεις. Κάποιοι από σας, αφήνοντας τη διαίσθησή σας να αναπτυχθεί, αρχίζετε να ελέγχετε τη δύναμη αυτής της αμφιβολίας και στη θέση της να βάζετε σταδιακά κάποια ποσοστά εμπιστοσύνης. Όμως κι αυτό, απέχει από την πραγματική αντίληψη της έννοιας της πληροφορίας της συνείδησης, 'πίστη'.

»Σε αυτή την αρχική είσοδό σας λοιπόν στον κόσμο του αόρατου, θα ήθελα να παρατηρήσετε όλη αυτή τη μετάβαση. Μια μετάβαση, η οποία δεν είναι τίποτε άλλο παρά η σταδιακή αλλαγή θέσης του Εγώ. Αυτό που θα μεταβαίνει δηλαδή σταδιακά από τη μια θέση στην άλλη, είναι το Εγώ σας μέσω της σταδιακής αλλαγής της επίγνωσής σας με τον εμπλουτισμό της σε συνείδηση. Μια αλλαγή θέσης την οποία θα παρατηρεί αυτός που πραγματικά υπάρχει, αυτό που πραγματικά Είστε, ο Εαυτό σας ο οποίος θα αναδύεται. Αυτό που σας ζητώ σαν πρώτη άσκηση λοιπόν, είναι η συνειδητή παρατήρηση όλης αυτής της άηχης και άυλης μάχης, η οποία θα διεξαχθεί εντός ολίγου ανάμεσά σας. Ανάμεσα στο πεπερασμένο Εγώ και το απέραντο Εαυτό σας.» Και η φωνή του Proteus ξαφνικά σταμάτησε, όπως σταμάτησε και ο οποιοσδήποτε άλλος ήχος, φως ή άλλη αίσθηση γύρω μου…

Κυριακή 18 Ιανουαρίου 2015

8. Ξεναγώντας το Εγώ μου

Κι όμως, ήταν σαν ξαφνικά να άνοιξα τα μάτια μου και να έβγαλα τα ακουστικά από τα αυτιά μου. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι συμβαίνει. Άκουγα και έβλεπα χωρίς να αισθάνομαι σώμα. Δεν ένοιωθα κάτι από αυτό. Μέσα σε μια θάλασσα απέραντης γαλήνης, με κοιτούσα καθισμένο σε εκείνη την περίεργη πολυθρόνα που βρισκόμουν μερικά δευτερόλεπτα πριν, δίπλα σε όλους τους υπόλοιπους στον κύκλο κι όμως εγώ βρισκόμουν πάρα πέρα, λίγο πιο μακριά από όλους. Η πόρτα της αίθουσας άνοιξε και φάνηκε ένας υπάλληλος από εκείνους που πριν από λίγο έκαναν τις μεταφορές των επίπλων και των ηλεκτρονικών συσκευών. Όμως, όπως φάνηκε στην είσοδο, στο άνοιγμα της πόρτας, συγχρόνως εμφανίστηκε και στο κέντρο περίπου της αίθουσας δίπλα στον Proteus που στεκόταν εκεί και με παρατηρούσε. Ο ίδιος υπάλληλος ταυτόχρονα σε δύο σημεία. Τα δύο του σώματά ξεκίνησαν να κινούνται το ένα προς το άλλο, συναντήθηκαν στη μέση της διαδρομής, αναμίχθηκαν μεταξύ τους, πέρασαν από μέσα τους και αφού το καθένα έφτασε στην αρχική θέση του άλλου, εξαφανίσθηκαν από την αίθουσα το ίδιο όπως εμφανίστηκαν κι η πόρτα έκλεισε. Κι όμως δεν μου έκανε εντύπωση. Δεν διερωτήθηκα πώς συνέβη. Καταλάβαινα ότι δεν γνώριζα το λόγο, την αιτία που μπορούσε να συμβαίνει κάτι τέτοιο και συγχρόνως βαθιά μέσα μου συνειδητοποιούσα ότι αυτό που μόλις είδα, ήταν απόλυτα φυσιολογικό.

«Τι είναι εδώ;» με άκουσα από την πολυθρόνα που βρισκόμουν ξαπλωμένος να ρωτώ.

«Τι βλέπεις;» μου απάντησα

«Τίποτα. Ούτε βλέπω ούτε ακούω κάτι».

«Τι είναι, πού;» ρώτησα το ξαπλωμένο σώμα μου. «Εδώ που είμαι εγώ ή εκεί που είσαι εσύ;».

«Γιατί; Εσύ δεν είσαι εδώ που είμαι εγώ;» με ξαναρώτησε εκείνο.

«Εγώ βρίσκομαι στον ενδιάμεσο χώρο κι εσύ διέρχεσαι μέσα από το 'τώρα'», του απάντησα με μια βεβαιότητα που με ανάγκασε να την παρατηρήσω.

«Θα ήθελα να το δω κι εγώ αυτό που βλέπεις εσύ» ξαναείπε το σώμα μου από τη θέση που ήταν ξαπλωμένο παραδίπλα…

«Αυτό που βλέπω εγώ, είναι αδύνατον να το δεις εσύ από εκεί που βρίσκεσαι. Στον κόσμο που ζεις δεν είσαι ένας, αλλά μυριάδες. Κι όλοι

αυτοί, είσαι Εσύ. Εμφανίζεσαι ως σώμα και εξαφανίζεσαι πάλι για να πάρει τη θέση σου το επόμενο σώμα σου που ακολουθεί. Έτσι, για να το δεις αυτό που βλέπω εγώ, θα πρέπει να σταματήσεις να ρωτάς, μιας και αυτός που ρωτάει, δε είναι ποτέ ο ίδιος με εκείνον που λαμβάνει την απάντηση. Αυτό όμως, είναι αδύνατον να το κατανοήσεις. Ο μόνος που μπορεί να το δει, είναι το σώμα σου εκείνο που μου έκανε την ερώτηση και που αυτή τη στιγμή έχει εξέλθει από τον κόσμο σου και έχει εισέλθει πάλι εδώ που είμαι εγώ. Και λέω πάλι, διότι εκείνο το σώμα που μου έκανε την ερώτηση, πριν την ξεστομίσει ήταν επίσης εδώ μαζί μου. Ήταν εδώ, μπήκε στον κόσμο σου, εμφανίστηκε ως σώμα δικό σου μέσα σε αυτόν και ξαναβγήκε πάλι εδώ, για να απομακρυνθεί στη συνέχεια αντίθετα από εκεί που ήλθε. Μπήκε στον κόσμο σου από εδώ, κι όμως δεν θυμόταν τίποτε από τούτο το χώρο, διότι εσύ που ήσουν πριν εδώ, εσύ που με ρώτησες πριν από λίγο κι εσύ που με ακούς τώρα, είσαι Εσύ, αλλά δεν είσαι το ίδιο σώμα, δεν είσαι ο ίδιος νους.».

«Δεν μπορώ να τα καταλάβω αυτά» με διέκοψε το σώμα μου με αρκετή τώρα δυσπιστία. «Αμφιβάλω ότι είναι έτσι τα πράγματα. Δεν μου αρκεί αυτό που μου περιγράφεις σαν απάντηση. Πως είναι δυνατόν να είμαστε διαφορετικά σώματα, αλλά να θυμάμαι εγώ αυτά που μου λες τόση ώρα. Αν είμαστε διαφορετικά σώματα, τότε δεν τα ακούω όλα αυτά μόνον εγώ, αλλά όλοι εμείς που αποτελούμε το σώμα μου. Κι αν όλοι εμείς, όπως λες, μπορούμε και σε ακούμε σαν ένας, σαν εγώ, γιατί τότε ξεχνάω αυτό που συμβαίνει στο χώρο που βρίσκεσαι εσύ, αλλά θυμάμαι με κάθε λεπτομέρεια αυτά που μου περιγράφεις εδώ; Κι αν εσύ είσαι σε διαφορετικό μέρος από μένα, πως μπορώ και σε ακούω αλλά δεν μπορώ να σε δω».

«Η γνώση την οποία έχεις, ξεκινάει από σένα, από το 'τώρα' σου και μετά. Οτιδήποτε υπάρχει 'πριν' από σένα, έχει σβηστεί, έχει μείνει έξω, εδώ που βρίσκομαι εγώ. Αυτή η λέξη 'πριν' όμως που σου λέω, για σένα αποτελεί και είναι το μέλλον σου. Διότι στη θέση που βρίσκεσαι, φτάνεις από το μέλλον. Αυτά που σου περιγράφω, τα θυμάσαι διότι αποτελούν τμήματα της γνώσης που σου δίνω τώρα. Με το ρυθμό όμως που την εισπράττεις εσύ, λέξη-λέξη, η γνώση κόβεται σε κομμάτια. Κατακερματίζεται σε κάθε σώμα που φτάνει στη θέση στην οποία βρίσκεσαι. Κι εσύ δεν κάνεις τίποτε άλλο, παρά να δημιουργείς συνάψεις με όλα τα σώματα αυτά που περνούν αστραπιαία από το 'τώρα' σου και να συνδέεις τις

πληροφορίες που έχει απορροφήσει το κάθε ένα, προσπαθώντας να βγάλεις νόημα. Κι όλο αυτό το λες μνήμη.

»Το γνωρίζω ότι νοιώθεις αμφιβολία. Διότι πάντα θα σου λείπει ένα κομμάτι γνώσης. Η ενέργεια που χρειάζεσαι για να συντηρήσεις όλες αυτές τις συνάψεις με τα σώματά σου είναι υπερβολική για τα μέτρα σου, κάτι που αδυνατείς να κατανοήσεις ως σώμα. Τόσο η αμφιβολία όσο και η εμπιστοσύνη, βασίζονται στη γνώση που έχεις. Σε αυτή την ελλιπή πληροφορία που ζητάς συνέχεια. Όσο πιο πολλά γνωρίζεις, τόσο περισσότερη εμπιστοσύνη νοιώθεις και το αντίθετο. Όμως καθώς αυξάνεις τη γνώση σου, διευρύνεις και τον κόσμο γύρω σου, ο οποίος σου ζητά ακόμη περισσότερη γνώση. Έτσι η γνώση ποτέ δεν σου αρκεί, διότι ποτέ δεν μπορεί να τα γνωρίζεις όλα, ούτε καν πολλά. Στην ουσία αυτό που θα γνωρίσεις σε όλη τη ζωή σου, είναι μια σταγόνα στον ωκεανό της συνολικής πληροφορίας που υπάρχει πέρα από σένα.»

«Μα ζω πολλές ζωές. Δεν αθροίζεται αυτή η γνώση;» άκουσα το σώμα μου να με διακόπτει σχεδόν αγχωμένο

«Λάθος κάνεις. Δεν ζεις πολλές ζωές. Εσύ ζεις μονάχα μία. Τις ζωές τις ζω εγώ, σε διαφορετικά σώματα την κάθε φορά. Ζω μέσα από σένα, ναι, αλλά εγώ είμαι αυτός που ζω τις ζωές μέσα στον κόσμο σου.»

«Και ποιος είσαι εσύ που τα ξέρεις όλα αυτά κι εγώ αδυνατώ να τα αντιληφθώ;» με διέκοψε πάλι το σώμα με το Εγώ μου ειρωνικά και σχεδόν αλαζονικά.

«Είμαι ο Εαυτός σου. Είμαι ο φορέας της συνείδησής σου. Είμαι η ψυχή σου. Ο αθάνατος ταξιδευτής του σύμπαντος. Ο πυρήνας ο οποίος βαπτίζομαι μέσα σου, μεταφέροντας αυτό που αληθινά υπάρχει πέρα από τον κόσμο τον οποίο αισθάνεσαι. Αυτός που συντηρώ τη ζωή σου. Μια ζωή, η οποία βασίζεται στη γνώση που θα λάβεις όσο αυτή διαρκεί. Όμως η γνώση είναι τόσο ελάχιστη μέσα στο σύμπαν της δημιουργίας, που είναι αδύνατον να χωρέσει μέσα της αυτό που αληθινά υπάρχει γύρω σου ως πληροφορία. Διότι η γνώση, είναι ο ίδιος ο κόσμος μέσα στον οποίο ζεις. Εσύ τον δημιουργείς μέσα από αυτή. Κάθε φορά που ρωτάς κάτι, κάθε φορά που προσθέτεις κάτι παραπάνω σε όλα όσα μέχρι εκείνη τη στιγμή γνωρίζεις, μεγαλώνεις τον κόσμο σου. Όμως αδυνατείς να κατανοήσεις ότι όσο πιο πολύ τον μεγαλώνεις, τόσο περισσότερες ερωτήσεις και απορίες έχεις για αυτόν. Κι όσο αυξάνονται οι ερωτήσεις σου,

τόσο περισσότερη γνώση ζητάς, σε έναν ατέρμονα αγώνα από την αρχή ως το τέλος της ζωής σου».

«Και τι θα πρέπει να κάνω δηλαδή;» ακούστηκε το σώμα μου τώρα σχεδόν αδύναμο…

«Να σωπάσεις και να με αφήσεις να συνδέσω το κομμάτια σου σε ένα».

«Δεν σου έχω εμπιστοσύνη. Γιατί να τα συνδέσεις, τι σημαίνει να συνδέσεις τα κομμάτια μου» συνέχισε…

«Μέτρα τις αναπνοές σου» απάντησα σχεδόν κουρασμένος στο σώμα μου. «Σταμάτα να ρωτάς και εστιάσου σε αυτές. Παρατήρησε κάθε μία από τις εισπνοές και εκπνοές σου», και σταμάτησα πια να του απαντώ στις χωρίς όριο ερωτήσεις του…

Πως όμως μπορούσα να απαντώ σε μένα τον ίδιο, ο οποίος συνέχιζε να ρωτάει ακατάπαυστα, οτιδήποτε του περάσει από τη σκέψη. Πως συνέβαινε, ώστε εγώ απλά γνώριζα. Ούτε 'γνώριζα'. Η λέξη 'γνώριζα' δεν είναι ακριβής σε εκείνη την κατάσταση που βρισκόμουν. Η γνώση εδώ μου ήταν παντελώς άχρηστη, ασήμαντη, χωρίς σημασία. Το να γνωρίζεις, σημαίνει ότι έχεις μια αλληλουχία πληροφοριών τις οποίες μπορείς να βάλεις σε σειρά και να βγάλεις συμπεράσματα. Εδώ που βρισκόμουν δεν διερωτόμουν για κάτι, δεν χρειαζόταν να βγάλω συμπέρασμα και να πάρω κάποια απόφαση. Είναι σαν να ρωτάς πώς στέκεσαι όταν είσαι ήδη όρθιος. Σαν να απορείς πώς περπατάς όταν ήδη βαδίζεις. Δεν υπάρχει πώς, γιατί, ή τι είναι. Διότι το οτιδήποτε Είναι εκεί. Άρχισα να παρατηρώ όλο αυτό που αντιλαμβανόμουν. Στο απειροελάχιστο τμήμα του οποιουδήποτε χρόνου που ξεκινούσα να αναρωτηθώ για κάτι, η πληροφορία για το σύνολο εκείνου του 'κάτι' βρισκόταν ήδη μέσα μου.

Ώστε αυτό σημαίνει 'πίστη'; Η απουσία της ανάγκης της γνώσης. Αυτό είναι συνείδηση; Η ύπαρξη ολόκληρου του εύρους της πληροφορίας χωρίς την ανάγκη της ύπαρξής της. Η πίστη όπως και οποιαδήποτε πληροφορία που έχω μέσα μου χάνεται από τη στιγμή που το σώμα μου ζητήσει γνώση; Αλλάζει, αλλοιώνεται και γίνεται εμπιστοσύνη ή αμφιβολία, κάτι εντελώς διαφορετικό από την ουσία της ως πίστη. Η γνώση, ως έννοια και ως ουσία είναι το συστατικό της καταστροφής της; Όμως αυτό σημαίνει ότι εγώ, ο Εαυτός αυτού του σώματος το οποίο βρίσκεται εδώ παραδίπλα μου, ξαπλωμένο σε αυτό το αντικείμενο που θεωρεί πολυθρόνα, είμαι σε πλεονεκτικότερη θέση από εκείνο. Η συνείδησή μου πε-

ριέχει το σύνολο της δημιουργίας, ενώ αυτό περιμένει μέσω της γνώσης να δημιουργήσει την πραγματικότητά του. Τον κόσμο του. Όλο αυτό το οποίο θεωρεί πολύ σπουδαίο. Σημαντικό. Ενώ είναι ένα τίποτε.

Ατένισα το χώρο γύρω μου. Είχα απαντήσει στο σώμα μου, ότι ο χώρος αυτός είναι ενδιάμεσος. Ενδιάμεσος ανάμεσα σε τι. Δεν χρειάστηκε να ολοκληρώσω την ερώτηση. Ο χώρος γύρω μου άλλαζε και διαμορφωνόταν ανάλογα με τη θέλησή μου, έτσι έκανα μια νοητή κίνηση για να δω καθαρότερα μέσα του. Εκατομμύρια άτομα γύρω μου, χωρίς την ανάγκη να τους ρωτήσω ή να τους μιλήσω για το οτιδήποτε. Ακριβώς στο όριο των κόσμων του αοράτου και του ορατού, η ίδια σου η βούληση άλλαζε και σου εμφάνιζε τα επίπεδα υλοποίησης, όπως αλλάζεις κανάλι στην τηλεόραση. Υπήρχαν τα πάντα. Και τα πάντα έμοιαζαν πραγματικά και ζωντανά. Όμως όλα αυτά, ήταν ακόμη αόρατα από το σώμα μου. Αυτά που επρόκειτο να πάρουν μορφή και εκείνα που ήδη είχαν πάρει μορφή και έβγαιναν από το σκηνικό του αισθητού κόσμου, υπήρχαν αναμεμειγμένα μεταξύ τους, σε ένα σύνολο χαοτικό αλλά γαλήνιο.

Ψυχές, οι οποίες είχαν χάσει τα σώματά τους από τη ζωή λόγω κάποιας ξαφνικής διακοπής της ζωτικότητας τους και παρόλα αυτά διατηρούσαν ένα μικρό τμήμα τους σε μια ροή η οποία δεν μπορούσε να δώσει στο σώμα τη δύναμη να εμφανιστεί και πάλι, ζούσαν παράλληλα στον αισθητό κόσμο, μέσα σε σώματα όπου τα ίδια το αγνοούσαν όλο αυτό. Ακολουθώντας τη ροή της Συνειδητότητας, έφταναν στο όριο της εμφάνισης -μαζί με τους υπόλοιπους που ζούσαν- και γύριζαν πίσω χωρίς να πάρουν υλική μορφή. Άλλες πάλι ψυχές που αποχωρίζονταν τα αποβιώσαντα σώματά τους, έφευγαν προς το μέλλον, αφήνοντάς τα να ακολουθήσουν τη δική τους πορεία προς το παρελθόν τους. Σαν χώρος, δίπλα ακριβώς στο όριο του ορατού και αοράτου, ήταν ένα σταυροδρόμι ανάμεσα στο μέλλον και το παρελθόν. Ένα σταυροδρόμι από δύο αντίθετες κατευθύνσεις οι οποίες ξεκινούσαν ακριβώς στο όριο του αισθητού κόσμου και που στα πέρατα του σύμπαντος, αν και αντίθετες, συναντιούνται πάλι και ενώνονται ως μία ευθεία, σε μια πορεία απείρου.

«Ασχολήσου με το σώμα σου κι το Εγώ του» αισθάνθηκα μια φωνή μέσα μου. Δεν μίλησε κάποιος, ούτε ακούστηκε ήχος, ούτε είχε διάρκεια ως συνομιλία. Ότι ήθελε να πει εκείνη η φωνή της συνείδησής μου, το είπε νοητικά και συνολικά, ακαριαία, όπως ακαριαία και συνολικά το εισέπραξα κι εγώ. Αποφάσισα να ξεκινήσω να ασχολούμαι με το σώμα μου.

Όλα ήταν εδώ. Τι να του πρωτοπώ όμως, τι να του δείξω που να μπορεί να το κατανοήσει. Ο κόσμος του αόρατου είναι άπειρος και θα βρίσκονταν συνεχώς εμπρός μου μιας που θα προσπαθούσα να τα μεταφέρω ως πληροφορία και στο ίδιο. Έτσι υψώθηκα βαθιά μέσα στο χρόνο, σε όλη τη διάρκεια που κρατούσε η ζωή του, για να ενώσω τα κομμάτια του. Κι εκείνα που έφευγαν στο μεγάλο ταξίδι προς το παρελθόν, αλλά κι εκείνα που πλησίαζαν στο τώρα του απ το μέλλον του.

Το σώμα μου, είχε ηρεμήσει τώρα και ανέπνεε ρυθμικά, αργά και γαλήνια. Είχε καταλαγιάσει τις σκέψεις του και μπορούσε να με αντιλαμβάνεται καλύτερα. Τον κάλεσα λοιπόν να με πλησιάσει. Αυτόν τον βιολογικό άνθρωπο από σώμα και Εγώ, που μέσα του ζούσα και παλλόμουν μαζί του, του ζήτησα να έρθει να με βρει. Υπάκουσε, κι εγώ έμεινα να παρατηρώ τα σχήματα που έπαιρνε ο νους του σαν με πλησίαζε. Τα σχήματα που δημιουργούσε ως χώρο, ως μονοπάτι, τον τρόπο που σχεδίαζε τη θάλασσα κάτω από τα βράχια, το δάσος γύρω, τα ζώα, τον ουρανό, τα πάντα. Του άνοιγα τη συνείδησή μου και τον άφηνα ελεύθερα να δανείζεται όλες εκείνες τις πληροφορίες οι οποίες του ήταν απαραίτητες να σχηματίσει νοητά τη διαδρομή του ώστε να με φτάσει.

Είναι απίστευτο πως ο ανθρώπινος νους χρειάζεται πάντοτε σχήματα, σύμβολα. Του είναι αδύνατον να κατανοήσει κάτι αν αυτό δεν ανταποκρίνεται σε δύο ή τρεις διαστάσεις, σε κάτι που ήδη γνωρίζει. Αιώνες τώρα αυτό κάνει. Τα πιο απλά από αυτά, τα περισσότερο αφομοιώσιμα από το νου του, ψάχνει και τα βρίσκει μέσα στη συνείδηση που του παρέχει η ψυχή. Εγώ, ο Εαυτός του. Δεν αποτελεί γνώση για αυτόν, έτσι τα χρησιμοποιεί χωρίς σκέψη. Είναι ο τρόπος που αρχίζει να μιλά μαζί μου. Ο τρόπος να του θυμίσει, να τον προκαλέσει να παραμερίσει για λίγο τη γνώση για το 'πώς' και το 'γιατί' και μονάχο να τον σπρώξει να μιλήσει με το αόρατο.

Τον παρατηρούσα να με πλησιάζει αγκομαχώντας στην κορυφή του βουνού που σχεδίαζε στα βάθη της σκέψης του. Κι όση ώρα έκανε να ανέβει, εγώ άκουγα μέσα από τα σχήματα που χρησιμοποιούσε στη νοητή ζωγραφιά του, όλα αυτά που είχε κρατήσει σαν βάρος και σαν χάρισμα. Τον άφησα να ανέβει πρώτα επάνω κι ύστερα του μίλησα.

«Αν σβήσω, το βουνό αυτό που ζωγράφισες μέσα στη μνήμη σου για να ανέβεις μέχρις εδώ, θα μπορέσεις να κρατηθείς όρθιος μέσα στον ά-

δειο χώρο που θα μείνει;» Με κοίταξε χωρίς να απαντήσει κι εγώ συνέχισα…

«Αντί για γνώση σήμερα, θα ανοίξω εδώ δίπλα σου αυτή την πόρτα. Αποτελεί τη συνείδησή μου. Είναι δική μου αλλά για όσο είμαι μαζί σου, σου την παρέχω. Στη δωρίζω, μπορείς να πάρει όσο θέλεις από αυτή. Κι όλη αν την πάρεις, πάλι εγώ θα την έχω, μιας και είναι αδύνατον να τη χάσω με αυτό τον τρόπο.»

Με κοίταξε για λίγο, πλησίασε την πόρτα που του είχα ανοίξει δίπλα του και κοίταξε μέσα.

«Δεν βλέπω κάτι» είπε. «Τι είναι αυτό που μου δείχνεις;»

«Ο κόσμος που ζεις του απάντησα. Είναι η συνεχής ροή της Συνειδητότητας. Δεν βλέπεις κάτι γιατί δεν έχει σχήμα, μορφή. Παίρνει όμως ότι μορφή της ζητήσεις. Χωρίς να αλλάξει αυτό που αληθινά είναι. Όσο εκείνη θα ρέει προς τον κόσμο σου, θα παρουσιαστεί σε σένα όπως της ζητήσεις. Με ένα σχήμα που θα λέει κάτι μονάχα σε σένα. Διάλεξε λοιπόν, πως τη φαντάζεσαι;»

Το Εγώ μου τώρα σκέφτηκε λίγο και ύστερα αποφάσισε.

«Τη φαντάζομαι σαν ποτάμι.» είπε τελικά. «Ένα πελώριο ποτάμι που ρέει ορμητικά»

Και η συνείδησή μου χωρίς να καθυστερήσει καθόλου, μετέτρεψε τον άυλο ενεργειακό χώρο της ροής της Συνειδητότητας σε ένα πλατύ, βαθύ και ορμητικό ποτάμι, που περνούσε με βουή εμπρός στα μάτια μας. Το Εγώ, θαύμασε τη μαγεία της συνείδησής μου και κοίταξε γύρω του.

«Δηλαδή, ούτε το βουνό πάνω στο οποίο στεκόμαστε υπάρχει; Ποιος το δημιούργησε; Γιατί;» άρχισε να ρωτάει πάλι ασταμάτητα… πριν το διακόψω…

«Εσύ. Σου ζήτησα να έρθεις και θεώρησες ότι βρίσκομαι εδώ. Στη σκέψη σου, ο χώρος στον οποίο κατοικώ συμβολίζεται με ένα ψηλό βουνό. Έτσι δεν σε άφησε να κάνεις κάτι άλλο. Το βουνό, σε κάνει να νοιώθεις εμπιστοσύνη. Και το μονοπάτι το οποίο σχημάτισες, το δημιούργησες έτσι ώστε να έχει τις απαραίτητες δυσκολίες. Αν το έκανες διαφορετικά θα αμφέβαλες ότι έχεις πάρει λάθος δρόμο. Ενώ στην ουσία και οι δύο μας τόση ώρα βρισκόμαστε, Εδώ…»

Είπα και στη στιγμή εξαφανίστηκαν όλα. Δεν υπήρχε τίποτε γύρω. Ούτε κι εγώ. Ούτε έδαφος, ούτε ουρανός, ούτε σύννεφα και δέντρα, ούτε ποτάμι, ούτε γκρεμός, ούτε ήχος από τη βουή του ορμητικού νερού… Τί-

ποτε. Μονάχα το σώμα μου με το Εγώ μου, να κοιτάζει απορριμμένο μια κατάλευκη ολότητα να απλώνεται γύρω του, παντού, έως εκεί που έφτανε η ματιά του.

Μίλησα, αλλά ο ήχος της φωνής μου δεν έβγαινε από κάποια σχηματισμένη μορφή, μιας και εκεί στεκόταν μόνο το Εγώ μου πλέον, αλλά απλά ακούστηκε αυτό που ήθελα να πω σαν διάχυτος ήχος…

«Φοβάσαι;» ρώτησα το Εγώ μου

«Όχι» μου απάντησε εκείνο διστακτικά

«Μπορείς να μου πεις γιατί;» ξαναρώτησα απλά με τον ήχο μου…

«Δεν βλέπω, ούτε αισθάνομαι κάτι για να φοβηθώ» ξαναείπε…

«Τι από τα δύο αισθάνεσαι τώρα» είπε πάλι ο ήχος μου… «εμπιστοσύνη ή αμφιβολία;»

«Τίποτε από τα δύο. Θεωρώ ότι και οι δύο αυτές έννοιες δεν έχουν νόημα εδώ. Είναι κάτι που δεν έχω ξαναζήσει…» απάντησε το σώμα μου…

«Και δεν θέλεις να ελέγξεις γύρω σου να βεβαιωθείς για κάτι;» επέμεινα…

«Τι να ελέγξω; Μόνο Εγώ Είμαι Εδώ…»

«Έτσι νομίζεις; Εδώ υπάρχουν τα πάντα, απλά δεν έχουν μορφή. Δεν απαιτείται γνώση από σένα για το καθένα. Είσαι μέσα σε Όλα… Πες μια λέξη, και αφού την πεις κάνε ένα βήμα» είπε πάλι ο ήχος μου

«Θάλασσα» ακούστηκε από το Εγώ μου και πριν προλάβει να σηκώσει το πόδι του, βρέθηκε να περπατά στην επιφάνεια ενός πελώριου ωκεανού, όπου πριν ολοκληρώσει ένα βήμα, είχε βουλιάξει και κολυμπούσε στα πιο βαθιά νερά…

«Τι έγινε;» άρχισε να φωνάζει πανικόβλητο. «Που βρέθηκε η θάλασσα; Γιατί μου το κάνεις αυτό;»

«Θέλεις να γυρίσουμε το χρόνο πίσω εκεί που ήμασταν πριν;» το ρώτησα μέσα από τον ήχο.

«Ναι, κάνε γρήγορα όμως»

Κι ο χώρος στη στιγμή έγινε όπως πριν. Μια απέραντη λευκότητα από άκρου εις άκρον. Τώρα όμως το Εγώ μου προσπαθούσε επιφυλακτικά και με καχυποψία να ελέγχει γύρω του τα πάντα, μην πάθει πάλι κανένα κακό.

«Τώρα τι νοιώθεις;» ξαναρώτησα μέσα από τον ήχο

«Αμφιβολία. Και για σένα αλλά και για το χώρο που με έχεις φέρει. Γιατί το έκανες αυτό;» είπε χωρίς να αφήσει τα μάτια του από το γύρω χώρο…

«Για να καταλάβεις την έννοια της πίστης» απάντησα μέσα από τον ήχο μου και αμέσως πήρα μορφή δίπλα του. Αρχίσαμε να περπατάμε και το Εγώ μου μαλάκωσε, ηρέμησε και άρχισε να νοιώθει άνετα όπως πριν.

«Αυτό στο οποίο βρέθηκες πριν» άρχισα να του εξηγώ, «ήταν η κατάσταση της 'πίστης'. Θυμάσαι τι είπες; 'Μόνο Εγώ Είμαι Εδώ'. Δεν υπήρχε κάτι γύρω σου το οποίο ήθελες να μάθεις για αυτό. Η γνώση σαν έννοια και σκοπός ήταν χωρίς ουσία. Ήσουν μέσα σε όλα κι όμως η άγνοια αυτή για όλα δεν σου ήταν πρόβλημα. Δεν είχες ανάγκη να εμπιστευτείς ούτε να αμφιβάλεις για οτιδήποτε, διότι δεν ζητούσες γνώση. Τα είχες Όλα. Εδώ, βρίσκεσαι στον πυρήνα της συνείδησής μου. Της δικής σου συνείδησης, που όμως δεν έχεις μάθει να λειτουργείς μαζί της, αφού για σένα το μοναδικό που έχει σημασία και αξία είναι η γνώση. Από όλο το σύμπαν, ο κόσμος ο δικός σου είναι μονάχα αυτά που γνωρίζεις. Οι λέξεις που βγαίνουν από το στόμα σου αντιπροσωπεύουν μια κατάσταση ή μια μορφή γύρω από την οποία έχεις ήδη κάποια εμπειρία και ήδη γνωρίζεις κάτι για αυτό. Κοίτα γύρω σου και ονόμασέ το κι αμέσως εκείνο θα πάρει μορφή. Αν μιλήσω όμως εγώ, δεν θα δεις τίποτε ή αυτό που θα πέσει στην αντίληψή σου δεν θα καταλάβεις τι είναι. Έτσι, ή θα το αφήσεις να προσπεράσει ή θα αρχίσεις να ρωτάς για να το γνωρίσεις και να το εντάξεις στον κόσμο σου. Ξεκίνα λοιπόν» και του έδειξα τον άδειο χώρο γύρω ο οποίος συνέχιζε να αναδύει λευκότητα.

«Θα πω, αλλά να πάρει μορφή πιο μακριά από μας, εκεί πέρα» είπε τότε το Εγώ μου, κοντοστέκοντας όμως τώρα γεμάτο αμφιβολία μέχρι να δει τι θα γίνει. Έγνεψα θετικά κι εκείνο θάρρεψε και μίλησε «Ποτάμι…» είπε και στη στιγμή φάνηκε πάλι εκείνος ο πελώριος ποταμός που είχε δημιουργηθεί στην αρχή…

«Και πως γεννιέται ο κόσμος, μέσα από ένα σύμβολο σαν το ποτάμι;» ρώτησε πάλι παίρνοντας θάρρος από το δημιούργημά του «δείξε μου…»

Τετάρτη 28 Ιανουαρίου 2015

9. Η ένωση

Το Εγώ μου τώρα στεκόταν δίπλα μου κοιτάζοντας τον πελώριο ποταμό του κόσμου του, να περνάει από μπροστά μας με ορμή. Αριστερά και δεξιά ανοιγόταν και γινόταν πλατύς, όμως εμπρός μας στένευε σε ένα μικρό πέρασμα. Βαθύ αλλά πολύ στενό και σε τέτοιο σημείο του συνολικού του μήκους, που όταν πλησίαζες πολύ κοντά του, σου ήταν αδύνατον να δεις τον υπόλοιπο ποταμό αριστερά και δεξιά σου, παρά μονάχα το συγκεκριμένο πέρασμα.

«Θα ήθελα να κοιτάξεις πέρα εκεί αριστερά, στην αρχή του ποταμού που διάλεξες για κόσμο» είπα στο Εγώ μου. «Εκεί από όπου πηγάζει η ροή του. Εκεί που ξεπετιέται και ξεχύνεται ορμητικός. Όσο πιο μακριά μπορεί να φτάσει το βλέμμα σου.»

Το σώμα μου με το Εγώ μου, έστρεψε τη ματιά του προς τα εκεί που του υπέδειξα. «Εντάξει…» είπε, «αλλά τι να δω;»

«Διάλεξε μια μικρή σταγόνα απ τα νερά του. Παρατήρησέ την καθώς θα κινείται πλησιάζοντάς μας προς τα εδώ ορμητικά» του απάντησα…

«Μέσα από όλο το ποτάμι που ρέει εμπρός μας, να διαλέξω μονάχα μια μικρή σταγόνα απ τη μάζα του; Όποια να ‘ναι; Αυτό μου λες;» με ξαναρωτά.

Έγνεψα καταφατικά…

«Πριν τη διαλέξεις όμως» το διέκοψα, «να κοιτάξεις όλο το εύρος και το μήκος του ποταμού, από το ένα άκρο του στο άλλο, για να δεις από ποια διαδρομή περίπου θα περάσει. Να διακρίνεις όλα τα πιθανά σημεία της πορείας της. Τις πέτρες, τους πεσμένους κορμούς, τις στροφές που θα κάνει, τους μικρούς καταρράκτες που θα συναντήσει. Όσο πιο πολλά σημεία μπορείς. Όπως βλέπεις, εδώ εμπρός μας, ο ποταμός στενεύει υπερβολικά. Έτσι όποια σταγόνα και να διαλέξεις, θα περάσει οπωσδήποτε από αυτό εδώ το σημείο». Έδειξα με το χέρι μου το βαθύ αλλά στενό πέρασμα του ποταμού εμπρός μας και συνέχισα…

«Να διαλέξεις τη σταγόνα σου στην αρχή του ποταμού κι ύστερα να πλησιάσεις εδώ μπροστά μας, στο στενό αυτό πέρασμα. Από εδώ, δεν θα μπορείς να παρατηρείς πλέον τη διαδρομή της καθώς πλησιάζει, έτσι το μόνο που θα κάνεις, είναι να την περιμένεις να περάσει. Πρέπει να παρατηρείς προσεκτικά όμως και μόλις φτάσει, να μου τη δείξεις. Μόλις τη δεις, θα φωνάξεις τη λέξη ‘τώρα’ που θα σημαίνει ότι η σταγόνα την ο-

ποία έχεις επιλέξει, βρίσκεται ακριβώς εμπρός σου και την παρατηρείς. Έτσι θα τη δω κι εγώ. Εντάξει;» είπα και περίμενα αν με ρωτήσει κάτι άλλο.

Το Εγώ μου σκέφτηκε για λίγο αυτά που του περιέγραψα κι ύστερα έγνεψε καταφατικά. Πέρασε το βλέμμα του με προσοχή από το ένα άκρο του ποταμού στο άλλο, σε όλο το μήκος της ροής που μπορούσε να δει, στάθηκε για λίγο σε κάποια σημεία, ύστερα κοίταξε το στενό πέρασμα εμπρός μας όπου θα πέρναγε η ροή του ποταμού μαζί με τη σταγόνα που θα διάλεγε και τέλος γύρισε πάλι αριστερά στο βάθος της αρχής του. Εστίασε το βλέμμα του σε κάποια σταγόνα του νερού του και μου έδωσε το σινιάλο. «Διάλεξα μία. Ξεκινάμε…» είπε και προχώρησε εμπρός εστιάζοντας ευθεία στο κέντρο του περάσματος.

Άφησα λίγο χρόνο να περάσει κι ύστερα ρώτησα

«Βλέπεις τη σταγόνα σου;»

«Όχι ακόμη. Δεν έχει φτάσει, χρειάζεται λίγο χρόνο» μου απάντησε εκείνο.

Τον κοιτούσα να παρατηρεί κι συγχρόνως έστρεφα τη ματιά μου σε όλο το μήκος του ποταμού, παρατηρώντας τη συνεχή ροή από εκατομμύρια σταγόνες που ταξίδευαν μαζί με εκείνη που είχε επιλέξει το Εγώ μου, κολλημένες η μία δίπλα και πάνω στην άλλη. Τις παρατηρούσα μέσα στην υδάτινη μάζα που κυλούσαν με ορμή σχηματίζοντας μια συνεχή ροή που παιχνίδιζε με το υπόλοιπο νερό και το φως που περνούσε από μέσα τους.

Πέρασαν μερικά λεπτά μέχρι να ακουστεί η λέξη που του είχα ζητήσει να πει.

«Τώρα» φώναξε το Εγώ μου δυνατά.

«Βλέπεις τη σταγόνα σου;» το ρωτάω αμέσως.

«Όχι» απαντάει εκείνο.

«Τότε γιατί φώναξες τη λέξη ‘τώρα’;» το ξαναρωτάω.

«Φώναξα διότι την είδα να περνάει στιγμιαία» εξήγησε αμήχανα «αλλά τώρα δε τη βλέπω πια. Πέρασε και έφυγε.»

«Και τι βλέπεις τώρα;» συνέχισα.

«Μια άλλη…»

«Και τώρα;»

«Μια ακόμα…»

«Και τώρα;»

«Άλλες σταγόνες να περνούν, τη μια μετά την άλλη… Χιλιάδες σταγόνες βλέπω, αλλά όχι εκείνη που είχα διαλέξει στην αρχή» απάντησε το Εγώ μου…

«Για παρατήρησε τις καλύτερα» επέμεινα…

Το Εγώ μου σταμάτησε να μιλάει και έσκυψε πάνω από το στενό πέρασμα για να δει. Μα πριν ολοκληρώσει την κίνησή του, η ροή του ποταμού σταμάτησε, το στενό πέρασμα χάθηκε και στη θέση του φάνηκε πάλι ολόκληρο το μακρύ ποτάμι, από την αριστερή του μέχρι τη δεξιά του άκρη. Μόνο που τώρα, οι σταγόνες που ήταν χωμένες μέσα στην υγρή του μάζα, άρχισαν σιγά-σιγά να ξεχωρίζουν από το υπόλοιπο νερό, μέχρι που βγήκαν στην επιφάνεια αιωρούμενες κάθε μία σε μια μακριά σειρά, μονάχες δίπλα-δίπλα και ακίνητες. Το Εγώ μου σάστισε…

«Τι είναι πάλι αυτό;» ρώτησε κοιτάζοντας απορημένα το ακίνητο τοπίο καθώς οι σταγόνες που συνέχιζαν να στέκουν πάνω από το νερό, άρχισαν τώρα να διογκώνονται σε γιγαντιαίες σφαίρες.

«Ποιο Αυτό εννοείς;» ρώτησα σχεδόν περιπαιχτικά τώρα το Εγώ μου. «Αυτό που βλέπω εγώ, ή Αυτό που μπορείς να δεις εσύ…».

Είπα, κι αμέσως η σειρά από τις πελώριες σταγόνες που στέκονταν δεξιά και αριστερά εκείνης που στεκόταν στο κέντρο του περάσματος εμπρός μας, έγιναν αχνές στα μάτια του Εγώ μου, αφήνοντας μονάχα μια, μόνη της να αιωρείται έντονα και ευδιάκριτα…

Το σώμα μου με το Εγώ μου ταράχτηκε. Κοιτούσε γύρω μη μπορώντας να καταλάβει τι γινόταν.

«Πού πήγαν όλες;» ρώτησε διστακτικά.

«Ποιες όλες;» το προκάλεσα να αντιληφθεί τι συμβαίνει.

«Όλο το ποτάμι. Πού πήγε; Γιατί έμεινε μονάχα μια σταγόνα;» ρώτησε εκείνο πάλι έκπληκτο.

«Αυτή η σταγόνα είναι όλες οι σταγόνες. Η ίδια αυτή σταγόνα που παρατηρούσες. Στο ίδιο αυτό σημείο που εσύ φώναξες ‘τώρα’. Εδώ είναι, να την ακίνητη εμπρός μας.» επέμεινα ήρεμα…

«Μα πώς γίνεται να είναι αυτή; Κι έπειτα, δεν έβλεπα μονάχα μια σταγόνα. Την έβλεπα μέσα σε ένα σύνολο, μέσα σε μια διαδρομή ενός ορμητικού ποταμού στην οποία συμμετείχε ένα ολόκληρο περιβάλλον» προσπαθούσε να καταλάβει το Εγώ μου.

«Για κοίτα καλύτερα μέσα της» τον παρότρυνα. «Τι βλέπεις;»

Το Εγώ μου, έσκυψε πάλι πάνω από τη σταγόνα -που τώρα είχε γίνει μεγάλη και σφαιρική- και κοιτούσε μέσα της.

«Δεν μπορώ να καταλάβω» συνέχισε σαστισμένο «μέσα της υπάρχει ολόκληρο το ποτάμι, από άκρο σε άκρο του χωρίς να μπορώ να δω πού πραγματικά αρχίζει και πού τελειώνει».

«Μπες μέσα της» το παρότρυνα τώρα περισσότερο από πριν. «Μπορείς να δοκιμάσεις...» κι εκείνο, υπάκουσε και μπήκε.

«Τι βλέπεις τώρα;» το ρώτησα.

«Ένα τοπίο ακίνητο» απάντησε εκείνο. «Είναι όλα εδώ. Το ποτάμι, οι όχθες, οι πέτρες, τα επιπλέοντα ξύλα, τα πάντα αλλά δεν κινείται τίποτε. Είναι σαν να μπήκα μέσα σε μια τρισδιάστατη φωτογραφία. Δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί να συμβαίνει κάτι τέτοιο».

«Θα αφήσω να κυλήσει αυτή η σταγόνα προς τα δεξιά, προς τα εκεί που κυλούσε το ποτάμι, ώστε στη θέση της να έρθει η επόμενη, που βρίσκεται τώρα αριστερά της» είπα στο Εγώ μου που τώρα στεκόταν στο κέντρο της μεγάλης σφαιρικής σταγόνας του ποταμού. «Μείνε ακίνητος. Η παλιά σταγόνα θα κυλήσει μονάχη της χωρίς εσένα προς τα δεξιά σου, αφήνοντας το χώρο ελεύθερο να τον καταλάβει η νέα η οποία θα περάσει από μέσα σου χωρίς να σε αγγίξει. Θα περάσει κι όταν πάρει τη θέση της, εσύ θα βρεθείς πάλι μέσα της όπως είσαι τώρα. Εντάξει;»

«Εντάξει» απάντησε το Εγώ μου κι εγώ άφησα την παλιά σταγόνα να κυλήσει, αφήνοντας την καινούργια που έφτασε από αριστερά, να πάρει τη θέση της.

«Τι βλέπεις τώρα;» ρώτησα πάλι το Εγώ μου.

«Το ίδιο τοπίο όπως και πριν. Μόνο που τώρα είναι σαν να κουνήθηκαν τα πάντα γύρω. Είναι ακίνητα, αλλά όχι στην προηγούμενη θέση. Μόνο οι όχθες είναι σταθερές. Το νερό και οι κορμοί που επιπλέουν, έχουν μετακινηθεί. Εξακολουθώ όμως να αισθάνομαι σαν να είμαι μέσα σε τρισδιάστατη φωτογραφία» απάντησε το σώμα με το Εγώ μου.

«Τώρα θα αφήσω ελεύθερη τη ροή από τις σταγόνες που παρατηρούσες πριν. Είναι οι σταγόνες του ποταμού που σχεδίασες. Θα τις αφήσω να κυλήσουν μονάχες τους. Η κάθε μία θα φτάνει σε σένα, θα σε τυλίγει για να βρεθείς μέσα της χωρίς να σε αγγίζει κι ύστερα θα κυλά πάλι προς τα δεξιά σου αφήνοντας το χώρο ελεύθερο για να φτάσει η επόμενη. Δεν θα χρειάζεται να κάνουμε κάτι άλλο. Όλα θα γίνονται μόνα τους χωρίς να παρέμβουμε ξανά. Είσαι έτοιμος;»

Περίμενα μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να μου απαντήσει. Ακούστηκε διστακτικό.

«Μπορείς να το κάνει αργά στην αρχή;» με ρώτησε κι εγώ συμφώνησα. Άφηνα την κάθε σταγόνα ελεύθερη, μα πριν κυλήσει δεξιά για να έρθει η επόμενη, μετρούσα μέχρι το τρία καθυστερώντας την, δίνοντας χρόνο στο Εγώ μου να συνηθίσει την αλλαγή του χώρου του.

«Τι βλέπεις τώρα;» το ξαναρώτησα.

«Βλέπω το περιβάλλον να αλλάζει ρυθμικά. Είναι ακίνητα για λίγο και ύστερα εμφανίζονται σε διαφορετική θέση σαν να έχουν κινηθεί από μόνα τους. Δεν μπορώ να καταλάβω τις σταγόνες πως αλλάζουν, απλά αισθάνομαι το περιβάλλον μου να αλλάζει, βλέποντάς τα σε άλλη στάση. Όχι όλα όμως. Μόνο εκείνα που κινούνται, όπως το νερό του ποταμού. Οι όχθες του, εξακολουθούν να είναι σταθερές»

«Θα αφήσω το ροή ελεύθερη τώρα» είπα κι εκείνο δεν απάντησε, συμφωνώντας μαζί μου να ελευθερώσω τη ροή από το ποτάμι του κόσμου που σχεδίασε ο ίδιος.

«Τι βλέπεις τώρα;» το ξαναρώτησα σχεδόν με αγωνία. Περίμενα μερικά λεπτά πριν ακούσω κάποια απάντηση.

«Ένα υπέροχο κόσμο» ακούστηκε μια φωνή γεμάτη θαυμασμό. «Ένα κόσμο να κινείται και να αλλάζει ασταμάτητα. Η μέρα με το βράδυ, ο ήλιος με το φεγγάρι, ο χειμώνας με το καλοκαίρι, ο άνεμος με το χιόνι, ο ουρανός με τα σύννεφα και τα κύματα με τα πλοία, αγκαλιάζουν ζώα, πουλιά, ανθρώπους και φυτά σε ένα ατέρμονα κύκλο συνεχούς γέννησης». Το εγώ μου ακουγόταν ενθουσιασμένο.

«Κι εσύ, πού βρίσκεσαι;» το ρώτησα.

«Στο κέντρο αυτού του υπέροχου κόσμου» απάντησε πάλι το ίδιο χαρούμενα με πριν.

«Τώρα θέλω να έρθεις πάλι έξω, εδώ που βρίσκομαι εγώ» το παρότρυνα…

«Δεν… δεν θέλω να φύγω από εδώ» απάντησε το Εγώ με το σώμα μου διστακτικά… «Μου αρέσει τόσο πολύ ο κόσμος μου…»

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, αποφάσισα να μιλήσω μονάχα στο Εγώ μου.

«Άφησε το σώμα σου μέσα στον κόσμο σου, κι έλα μόνος σου για λίγο έξω» είπα σχεδόν προστακτικά. «Για να δεις αυτό που δημιούργησες από το σημείο που το βλέπω κι εγώ». Το εγώ μου υπάκουσε απρόθυμα,

βγήκε έξω, με πλησίασε, στάθηκε δίπλα μου κοιτάζοντας προς το ποτάμι, μα βλέποντάς το τώρα από το σημείο που βρισκόμουν σάστισε εντελώς…

«Τι… Τι είναι όλο αυτό;» κατάφερε να ψελλίσει…

Εκατομμύρια γιγαντιαίες σταγόνες του ποταμού του κόσμου του, περνούσαν με απίστευτη ταχύτητα από εμπρός μας, η μία μετά την άλλη σαν βαγόνια τρένου, κάνοντάς το σχεδόν αδύνατον να διακρίνουμε κάθε μία ξεχωριστά, παρά μονάχα να τις βλέπουμε σαν ένα γιγαντιαίο ποταμό, ο οποίος κυλούσε με ασύλληπτη ορμή από εμπρός μας. Πρότεινα το χέρι μου, δείχνοντας προς τον ποταμό.

«Ο κόσμος σου» είπα εξακολουθώντας να δείχνω προς το ποτάμι του κόσμου του Εγώ μου. «Εκεί ήσουν πριν από λίγο. Το σώμα μας είναι ακόμη εκεί. Θέλεις να το δεις;»

«Πού είναι το σώμα μου;» ψέλλισε πάλι το Εγώ μου. «Δεν καταφέρνω να δω κάτι. Κινούνται όλα τόσο γρήγορα, που το μόνο που βλέπω είναι μια γιγαντιαία μάζα νερού να κινείται από αριστερά προς δεξιά».

«Τότε, σταμάτησέ την» του πρότεινα.

«Μπορώ;» γύρισε και με κοίταξε διστακτικά «Πώς;…»

«Δοκίμασε…» επέμενα. «Εδώ ο χώρος είναι νοητικός, θυμάσαι; Όπως σχεδίασες το βουνό για να έρθεις να με βρεις κι όπως δημιούργησες τη θάλασσα πριν από λίγο, με τον ίδιο τρόπο δοκίμασε να σταματήσεις τη ροή αυτή εμπρός σου, για να δεις που βρίσκεται το σώμα σου. Η πληροφορία που ζητάς, βρίσκεται μέσα στη συνείδησή μου. Μέσα σε μένα, τον Εαυτό σου. Σου την παρέχω, αρκεί να βρεις τον τρόπο να την διαβάσεις» είπα και περίμενα να δω τι θα συμβεί.

Παρατηρούσα το Εγώ μου να στέκεται σκεφτικό εμπρός μου ακίνητο κι αμίλητο. Το ένοιωθα να προσπαθεί να βρει μέσα στη γνώση που διέθετε για τον κόσμο, ένα τρόπο να σταματήσει εμπρός του τη ροή της Συνειδητότητας, όμως δεν τα κατάφερνε.

«Σταμάτα να σκέφτεσαι…» το βοήθησα… κι εκείνο, άρχισε να ηρεμεί, να καταλαγιάζει, να αποδέχεται την παρουσία μου δίπλα του και σιγά-σιγά να με πλησιάζει. Μέχρι που μπήκε ολόκληρο μέσα μου και στάθηκε αιωρούμενο στο κέντρο μου, αδύναμο και παραδομένο.

Έμεινε να στροβιλίζεται αργά για λίγο κι ύστερα άρχισε να αδειάζει από τη γνώση που κατείχε. Άδειαζε, άδειαζε κι όσο γινόταν αυτό, τόσο η συνείδησή μου περνούσε με ταχύτητα μέσα του και το γέμιζε. Κι όσο γέμιζε, αυτό χανόταν, γινόταν αχνό, σχεδόν άϋλο. Κι όσο περισσότερο άυλο

γινόταν, τόσο περισσότερο γρήγορα στροβιλιζόταν μέσα μου. Μέχρι που ξαφνικά, ακινητοποιήθηκε τελείως, αιωρούμενο στο κέντρο μου και κοιτάζοντας το ορμητικό ποτάμι εμπρός μας.

Αργά αλλά σταθερά, τέντωσε με δύναμη το δεξί του χέρι ευθεία εμπρός μας, προτείνοντας την παλάμη του με τα δάκτυλα ενωμένα.

«Με τη συνείδησή σου» είπε απευθυνόμενο σε μένα, «σταματώ τη ροή του κόσμου μου». Και η ροή του κόσμου του σταμάτησε. Εντελώς. Οι γιγαντιαίες σφαιρικές σταγόνες του ποταμού του κόσμου που μέχρι εκείνη τη στιγμή περνούσαν από εμπρός μας με ασύλληπτη ταχύτητα, ακινητοποιήθηκαν, η μία πίσω από την άλλη, όπως τα βαγόνια ενός πελώριου τρένου που βρίσκεται σταθμευμένο κι ακίνητο.

«Να το σώμα μου» συνέχισε γαλήνια τώρα. «Μέσα σε κάθε σφαιρική σταγόνα κι από ένα».

Και με μια κίνηση της παλάμης του, σαν να τα καλούσε να βγουν έξω από τις σφαιρικές εκείνες σταγόνες, αυτά αναδύθηκαν. Βγήκαν έξω από την κάθε σφαίρα που στεκόταν ακίνητη και έμειναν στην κορυφή της αιωρούμενα. Τα γειτονικά, αυτά που βρίσκονταν μαζί το ένα δίπλα στο άλλο, έμοιαζαν πανομοιότυπα, σαν κλώνοι. Δεν μπορούσες να τα ξεχωρίσεις καθόλου. Αν απομακρυνόσουν όμως από το καθένα και το συνέκρινες με κάποιο άλλο που βρισκόταν αρκετά μακριά του, τότε έβλεπες διαφορές. Άλλα ρούχα, άλλη κίνηση, άλλη θέση μέσα στη σφαίρα, άλλοι άνθρωποι και άλλο περιβάλλον γύρω του. Έτσι στο δεξί άκρο της πελώριας αυτής σειράς από σώματα, υπήρχε το μέγεθος και το σχήμα ενός μωρού, το οποίο μόλις είχε γεννηθεί στον κόσμο και στην άλλη άκρη -τέρμα αριστερά της ουράς αυτής από τις γιγαντιαίες σφαίρες-, υπήρχε το σώμα ενός γέροντα, μόλις τη στιγμή που είχε αποβιώσει. Το ίδιο σώμα, ο ίδιος άνθρωπος, σε όλες τις στιγμές της ζωής του. Κάθε σώμα και μια απειροελάχιστη στιγμή, στέκονταν όλα στη σειρά, ακίνητα εμπρός μας.

Αρχίσαμε να τα περιεργαζόμαστε. Κάθε ένα από εκείνα που βρίσκονταν εμπρός μας, έμοιαζε στο μέγεθος και το σχήμα του σώματός μου, όμως ήταν αδύνατον να κινηθεί και να μιλήσει ή να αισθανθεί κάτι, μοιάζοντας -όπως και ολόκληρη η σφαίρα μέσα στην οποία βρισκόταν-, με τρισδιάστατη κατασκευή. Το Εγώ μου, είχε βγει τώρα από μέσα μου και πλησίασε ένα από αυτά. Άπλωσε το χέρι του και το κτύπησε με το δάκτυλό του ελαφριά στο κεφάλι, όπως κτυπάει κάποιος μια πόρτα για να τον ακούσουν και να ανοίξουν. Τίποτε. Ούτε ακούστηκε κάποιος ήχος, ούτε

υπήρξε αντίδραση από το σώμα που εξακολουθούσε να παραμένει ακίνητο και ξερό. Γύρισε και με κοίταξε.

«Τι μπορώ να κάνω;» με ρώτησε, εξακολουθώντας να υπάρχει η γαλήνη στη φωνή του.

«Να γίνεις αυτό που είσαι» απάντησα αργά. «Ο συνδετικός τους κρίκος. Η ενέργεια που τα ενώνει και τα προστατεύει».

Και τότε, το Εγώ μου απλώθηκε, όπως η λάμψη του κεραυνού, από άκρου εις άκρον της πελώριας αυτής σειράς από σώματα διαπερνώντας τα με μιας και ενσταλάζοντας μέσα τους αστραπιαία τη συνείδηση που κουβαλούσε πλέον από μένα μέσα του. Κι αφού η λάμψη αυτή του κεραυνού, έφτασε και στα δύο άκρα της ζωής του, υψώθηκε πάνω τους αγκαλιάζοντάς τα όλα σαν κοσμικό φως και τους φώναξε δυνατά.

«Είμαι κομμάτι του Εαυτού μου. Από αυτόν ζω κι από αυτόν υπάρχω. Στη συνείδησή του μέσα σας βαπτίζω και μαζί σας τον κόσμο μου κινώ».

Και στη στιγμή, τα σώματα μπήκαν πάλι καθένα στη δική του γιγαντιαία σφαιρική σταγόνα και το ποτάμι του κόσμου του σώματος και του Εγώ μου, ξεκίνησε να ρέει ξανά, με την ίδια εκείνη ασύλληπτη ταχύτητα εμπρός μου.

Σάββατο 21 Ιανουαρίου 2015

Κεφάλαιο II

10. Εμπρός στις Πεποιθήσεις

Δεν κράτησε πολύ. Ήσυχα και απαλά, όλο αυτό το σκηνικό που είχε δημιουργηθεί εμπρός μου, άρχισε να ξεθωριάζει, τόσο σαν εικόνα όσο και σαν ήχος, αφήνοντάς μου μονάχα μια φράση, να βγαίνει από μέσα μου επαναλαμβανόμενη ρυθμικά.

-'Όλα ξεκινούν, από την αδυναμία του Εγώ, να απαρνηθεί και να εγκαταλείψει αυτά που αισθάνεται το σώμα του'-.

Μια φράση που άρχισε να μπερδεύεται μαζί με έναν απροσδιόριστο -μουσικό σχεδόν- ήχο, παρόμοιο με εκείνον ο οποίος μας είχε συνοδεύσει στο ξεκίνημα αυτού του παράξενου ταξιδιού. Ένα ήχο, που δεν κάλυπτε

όμως τη φωνή του Mark, αφήνοντάς την να ξεπροβάλει πάλι αχνά πίσω απ τις νότες.

«Τώρα όλοι σας, έχετε επιστρέψει. Μόλις χαθεί από τις αισθήσεις σας κάθε μουσικός ήχος, μπορείτε να βγάλετε τα ακουστικά και τη μικρή μάσκα που φοράτε και στη συνέχεια να κλείσετε το γενικό διακόπτη της συσκευής σας από το χειριστήριο που βρίσκεται στο πλατύ μπράτσο του καθίσματός σας».

Άφησα μερικά δευτερόλεπτα να περάσουν μετά το σβήσιμο και της τελευταίας νότας, έβγαλα πρώτα τη μικρή μάσκα απ τα μάτια μου για να δω γύρω μου ξανά, τον κόσμο που είχα αφήσει για λίγο, και αμέσως μετά αφαίρεσα και τα ακουστικά από τα αυτιά μου. Κοίταξα πρώτα δεξιά μου, διότι από εκεί ερχόταν ο πρώτος ήχος του κόσμου μου. Στο διπλανό κάθισμα από μένα, βρισκόταν η Alice. Ήταν ακόμη στο κάθισμά της, όμως δίπλα της βρισκόταν ο υπάλληλος -βοηθός, από εκείνους οι οποίοι μας βοηθούσαν στη σωστή λειτουργία της στολής και του καθίσματος. Με το ένα του χέρι κρατούσε το δικό της -σαν να της μετράει το σφυγμό- και το άλλο το είχε ακουμπισμένο στο ώμο της. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Δεν ακουγόταν κάποιος ήχος κλάματος, αλλά ήταν σίγουρο πως έκλαιγε. Όλοι, ο ένας μετά τον άλλον, έστρεψαν το βλέμμα τους πάνω της κι εγώ έκανα με το δικό μου μια γύρα σε όλη την αίθουσα, για να δω τις αντιδράσεις των υπολοίπων. Οι περισσότεροι φαίνονταν ήρεμοι και φυσιολογικοί, έτσι επανέφερα τη ματιά μου στην Alice. Εκείνη, έδειχνε τώρα να κλαίει γοερά, αφήνοντας κάποιους αμυδρούς ήχους αναφιλητών να ξεφεύγουν στην ησυχία της αίθουσας. Ο Proteus, ο οποίος ήταν κι αυτός κοντά της, είχε λυγίσει τα γόνατά του, και καθισμένος στις φτέρες των ποδιών του, της κρατούσε το άλλο χέρι, απέναντι από τον βοηθό της αίθουσας. Έμεινε για μερικά λεπτά έτσι, λέγοντάς της κάτι το οποίο δεν μπορούσα να ακούσω από τη θέση που βρισκόμουν, υποθέτοντας όμως ότι προσπαθούσε να την ηρεμίσει. Τέλος, αφού η Alice είχε σταματήσει τελείως να κλαίει, σηκώθηκε αργά και πλησίασε προς το κέντρο αυτής της παράξενης παράταξης από ξαπλωτές καρέκλες και απευθύνθηκε σε όλους μας.

«Οι στολές που φοράτε, έχουν τη δυνατότητα να καταγράφουν σε ψηφιακή μορφή τα ταξίδια σας με τη συγκεκριμένη συσκευή. Μπορεί κάποιοι από σας να μην θυμάστε ακριβώς τι είδατε, τι αισθανθήκατε ή το λόγο που συνέβη αυτό όλη τούτη την ώρα που είστε συνδεδεμένοι μαζί

της, όμως έχετε τη δυνατότητα να το ζήσετε πάλι στιγμή τη στιγμή, λεπτό προς λεπτό, ώστε να κατανοήσετε τι συμβαίνει και να συνειδητοποιήσετε τον Εαυτό σας και τον κόσμο γύρω σας. Τα δεδομένα αυτά, τα οποία βρίσκονται στη διάθεσή σας ανά πάσα στιγμή, δεν μπορείτε να τα τροποποιήσετε πλέον, παρά μονάχα να τα δείτε και να τα συγκρίνετε με τα επόμενα. Κάποια από αυτά, εκείνα τα οποία παρουσιάζουν ενδιαφέρον για όλους μας, θα τα βλέπουμε εδώ όλοι μαζί. Τα δεδομένα αυτά είναι αποτυπωμένα στη συμβολική αρχετυπική γλώσσα του σύμπαντος μας, έτσι δεν έχουμε δικαίωμα να τα κρίνουμε ως προς το άτομο το οποίο τα βίωσε, αλλά μονάχα να τα συγκρίνουμε με τη γενική πληροφορία την οποία έχουμε για τον κόσμο. Και μέσα από αυτήν, να αντιληφθούμε τι σημαίνει 'Εγώ', πώς λειτουργεί, τι σχέση έχει με τον Εαυτό μας, πώς κατακερματίζεται και πώς τελικά μπορούμε να το συνθέσουμε σε μια ολοκληρωμένη ολότητα ώστε να αυτοδιαχειριστούμε.

»Υποθέτω ότι αρκετοί από σας έχετε ακούσει τη φράση 'να είσαι ο εαυτός σου' ή έχετε διερωτηθεί για την σημασία φράσεων όπως 'ο Εαυτός σου είναι μέσα σου' ή ακόμη 'δεν υπάρχουν άλλοι, οι άλλοι είσαι Εσύ'. Όμως θα πρέπει να σας πω, ότι όλες αυτές οι φράσεις που μέχρι σήμερα τις γνωρίζατε μέσα από σεμινάρια, μαθήματα αυτογνωσίας, μεταφυσικής ή θρησκευτικών, έχουν απόλυτη σχέση με το πρόγραμμα που ακολουθούμε όλοι μας εδώ, μιας και ο πραγματικός Εαυτός μας, είναι η ίδια η ψυχή μας η οποία περιέχει τη συνείδηση την οποία εμείς εξετάζουμε και αναλύουμε. Έτσι η σχέση μας μαζί του, μπορεί σαφώς να μας χαρίσει πνευματικότητα και εσωτερική ανάταση. Μπορεί όμως η αρνητική της εκδοχή, να μας οδηγήσει με την ίδια δύναμη σε ένα γιγαντιαίο αλλά πλήρως κατακερματισμένο και έτσι αδηφάγο Εγώ, το οποίο θα κυριαρχεί πάνω σε μια ανούσια και βαρετή δική μας ζωή ή θα μας αφήνει καθημερινά άδειους, πνιγμένους στην αμφιβολία και την εσωστρέφεια.

»Αν αποφασίσουμε να στρέψουμε την προσοχή προς τα μέσα μας κι αρχίσουμε να ψάχνουμε για τον Εαυτό και την ψυχή μας, σε πρώτο επίπεδο θα βρεθούμε μπροστά σε ένα αόρατο αλλά αδιαπέραστο εμπόδιο, το οποίο έχει συσσωρεύσει όλες τις εμπειρίες από την ζωή που έχουμε ζήσει από την παιδική μας ηλικία. Εμπειρίες, οι οποίες αφέθηκαν όλο αυτό το διάστημα και έκτισαν, η μία πάνω στην άλλη, ένα αόρατο αλλά στέρεο και ανθεκτικό παραπέτασμα, μέσα από το οποίο, έχουν οχυρωθεί όλα τα Εγώ μας. Στο ταξίδι προς τα μέσα μας, κάποιοι λίγοι, -εκείνοι οι

οποίοι έχουν την ικανότητα να αντιλαμβάνονται και να ανακαλύπτουν καθημερινά τον κόσμο μόνοι τους αυτόβουλα, χωρίς δηλαδή την απαραίτητη παρουσία ενός εξωτερικού οδηγού ή καθοδηγητή στη ζωή τους-, έχουν τη δυνατότητα να αντιληφθούν και να αποδεχθούν την παρουσία του. Κάποιοι άλλοι όμως, -αυτοί που συνήθισαν να βλέπουν το σύμπαν μέσα από τις περιγραφές των μεντόρων και δασκάλων τους, εμπιστευόμενοι την συνήθειά τους να υπακούουν πάντα στην εγκυρότητα του ειδήμονα-, αρνούνται να αποδεχθούν κάτι το οποίο αδυνατούν να κατανοήσουν. Το εμπόδιο αυτό όμως, δεν εμφανίζεται σε αυτούς που το γνωρίζουν, αλλά σε εκείνους που το κατανοούν, παραμένοντας σε όλους τους άλλους, ερμητικά κλειστό, αόρατο και άδηλο.

»Αν και αρκετοί από τους κατά καιρούς αναζητητές, έχουν προσπαθήσει όλα τα χρόνια της ιστορίας της ανθρωπότητας να περάσουν το μεγάλο όριο του παραπετάσματος, τίποτε δεν μαρτυρά αυτό που θα ακολουθήσει αν το κάνουν απροετοίμαστοι. Τίποτα που να μας αφήνει να αντιληφθούμε αυτό που θα διαπεράσει ολόκληρο το σώμα μέχρι την ψυχή μας. Τίποτα που να κάνει απ έξω εμφανή, τον αφόρητο αυτό εσωτερικό πόνο που θα μας κόψει την ανάσα, θα μας θυμώσει και θα μας αγριέψει, μεταμορφώνοντάς μας σε άμορφη ενέργεια, λυγίζοντάς μας στιγμή τη στιγμή. Κι αυτό, διότι ελάχιστοι από μας κατορθώνουν να αντιληφθούν και να κατανοήσουν, ότι ο δρόμος ο οποίος οδηγεί στον Εαυτό και τη συνείδηση, περνά από την πλήρη κατανόηση και αποδοχή της ύπαρξης των πεποιθήσεων του Εγώ μας. Επειδή κάτι τέτοιο συνέβη και στην Alice σήμερα, η οποία φαίνεται να βρέθηκε αντιμέτωπη με ένα κυρίαρχο και δυναμικό -αλλά κατακερματισμένο Εγώ- εμπρός στο φράγμα των πεποιθήσεών της, θα πρέπει να πούμε μερικά πράγματα από τώρα.

»Η ψυχή προβάλλεται στον κόσμο μας μέσα από το σώμα που τη φιλοξενεί. Αυτό είναι το μέσον της για να εισέλθει στον αισθητό κόσμο. Η χρονική περίοδος όμως μέσα στην οποία ζει ένα σώμα συνολικά, είναι κατακερματισμένη σε χρονικές στιγμές από 'τώρα'. Το σώμα μας δηλαδή, λαμβάνει μορφή και υλοποιείται μονάχα στο 'τώρα'. Σε κάθε ένα 'τώρα' ξεχωριστά, κάτι το οποίο κάποιοι από σας, άρχισαν να το αντιλαμβάνονται από την πρώτη τους κιόλας εμπειρία με τη συσκευή αυτή σήμερα. Έτσι, η κάθε στιγμή που ζούμε, περιέχει και ένα ξεχωριστό θα λέγαμε σώμα, μέσα από το οποίο προβάλλεται η ψυχή μας -δηλαδή ο Εαυτός μας- στον κόσμο. Εφόσον λοιπόν το κάθε μεμονωμένο σώμα αυτό, είναι ένα

κατακερματισμένο τμήμα της συνολικής ζωής, τότε και η προβολή της ψυχής που συμβαίνει μέσα από τέτοια κατακερματισμένα σώματα, κάνει αντιληπτό σε μας μονάχα ένα απειροελάχιστο τμήμα της κάθε φορά και όχι τη συνολική της ουσίας. Έτσι η προβολή αυτή της ψυχής είναι ψευδής για δύο λόγους. Πρώτον διότι ως αντανάκλασή στον κόσμο (το σώμα είναι μέρος του κόσμου μας) αποτελεί 'επίγνωση', δηλαδή αλλοιωμένη συνείδηση και δεύτερον, διότι η αντανάκλαση αυτή προέρχεται από μια εντελώς κατακερματισμένη προβολή της.

»Αυτή η 'μερική' προβολή της ψυχής μας μέσα στο σώμα μας είναι το Εγώ μας, αποτελώντας ένα κατακερματισμένο τμήμα της, το οποίο όμως αγνοώντας την ολότητα από την οποία εκπορεύεται ως πληροφορία, θεωρεί ότι δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκτός από Αυτό. Η αλήθεια είναι ότι για το κάθε κατακερματισμένο σώμα, αυτό που πραγματικά υπάρχει και είναι σημαντικό στον κόσμο είναι το Εγώ του. Αυτό το Εγώ συντηρεί το κάθε σώμα και αυτό το διαφυλάσσει και το ενώνει με τα υπόλοιπα ώστε να δημιουργηθεί η εικονικότητα της ζωής ως σύνολο. Αυτή είναι όμως και η παγίδα του. Διότι αναγνωρίζοντας την αδυναμία του σώματος να υπάρξει χωρίς τη δική του παρουσία και υποστήριξη, κυριαρχεί πάνω του, θεωρώντας ότι αποτελεί την 'ψυχή' του. Μόνο που είναι αδύνατον να αντιληφθεί, ότι το ίδιο, αποτελεί μια 'μερική' και 'εικονική' ψυχή, μέσα σε ένα εικονικό μόρφωμα ενός εικονικού κόσμου, ο οποίος δημιουργείται και υπάρχει ως τέτοιος, μέσω της ουσίας της ψυχής.

»Στο σημείο αυτό, είναι αναγκαία η αντίληψη του διαχωρισμού των επιπέδων ύπαρξης, δηλαδή της ψυχής και του σώματος. Μπορεί να σας φαίνονται μεταφυσικά όλα αυτά, αλλά πρέπει να αντιληφθούμε ότι υπάρχουν δύο εντελώς ξεχωριστά αλλά συγχρόνως άρρηκτα συνδεδεμένα σύνολα. Αυτό της πηγής -ψυχής -συνείδησης και εκείνο του σώματος -Εγώ -επίγνωσης. Σε αυτά τα δύο τριαδικά δίπολα, το πρώτο είναι αιώνιο αλλά μη απτό ή άμεσα αντιληπτό και κατανοητό, ενώ το δεύτερο είναι πλήρως αντιληπτό αλλά υποκείμενο στο νόμο της αλλαγής ζωής και θανάτου. Το πρώτο επίσης, αντιστοιχεί στο Είμαι μιας και η ύπαρξή του είναι αέναη και αμετάβλητη, ενώ το δεύτερο στο Έχω, μιας και μετέχει και κατέχεται από αρκετούς περιορισμούς. Η στολή που φοράτε, θα σας αναδείξει και τα δύο άκρα αυτού του διπόλου, διότι έχει την ικανότητα να σας αποκόπτει εντελώς τις αισθήσεις του σώματος, αφήνοντας σας στην εμπειρία του πυρήνας σας, της ψυχής και της συνείδησής σας. Ο ρόλος

της, κάνει εμφανώς δυνατή τη σταδιακή εκπαίδευσή σας στη διαχείριση του Εγώ σας και τη σύνθεσή του μέσα από μια αποκαλυπτική παρουσίαση του Εαυτού σας. Έτσι μέσα από την κατανόηση αυτή, θα μπορέσετε τελικά να αντιληφθείτε ότι Είστε μια ψυχή και μια συνείδηση η οποία Έχει ένα σώμα με Εγώ και χαρακτηριστικά τα οποία οφείλουμε να γνωρίσουμε, να αποδεχθούμε και να καλλιεργήσουμε.

»Ένας από τους κύριους ρόλους της ύπαρξης του Εγώ μας, είναι πράγματι η προστασία του σώματός του από τον εσωτερικό πόνο. Είναι μια από τις μεταξύ τους συμβάσεις. Για το κυρίαρχο Εγώ μας, οι πεποιθήσεις αποτελούν αυτή την προστατευτική μας θεραπεία, ενάντια σε κάθε αρνητικό μας συναίσθημα. Όμως εδώ παρουσιάζεται ένα σημείο σύγχυσης. Το κυρίαρχο Εγώ, αναλαμβάνοντας ρόλο προστατευτικής ασπίδας για το σώμα, αρχίζει να στοιχειοθετεί τις πεποιθήσεις, ως προμετωπίδες απέναντι σε κάθε πόνο ο οποίος μπορεί να γίνει αισθητός από το σώμα. Ειδικά, τον αόρατο πόνο, αυτόν ο οποίος δημιουργείται εσωτερικά, χωρίς κανένα εξωτερικό σημάδι πληγής. Αδυνατεί να αντιληφθεί όμως, ότι αυτές αποτελούν παράγωγα αλλοιωμένων πληροφοριών. Θεωρεί και συμπεριφέρεται κυρίαρχα, όμως αδυνατεί να κατανοήσει ότι οι πεποιθήσεις ισχυροποιούνται σε συνθήκες δικής μας αδύναμης αλληλεπίδρασης με το περιβάλλον μας. Του είναι αδύνατον να αποδεχθεί, ότι η δημιουργία τους ξεκινά όταν μέσα από την αλληλεπίδραση με όλους και με όλα, παρουσιάζουμε αδυναμία να αντεπεξέλθουμε στις δύσκολες καταστάσεις της ζωής μας.

»Σε έναν εικονικό κόσμο, όλες οι αλληλεπιδράσεις μας έχουν μέσα τους το στοιχείο του εικονικού και του ψευδούς. Όσο η αληθινή συνείδηση παραμένει ανενεργή και εκτός του κόσμου μας, η ψευδής 'επίγνωση' παραμένει ως βάση των πληροφοριών που μεσολαβούν σε οποιαδήποτε αλληλεπίδρασή μας με τον κόσμο. Η αλλοιωμένη και εικονική δηλαδή πληροφορία, η οποία αλληλεπιδρά με το περιβάλλον και αντανακλάται σε μας, εξακολουθώντας να μας επιστρέφει ψευδή και εικονικά στοιχεία. Σε αυτή την ψευδή βάση παράγεται η πεποίθηση και με εργαλείο αυτή τη βάση, αγκυροβολεί μέσα μας. Μέσα από αυτή τη λειτουργία του Εγώ μας, η οποία διαμορφώνει μια εσωτερική διαδικασία διαστρέβλωσης αυτού που πραγματικά συμβαίνει, με μοναδικό σκοπό, την αποφυγή της οποιουδήποτε τύπου συναισθηματικής εμπειρίας εσωτερικού πόνου στο σώμα μας. έκλεγε

»Όλο αυτό είναι μια δευτερογενής, εικονική και ψευδής διαδικασία κουκουλώματος, μιας και η αιτία η οποία προκαλεί τον οποιοδήποτε εσωτερικό πόνο, συνεχίζει να υπάρχει. Είναι ακόμη εκεί και το μόνο που κάνει το Εγώ, είναι να την αποφεύγει, διαστρεβλώνοντάς την, με μια εικονική αντίδραση η οποία απλά 'προλαβαίνει' συνεχώς τον εσωτερικό πόνο, εμποδίζοντάς τον να αναδυθεί και να ανιχνευτεί από τις αισθήσεις μας. Όμως ταυτόχρονα, αυτές οι αισθήσεις του σώματος, είναι το όργανο το οποίο διαβεβαιώνει συνεχώς το Εγώ ότι εξακολουθεί και υπάρχει στον κόσμο. Αυτές είναι που το κρατούν συνεχώς σε επαφή με την εικονική ύπαρξή του. Αν οι αισθήσεις σιγήσουν, αυτό εκλαμβάνεται από το Εγώ ως σωματικός θάνατος. Έτσι, όσο πιο κυρίαρχο θέλει να νοιώθει ένα Εγώ, τόσο πιο έντονα και δυνατά απαιτεί να είναι τα συναισθήματα που τις ενεργοποιούν, ώστε να νοιώθει ζωντανό και ισχυρό. Για τις αισθήσεις, ένας δριμύς εσωτερικός πόνος αλλά και μια άκρατη ηδονή, αγγίζουν το ίδιο επίπεδο έντασης. Και για το Εγώ, αυτή η ένταση είναι το σημαντικό στοιχείο, αδιαφορώντας αν αυτό είναι καλό ή κακό.

»Μια ισχυρή αλληλεπίδραση μεταξύ των Εγώ δύο οποιονδήποτε διαφορετικών ανθρώπων, αποτελεί ένα συνεχώς μεταβαλλόμενο ενιαίο δυναμικό πεδίο. Είναι και για τους δύο, μια κατάσταση στη ζωή τους, η οποία υποσυνείδητα ελέγχεται συνεχώς από τα συναισθήματα και τις πεποιθήσεις τους. Κι όσο η κατάσταση ελέγχεται, ο πυρήνας της, αυτό που υπάρχει στην ουσία της συνύπαρξής τους, είναι αόρατο και άδηλο. Μπορεί να ζουν μέσα στην κατάσταση, όμως αντιλαμβάνονται άλλα πράγματα ο καθένας. Αλληλεπιδρούν καθημερινά μεταξύ τους, όμως την συνολική ισορροπία ανάμεσά τους κρατάει ο ρυθμιστικός παράγοντας των πεποιθήσεών τους, ο οποίος -αλλάζοντας συνεχώς- αυξάνεται ή μειώνεται αποφεύγοντας την αίσθηση του πόνου, αφήνοντας μονάχα την ηδονή να καταλαγιάζει τις όποιες εστίες του. Κι όταν αυτή η ισορροπία πεποιθήσεων ξαφνικά και για οποιοδήποτε λόγο χαθεί, οι μάσκες πέφτουν κι ο καθένας εκτονώνεται ανταποδίδοντας στον άλλον, τον εσωτερικό πόνο που αισθάνεται από αυτή την αόρατη πληγή του. Κι έτσι αρχίζει έναν άδηλο φαύλο κύκλο, όπου το Εγώ πλέον κυριαρχεί, χωρίς ο νους και το σώμα να κατανοεί τι ακριβώς συμβαίνει.

»Υπάρχουν κάποιοι οι οποίοι θεωρούν, ότι οι πληγές αυτού του τύπου περνούν μονάχα με το θάνατο, όμως αυτό είναι αντίληψη ενός Εγώ. Σε ένα αμοιβαίο δυναμικό πεδίο πεποιθήσεων, δεν είναι ένας ο εκκινη-

τής, ούτε μία η αντίδραση. Οι δράσεις και οι αντιδράσεις είναι αμοιβαίες και γίνονται αντιληπτές σχεδόν ταυτόχρονα, κάτι το οποίο είναι αδύνατον να γίνει κατανοητό από το Εγώ, ανάγοντας έτσι την αντιπαράθεση για την κυριαρχία σε επίπεδο ζωής και θανάτου. Έτσι κι αλλιώς, ο κάθε ένας από μας τους ανθρώπους, αφού ολοκληρώσει τον κύκλο της ζωής του, στο τέλος φτάνει στο θάνατο. Πεθαίνει βιολογικά το σώμα, ανεξάρτητα αν η ψυχή έχει προλάβει μέσω της συνείδησης της να ολοκληρώσει το σκοπό της. Το αν υπάρχει επόμενη ζωή ή όχι, για το Εγώ είναι άνευ ουσίας διότι δεν έχει καμιά ανάμιξη σε αυτό. Κάθε νέος κύκλος ζωής, αποτελεί αυτόνομο και ξεχωριστό κύκλο για ένα νέο Εγώ. Όμως αυτός ο βιολογικός θάνατος και η αντίληψη του διαχωρισμού και της οριστικής απομάκρυνσης της ψυχής από τη συγκεκριμένη ζωή, είναι το κύριο σημείο κατά το οποίο το Εγώ μπορεί να αρχίσει να εναρμονίζεται με τον Εαυτό του. Κατανοώντας, ότι το κλείσιμο αυτού του κύκλου, ορίζει και την οριστική διακοπή της οποιασδήποτε πιθανότητας και δυνατότητας σύνθεσής του σε ένα ενιαίο σύνολο. Είναι εκείνη η στιγμή, που το Εγώ θα αντιληφθεί ότι η ψυχή είναι αυτή που του δίνει ζωή, άρα και η οποιαδήποτε σύνθεσή του μπορεί να συμβεί μονάχα όσο αυτή είναι συνδεδεμένη με το σώμα του».

Δεν μπόρεσα να κρατηθώ…

«Και τότε, γιατί όλα αυτά; Αν εμείς είμαστε ψυχή και συνείδηση όπως είπατε, τι μας ενδιαφέρει τι θα απογίνει το Εγώ όταν αποχωριστεί η ψυχή μας από τη ζωή και το σώμα που μας φιλοξενεί» πετάχτηκα ξαφνικά μη μπορώντας να σταματήσω μια ερώτηση που φούντωνε συνεχώς μέσα μου χωρίς να μπορεί να δώσει απάντηση…

Ο Proteus στράφηκε προς το μέρος μου από όπου άκουσε τον ήχο της φωνής μου και δίστασε λίγο περιμένοντας ίσως τη συνέχεια της ερώτησης. Πήρα την ευκαιρία και συνέχισα…

«Ποια είναι αλήθεια η αιτία που ενσαρκώνεται η ψυχή; Ποιος είναι ο λόγος που δημιουργεί το Εγώ στο σώμα; Εμείς δηλαδή σαν σώματα και Εγώ, έχουμε δημιουργηθεί απλά και μόνο για να εξυπηρετήσουμε τις ανάγκες του Εαυτού μας; Ο εσωτερικός όμως πόνος ο οποίος υπάρχει συνεχώς μέσα από τις αισθήσεις μας, είναι δικός μας και όχι του Εαυτού μας, ή όχι. Σήμερα είχα -θα έλεγα- μια σημαντική εμπειρία για να κατανοήσω τι αλήθεια συμβαίνει με τη σχέση Εγώ και ψυχής, αλλά -αν και είναι ακόμη νωρίς για να εκφράσω οποιαδήποτε άποψη- η επιστροφή μου εδώ, με επανέφερε στο ίδιο στάδιο, στην ίδια κατάσταση που γνωρί-

ζω και αντιλαμβάνομαι, σώματος και Εγώ. Τόσο ο Εαυτός όσο και το Εγώ μας, ανήκουν πράγματι σε δύο εντελώς διαχωρισμένα πεδία, μιας και το βασικό εργαλείο του σώματός μου είναι οι αισθήσεις μου. Αυτές ορίζουν τον κόσμο μου. Ακόμα και τώρα που σας ρωτάω, πονάω μέσα μου. Πριν ακόμη μου απαντήσετε, καταλαβαίνω ότι η οποιαδήποτε ευκαιρία σύνδεσης με τον Εαυτό μου, είναι αδύνατον για Αυτόν να τις ακυρώσει από μέσα μου. Μας λέτε ότι η στολή αυτή αδρανοποιεί και ακυρώνει τις αισθήσεις. Μα δεν υπάρχει μονάχα πόνος στη ζωή. Υπάρχει και χαρά. Θα μπορούσα να πω ότι μέχρι σήμερα, έχω περάσει πολύ όμορφα στη ζωή μου, έχοντας αναρίθμητες στιγμές ευτυχίας για να θυμηθώ. Αν ακυρώσω τις αισθήσεις μου, τότε τι ζωή θα έχω; Τι νόημα έχει για τον Εαυτό μου να φιλοξενείται σε ένα σώμα το οποίο δεν θα έχει αισθήσεις; Ποιος είναι ο λόγος να υπάρχει μέσα μου, αν μέσα από μένα δεν θα υπάρχει κόσμος για να ανακαλύψει γύρω μου;

»Αρχίζω να αντιλαμβάνομαι, ότι μόλις το σώμα μου κι εγώ πεθάνουμε, η ψυχή μου θα αρχίσει το ταξίδι της επιστροφής προς την πηγή της και 'βλέποντας' τη ζωή που έχει ζήσει, θα θυμηθεί και θα συνειδητοποιήσει τι έχει συμβεί. Αντιλαμβάνομαι δηλαδή ότι στο στάδιο αυτό της επιστροφής της, εγκαταλείπει την 'επίγνωσή' μου και επιστρέφει στη συνείδησή της, ώστε να μπορεί να συγκρίνει τι έχει ολοκληρωθεί με επιτυχία και τι παραμένει σε ασυμφωνία με την αρχική της επιλογή. Κι αυτό που ίσως παραμένει ακόμη σε ασυμφωνία, είναι πιθανώς εκείνο το οποίο την είχε αναγκάσει πριν να ζητήσει την εμπειρία μιας ζωής ή το ίδιο που την αναγκάζει τώρα να γυρίσει πίσω στον κόσμο ώστε να το διορθώσει. Αυτό όμως εμένα σαν σώμα και σαν Εγώ, δεν με αφορά. Κι αν με αφορά, θα ήθελα να μου πείτε πού και πώς ακριβώς.

»Αν η ψυχή μου τότε επιλέξει να επιστρέψει στον αισθητό κόσμο, έχοντας για μια ακόμη φορά μαζί της το λόγο της εισόδου της, το μη ολοκληρωμένο θέμα το οποίο σκοπεύει να προσπαθήσει πάλι να διορθώσει, η είσοδος αυτή στον αισθητό κόσμο, θα της αφαιρέσει πάλι τη μνήμη της, τη συνείδησή της όπως και πριν. Εγώ σαν σώμα θα έχω εξαφανιστεί από τον κόσμο, αυτή θα εισέλθει σε ένα νέο εντελώς άσχετο με μένα ως σώμα και Εγώ, κι αυτή θα εξακολουθεί να μην θυμάται τον λόγο για τον οποίο πάλι ενσαρκώνεται, ούτε θα έχει κάτι από την ίδια για να θυμηθεί μιας και η συνείδησή της θα παραμένει εκτός. Τα μόνα που θα υπάρχουν, θα είναι μια νέα μηδενική επίγνωσή -η οποία θα αναπτύσσεται στο νέο σώ-

μα της-, καθώς και η δύναμή της να αντικαταστήσει την επίγνωση αυτή με τη συνείδησή της, ώστε να θυμηθεί. Πόσα σώματα σαν εμένα θα πρέπει να δημιουργήσει η ψυχή μου, να τα γεννήσει και να τα θανατώσει στους κύκλους της ζωής, ώστε να καταφέρει τελικά να περάσει τις εξετάσεις της; Η ψυχή, η οποία δεν θα είναι πλέον μονάχα δική μου, αλλά ψυχή όλων μας. Όλων των ζωών και όλων των σωμάτων που θα ζήσει;»

«Μα από σας ξεκίνησε το πρόβλημα της ψυχής σας. Εσείς της το δημιουργήσατε. Όχι Εσύ συγκεκριμένα, αλλά ο λόγος που σε δημιούργησε και σε έβαλε μέσα στους κύκλους της ζωής -όπως σωστά λες-, έχει ξεκινήσει από κάποιον σαν εσένα. Από κάποιο σώμα, από κάποιο Εγώ κι από κάποια πεποίθηση σας» απάντησε ο Proteus, ακίνητος απέναντί μου και κοιτάζοντας με μέσα στα μάτια. Σώπασα…

«Ίσως μάλιστα, εσύ προσωπικά σαν σώμα και Εγώ σε αυτή τη ζωή που ζεις στις μέρες μας, να είσαι η μοναδική αιτία της επιστροφής της σε επόμενες ζωές. Σε δεκάδες ή και εκατοντάδες άλλα σώματα, χρονικά μετά από σένα. Σώματα τα οποία θα υποφέρουν το ίδιο όπως κι εσύ από αβάσταχτο εσωτερικό πόνο. Σώματα τα οποία θα προσπαθούν να βοηθήσουν την ψυχή σου -ή ψυχή σας όπως πάλι σωστά λες-, να ολοκληρώσει τα δημιουργημένα από εσένα άλυτα θέματα, ώστε να ελευθερωθεί και να επιστρέψει στην πηγή της».

Η Alice δίπλα μου άρχισε πάλι να κλαίει. Ένα βουβό κλάμα με κοφτά αναφιλητά που τράνταζαν την ησυχία της αίθουσας. Δεν μπορούσα να μιλήσω άλλο. Η σκέψη μου είχε θολώσει τόσο που κοιτούσα μονάχα τον Proteus να στέκει ακίνητος απέναντί μου. Αντιλαμβανόμουν τι ήθελε να πει και το μόνο που ήθελα να κάνω ήταν να ουρλιάξω. Μάταιος κόπος. Έσκυψα το βλέμμα να συμμαζέψω τη σκέψη μου, προσπαθώντας συγχρόνως να αντιλαμβάνομαι το νόημα των λέξεων του Proteus ο οποίος συνέχισε με σταθερή αλλά ήρεμη φωνή…

«Δεν γνωρίζω πόσοι από σας αυτή τη στιγμή αντιλαμβάνεστε το βάθος το οποίο έχετε φτάσει από την πρώτη αυτή ημέρα, αλλά θα πρέπει να πω ότι είμαι εντυπωσιασμένος με την δύναμη που οδηγείτε την ομάδα αυτή. Κι αυτό, διότι από την πρώτη ημέρα φτάσατε σε ένα κομβικό σημείο, στο οποίο -άσχετα αν αντιλαμβάνεστε το βάθος του ή όχι τώρα-, είναι ο πυρήνας της εσωτερικής φιλοσοφίας, αλλά και όλου αυτού του προγράμματος. Φτάσατε δηλαδή σε ένα σημείο ισορροπίας, όπου αρχίζετε να φωτίζετε τόσο την αιτία η οποία ωθεί μια ψυχή -δηλαδή τον Εαυτό

σας- να επανενσαρκωθεί, όσο και το λόγο για τον οποίο είναι σημαντική η σύνθεση των Εγώ μας με τον Εαυτό.

»Η ψυχή ενσαρκώνεται την πρώτη φορά, αλλά ο λόγος που επιστρέφει πάλι και πάλι, βρίσκεται στον αρνητικό τρόπο που λειτούργησε κάποιο Εγώ του σώματος και οι πεποιθήσεις του, όπου δεν μπόρεσε να διαχειριστεί τα συναισθήματά του και την αλληλεπίδρασή του με τους άλλους γύρω του. Η συνεχής επιστροφή αυτή της ψυχής μέσω των επαναλαμβανόμενων κύκλων ζωής και θανάτου, αυξάνει την δημιουργία σωμάτων και Εγώ όπως επίσης πιθανώς να αυξάνει τα αρνητικά σημεία, άρα και τους λόγους επαναλαμβανόμενης επιστροφής της ψυχής λόγω περισσότερων εγωιστικών συμπεριφορών. Το πρόβλημα της συνεχούς ενσάρκωσης της ψυχής δηλαδή, δημιουργεί επιπρόσθετα προβλήματα στα σώματα τα οποία δημιουργεί στις επόμενες ζωές της. Πράγματι σε πρώτη ματιά, το πρόβλημα δεν ανήκει στο σώμα και το Εγώ, όμως μονάχα το Εγώ μπορεί να το μειώσει και να το εξαλείψει.

»Έτσι, αν και τα αρνητικά σημεία μπορεί να μην ξεκίνησαν από την προσωπικά δική σας εγωιστική συμπεριφορά, αλλά να προέρχονται από προηγούμενες χρονικά ζωές της ψυχής σας, κάποιος θα πρέπει να αποκτήσει τη δύναμη να ξεκινήσει τη λύση και την απελευθέρωση. Αν εσείς ως σώμα και Εγώ αδιαφορήσετε και συνεχίσετε να ενδιαφέρεστε μονάχα για το Εγώ και το σώμα σας, το πρόβλημα όχι μονάχα δεν θα λυθεί αλλά θα ενταθεί. Στη πραγματικότητα, το δικό σας αδύνατο σημείο είναι μονάχα η διαχείριση της αλληλεπίδρασής σας με τους άλλους. Αυτή η λανθασμένη αλληλεπίδρασή σας είναι το σημείο το οποίο σας δημιουργεί τον εσωτερικό πόνο από τις πεποιθήσεις και σας εμποδίζει να αποδεχθείτε μια λύση.

»Αυτό το οποίο είναι δύσκολο ή σχεδόν αδύνατο να κατανοήσει ένα σώμα και το Εγώ του, είναι ότι η ψυχή δεν διαχωρίζει τις ζωές που ζει σε προηγούμενες και επόμενες, μιας και λειτουργεί πέρα από τον δικό μας κόσμο, στις άχρονες διαστάσεις. Μέσα στον αόρατο εξωδιαστασιακό χώρο, η ψυχή πράγματι αναγνωρίζει και αντιλαμβάνεται τα πάντα. Και μέσα στα πάντα, υπάρχουν τόσο οι άλλες ψυχές οι οποίες ενσαρκώνονται μαζί της, όσο και οι ζωές της ίδιας. Όλες οι ζωές της. Ασχέτως αν εμείς οι άνθρωποι τις αντιλαμβανόμαστε γραμμικά την μία μετά την άλλη ξεχωριστά μέσα σε μια διάρκεια αρκετών ετών, όλες οι ζωές μιας ψυχής, -τόσο οι προηγούμενες όσο και οι επόμενες- υπάρχουν ήδη εκεί. Αυτός είναι ο

λόγος που ‘εκεί’ κάνει την επιλογή της. Διότι εκεί ‘βλέπει’ ενιαίο όλο το σύνολο των ενσαρκώσεών της, θυμάται και ‘αντιλαμβάνεται’ τα προβλήματα όπως και τις λύσεις και έτσι επιλέγει την προσπάθεια για ολοκλήρωσή τους μέσα στον αισθητό κόσμο. Όλες οι λεπτομέρειες, από τις ζωές της είναι καταγεγραμμένες μέσα στην ίδια αυτή Συνειδητότητα η οποία δημιουργεί την κάθε νέα της ζωή. Στη Συνειδητότητα η οποία εμφανίζει και δημιουργεί τις καταστάσεις που ζούμε μέσα από τα σώματά μας, αλληλεπιδρώντας μαζί της. Αυτός είναι ο λόγος και η σημασία της σύνθεσης των Εγώ με τον Εαυτό του. Αυτός ο λόγος ολόκληρης της εσωτερικής διδασκαλίας και αυτή είναι επίσης η αιτία της προσπάθειας που κάνουμε εμείς εδώ. Μόνο που χρειάζεστε χρόνο για να τον κατανοήσετε στο βάθος του».

Στιγμιαία αντιλαμβανόμουν τι εννοούσε ο Proteus αλλά και πάλι το έχανα. Για τώρα όμως, μου αρκούσε αυτή η στιγμή. Έστω κι αυτή η απειροελάχιστη στιγμή της κατανόησης. Προσπάθησα να σηκωθώ από την πολυθρόνα μου και στο νου μου έφτασε πάλι η ίδια σκέψη…

-‘Όλα ξεκινούν, από την αδυναμία του Εγώ, να απαρνηθεί και να εγκαταλείψει αυτά που αισθάνεται το σώμα του’-.

Πέμπτη 5 Μαρτίου 2015

11. Χειραγώγηση

Η επόμενη μέρα άρχισε από νωρίς με γρήγορο ρυθμό. Η κούραση της προηγούμενης με βύθισε σε έναν ύπνο χωρίς όνειρα, αλλά με ξύπνησε εντελώς αναζωογονημένο. Ολοκληρώνοντας τη διαδικασία του πρωινού μαζί με τους υπόλοιπους και χωρίς πολλές κουβέντες, -έτσι κι αλλιώς όλοι ήταν σιωπηλοί και σκεφτικοί-, έφτασα στην αίθουσα των μαθημάτων. Στο βάθος, οι τρεις εκπαιδευτές μας -οι οποίοι βρίσκονταν ήδη εκεί από πιο νωρίς-, με κατηύθυναν απ ευθείας στα δωματιάκια -αλλακτήρια, όπου ακλουθώντας τις λίγες πια παρατηρήσεις των βοηθών -οι οποίοι επίσης ήταν πάλι παρόντες-, άλλαξα γρήγορα τα ρούχα μου με τη γνωστή στολή και κρατώντας την πλεξούδα των καλωδίων της στο δεξί μου μπράτσο, βγήκα και προχώρησα προς την πολυθρόνα της συσκευής, πάνω στην οποία βρισκόταν το όνομά μου. Πήρα θέση γρήγορα λέγοντάς στους εκπαιδευτές απλά μια καλημέρα και βολεύτηκα περιμένοντας να συγκε-

ντρωθούμε πάλι όλοι για να ξεκινήσουμε. Μόλις κάθισε κι ο τελευταίος κι έκλεισε η κεντρική πόρτα της εισόδου πίσω μας, ο Proteus κινήθηκε αργά και πλησίασε περίπου στο κέντρο, ανάμεσά μας.

«Χτες, είχατε την πρώτη σας επαφή και εμπειρία με τη συσκευή του προγράμματος» είπε γνέφοντας προς το σύνολο της κυκλικής συστάδας με τις πολυθρόνες που βρισκόμασταν καθισμένοι.

«Σε όλο το ταξίδι σας, παρατηρήσαμε αυτό που ήταν εντελώς αναμενόμενο για μας. Ότι το αποτέλεσμα και η εμπειρία την οποία αποκόμισε ο καθένας σας από την πρώτη αυτή επαφή, ήταν διάφορη ως προς το σύνολο, καλύπτοντας σχεδόν όλο το φάσμα του φράγματος των πεποιθήσεων. Υπήρξαν δηλαδή κάποιοι οι οποίοι διαπέρασαν το όριο πλησιάζοντας τον Εαυτό τους αρκετά, ενώ κάποιοι άλλοι, σταμάτησαν στο πρώτο εμπόδιο που συνάντησαν, χωρίς να καταφέρουν, ακόμη και να αντιληφθούν τι συνέβη. Και από τις δύο ομάδες, και αυτών που διαπέρασαν το όριο αλλά και εκείνων που εμποδίστηκαν από τις πεποιθήσεις τους, υπάρχουν αρκετές ερωτήσεις, σίγουρα. Όμως σήμερα, θα εστιαστούμε στη δεύτερη ομάδα, εκείνων που εμποδίστηκαν, για τον απλό λόγο, ότι τα μέλη της βίωσαν πόνο. Εσωτερικό πόνο, τον οποίο δεν μπόρεσαν -ούτε ίσως ακόμη μπορούν- να δικαιολογήσουν. Κάποιοι μάλιστα -όπως η φίλη μας η Alice, ή και κάποιοι άλλοι-, αντιμετώπισαν έναν εξαιρετικά δριμύ εσωτερικό πόνο, ο οποίος ήταν και η κύρια αιτία που τους εμπόδισε να προχωρήσουν προς το εσωτερικό τους φράγμα. Για να βρούμε τις απαντήσεις λοιπόν, θα ανατρέξουμε λίγο στα δεδομένα που συγκέντρωσε ο καθένας στο ταξίδι του. Δεδομένα τα οποία όπως είπαμε και χτες, είναι αποθηκευμένα ήδη μέσα στη συσκευή. Ας τα δούμε λοιπόν» είπε και κάνοντας ένα νεύμα στον Mark να θέσει σε λειτουργία τον πυρήνα της συσκευής, μας έδειξε με δυο απαλές χειρονομίες να φορέσουμε τη μάσκα με τα πλαστικά μικρά γυαλιά και τα ακουστικά μας.

«Θα εστιαστούμε λοιπόν ως πρώτο παράδειγμα στη φίλη μας την Alice» συνέχισε καθώς ο Mark ολοκλήρωνε τη διαδικασία φορτώματος των δεδομένων για την αναπαραγωγή του ταξιδιού της. «Στην Alice, η οποία βίωσε μια πολύ έντονη -και ομολογουμένως δύσκολη θα έλεγα- εμπειρία, η οποία προήλθε από την υπερβολικά ισχυρή πεποίθηση ελέγχου και όχι μόνο, την οποία έχει υιοθετήσει στην μέχρι σήμερα ζωή της.

»Όπως έχουμε ίσως ξαναπεί σε κάποιο σημείο χτες, η πεποίθηση του ελέγχου προέρχεται από την αλλοιωμένη απόκριση της πίστης. Ενός από

τα πέντε λειτουργικά αρχεία ή χαρακτηριστικά της ψυχής ή Εαυτού μας. Της 'πίστης', η οποία σε πρώτο επίπεδο, αλλοιώνεται μέσα στην επίγνωσή και γίνεται αντιληπτή σε μας ως δίπολο εμπιστοσύνης και αμφιβολίας, εννοιών οι οποίες αν και μοιάζουν με το αρχικό αρχείο της πίστης, είναι εντελώς διαφορετικές ως προς την ουσία τους. Ας δούμε όμως πρώτα μερικά δεδομένα από το ταξίδι της Alice και ύστερα συνεχίζουμε» είπε αφήνοντάς μας στη συνέχεια να ηρεμήσουμε και να εστιαστούμε.

Ήταν η πρώτη φορά που παρακολουθούσα δεδομένα της συσκευής από ταξίδι μας στο άχρονο και οφείλω να ομολογήσω ότι ήμουν πολύ περίεργος για την αποτύπωση των στοιχείων τα οποία είχαν αποθηκευτεί. Η αναπαραγωγή των δεδομένων της Alice ξεκίνησε, και αυτό που αρχίσαμε να αισθανόμαστε, μας άφηνε τη βεβαιότητα, ότι έχοντας καταφέρει να αποκωδικοποιήσουν τόσο πιστά τα σύμβολα που συγκρατούσε ο νους στο ταξίδι του αυτό, το αποτέλεσμα φαινόταν τελικά, σαν να μαγνητοσκοπούσε τον ίδιο τον κόσμο των ονείρων μας. Με τέτοιο μάλιστα τρόπο, ώστε κατόπιν -στην αναπαραγωγή των δεδομένων του-, να μπορούν να τον προβάλουν πάνω στις αισθήσεις μας, με την μορφή μιας τρισδιάστατης βιωματικής διαδραστικής κινηματογραφικής ταινίας, όπου ο κάθε ένας από μας, να έχει τη δυνατότητα να ζει και να βιώνει το σύνολο των αισθήσεων, σκέψεων και συναισθημάτων, του ή των πρωταγωνιστών.

Αφεθήκαμε να παρατηρούμε το δρώμενο, στο οποίο τώρα η Alice εμφανιζόταν μέσα σε μια περιοχή η οποία άλλαζε συνεχώς μέσω της σκέψης δύο ανδρών, οι οποίοι στέκονταν στην άκρη της ακίνητοι και αμίλητοι. Η Alice, προσπαθούσε να καταλάβει τι υπήρχε γύρω της ώστε να το προσδιορίσει σύμφωνα με την μέχρι εκείνη τη στιγμή γνώση της, αλλά της ήταν αδύνατον. Διοχέτευε όλη τη δύναμή της για να το ελέγξει, αλλά κάθε σκέψη των δύο ανδρών, τροποποιούσε το περιβάλλον της τόσο απότομα και δραστικά που τη ζάλιζε και της προκαλούσε ίλιγγο.

Δίπλα τώρα από την Alice, άρχισε να εμφανίζεται αδρά μια άλλη, δεύτερη Alice-ελεγκτής, η οποία -αν και εμφανισιακά όμοια με την πρώτη-, έμοιαζε πιο δυναμική και αυταρχική. Όρθια και στητή, είχε τη δυνατότητα να στέκεται περισσότερο καλά και σταθερά στο χώρο χωρίς να ταλαντεύεται ή να ζαλίζεται. Καταφέρνοντας έτσι να ολοκληρώσει γρήγορα τη μορφή δίπλα της, την πλησιάζει και χαμηλώνοντας στο αυτί της, της δίνει μια κοφτή αλλά πολύ αυστηρή εντολή…

«Για να ελέγξεις το περιβάλλον, πρέπει να ελέγξεις τον πιο αδύναμο από τους δύο…» της λέει με έντονο ύφος…

«Μα πώς να τον ελέγξω;» απαντά η πρώτη μη μπορώντας να κατανοήσει πως θα μπορούσε να σταθεροποιήσει το χώρο της ώστε να τον κατανοήσει και να τον ελέγξει…

«Βρες μια διαφορά σας και ανάδειξέ του την σε αδύναμο σημείο του -συγκριτικά με σένα-. Μια διαφορά, την οποία δεν θα μπορεί με τίποτε να τροποποιήσει. Εντόπισέ την και τόνισέ του την. Αυτό θα τον κάνει να σε προσέξει και να αφήσει για λίγο το χώρο που δημιουργεί γύρω του. Τότε εσύ θα έχεις το χρόνο να αντιγράψεις ότι βλέπεις και να το αποθηκεύσεις στις γνώσεις σου. Αυτό θα το επαναλαμβάνεις κάθε φορά που θα τον βλέπεις να ξεκινάει τις σκέψεις του για να δημιουργεί κάτι νέο, μέχρι να μην έχει άλλη δύναμη να ξεκινήσει» είπε αυταρχικά η Alice-ελεγκτής στην πρώτη…

Η πρώτη, έκλεισε τα μάτια για να σκεφτεί κάτι το οποίο θα μπορούσε να ακυρώσει τη δύναμη της σκέψης του δεύτερου άντρα και τελικά το ξεστόμισε: «Είσαι πολύ νέος» είπε και περιμένοντας λίγο συνέχισε…

«Είσαι πολύ νέος για μένα, σχεδόν παιδί. Δεν μπορείς να σταθείς δίπλα μου για πολύ. Οι φίλοι μου, που με αγαπούν και με προσέχουν δεν θα σε αφήσουν να μείνεις. Όμως εγώ σε αγαπώ και σε θέλω. Τι θα κάνεις;»

‘’Κοίτα τι του λέει… σκέφτηκα. Δεν μπορεί να τον ελέγξει αλλιώς και προσπαθεί να τον χειραγωγήσει, μειώνοντας το δυναμικό του. Τονίζει μια δική της τυχαία διαφορά, προσπαθώντας να την μετατρέψει σε πλεονέκτημα απέναντί του. Και το τυλίγει με την έννοια της αγάπη. Κρύβεται πίσω της. Ώστε έτσι μας χειραγωγούν τα Εγώ των άλλων…’’

Πριν ολοκληρώσω τη σκέψη μου, ο δεύτερος άνδρας που έμοιαζε νεώτερος, σταμάτησε τη σκέψη του και γύρισε το βλέμμα του προς την Alice. Ύστερα γύρισε πίσω του και κοίταξε τον πρώτο άνδρα, ο οποίος έμοιαζε οδηγός, δάσκαλος ή πατέρας του. Εκείνος, κάτι του έγνεψε και αμέσως εξαφανίστηκε από το χώρο, αφήνοντας το δεύτερο άνδρα μόνο του να δοκιμάσει τις δυνάμεις του.

«Δεν με ενδιαφέρει που είσαι μεγαλύτερη σε ηλικία. Είσαι μεγάλη στην αγάπη σου κι αυτό μου φτάνει» απάντησε ο άνδρας που τώρα είχε σταματήσει να δημιουργεί καινούργιο περιβάλλον γύρω του, αφήνοντας έτσι την Alice, να το αντιγράψει και να το αποθηκεύσει γρήγορα στη γνώ-

ση της ώστε να μπορεί να το ελέγχει και να προχωρήσει. Ο άνδρας, έμεινε για λίγο έτσι, αλλά μη βλέποντας άλλη αντίδραση από την Alice, άρχισε πάλι να χρησιμοποιεί τη σκέψη του για να μορφοποιεί το χώρο μέσα στον οποίο ζούσε. Και κάθε φορά που το έκανε, η Alice επαναλάμβανε την ίδια φράση που της είχε πει η Alice-ελεγκτής, και κάθε φορά ο άνδρας σταματούσε δίνοντας το χρόνο στην Alice να αντιγράφει το χώρο στη γνώση της ώστε να μπορεί να τον ελέγξει και να προχωρεί.

Κι αυτό συνέχισε, μέχρι τη στιγμή που ο άνδρας κατάλαβε τι έκανε η Alice. Και τότε, σταματώντας να της δίνει σημασία, στράφηκε μονάχα στη σκέψη του χωρίς να γυρίζει να προσέξει πια τα λόγια της. Όμως απ την πράξη του αυτή, η Alice αισθάνθηκε μεγάλο πόνο. Ένοιωσε να την προδίνουν και μάλιστα εκείνος ο οποίος την είχε βοηθήσει να δημιουργήσει ένα καινούργιο χώρο γύρω της. Μονάχη της δεν μπορούσε να συνεχίσει. Όλα όσα είχε αντιγράψει είχαν αρχίσει πάλι να χάνονται και αδυνατώντας να πιστέψει ότι θα μπορούσε να κάνει κάτι μόνη της, άρχισε να παραπαίει. Τον χρειαζόταν, τον είχε ανάγκη, όμως εκείνος είχε πάψει πια να της δίνει σημασία. Η Alice έβαλε τα κλάματα. Ο χώρος άρχισε πάλι να αλλάζει κι εκείνη δεν τον αναγνώριζε γύρω της. Όλα, της ήταν πάλι άγνωστα και δεν μπορούσε να κάνει ούτε ένα βήμα…

Έμεινε ασάλευτη έτσι για λίγο, κοιτάζοντάς τον άνδρα πέρα μακριά της, να διαμορφώνει πάλι αδιάκοπα με τις σκέψεις του το χώρο για όλους όσους αγαπούσε. Πίσω του είχε εμφανιστεί ξανά ο πρώτος άνδρας ο οποίος τώρα είχε φέρει μαζί του κι άλλους να τους διδάξει τον τρόπο αυτό της νοητικής δημιουργίας. Όμως καθώς τους κοιτούσε και τους δύο, δεν μπορούσε πια να τους ξεχωρίσει, μιας και ο δεύτερος άνδρας έμοιαζέ κάθε φορά και περισσότερο στον πρώτο.

«Επίλεξε κάποιον από τους νεοφερμένους και πάψε να κλαις» της στρίγκλισε πίσω της με θυμό η Alice-ελεγκτής. «Κάποιον από τους καινούργιους, ώστε να αποσπάσει εκείνος τη σκέψη του αντί για σένα».

«Μα δεν μπορώ να τους ξεχωρίσω πια. Ποιος από τους δύο είναι ο δικός μου» απάντησε η Alice.

«Ξέρουν εκείνοι» της αντέτεινε με φωνή σαν διαταγή. «Να! Διάλεξε εκείνη την κοπέλα με τις μπούκλες, που στέκεται εμπρός από τον δάσκαλό της και κάτι γράφει» στρίγκλισε…

Γύρισα το βλέμμα μου να κοιτάξω κι εγώ κατά κει που της έδειξε η Alice-ελεγκτής, η αυστηρή και ελεγκτική -όμοια στο πρόσωπο με την πρώ-

τη- Alice. Μια όμορφη ξανθή κοπέλα με μπούκλες στα μαλλιά, καθόταν εμπρός από τους δύο άντρες γράφοντας κάτι στα χαρτιά της. Και κάθε τόσο που γέμιζε ένα χαρτί, το έδειχνε με θαυμασμό στο δάσκαλό της. Η Alice την πλησίασε δειλά κι ευγενικά…

''Ετοιμάζεται να χειραγωγήσει την κοπέλα, για να ελέγξει τον άνδρα…''σκέφτηκα καθώς τώρα έβλεπα πια καθαρά την πληγή της να ετοιμάζεται να βαθύνει. ''Μα έτσι θα διπλασιάζει το δικό της πόνο και θα δημιουργήσει πόνο στην κοπέλα. Πήγα να φωνάξω, να τη σταματήσω, μα δεν μπορούσα…''

«Γεια σου» άκουσα την Alice να λέει στην κοπέλα με τις μπούκλες. «Θέλεις να παίξουμε και να γίνουμε φίλες;»

Η όμορφη κοπέλα γύρισε, κοίταξε την Alice χαμογελώντας κι αμέσως σηκώθηκε επάνω πιάνοντάς την από το χέρι κι αρχίζοντας να τρέχει και να χορεύει χαρούμενα μαζί της. Έπαιξαν, έτρεξαν, τραγούδησαν κι αφού κουράστηκαν από χαρά, κάθισαν λίγο πιο πέρα από τον δάσκαλο…

«Τι είναι αυτά που γράφεις;» ρώτησε η Alice…

«Θα γίνω δασκάλα μια μέρα. Με τη σκέψη μου θα φτιάχνω κόσμους χαρούμενους» απάντησε η κοπέλα με τις μπούκλες. «Τα γράφω και τα δείχνω στον δάσκαλό μου».

«Να γράψω κι εγώ κάτι στο χαρτί;» ρώτησε η Alice. Η κοπέλα την κοίταξε απορημένη…

«Είσαι κι εσύ μαθήτρια του δασκάλου μου;» κι έδειξε τον πρώτο άνδρα. Όμως η Alice δεν μπορούσε πια να τους ξεχωρίσει. Δεν έβλεπε πια διαφορά στους δυο τους. Έτσι απάντησε «ναι» στην τύχη διστακτικά, κι η κοπέλα της έδωσε το χαρτί της για να γράψει…

Η Alice πήρε το χαρτί, έγραψε 'η αγάπη είναι ακόμη εδώ' και το ξανάδωσε στην κοπέλα. Εκείνη αφού το κοίταξε για λίγο και το κράτησε αναποφάσιστη, το παρέδωσε στο δάσκαλό της μαζί με τα υπόλοιπα χαρτιά που κρατούσε. Στον πρώτο άνδρα. Σε εκείνον, μαζί με τον οποίο είχε έρθει. Σε εκείνον που χανόταν σε κάθε δοκιμασία των μαθητών του και εμφανιζόταν πάλι μόλις κατανοούσαν το μάθημα και τον κόσμο γύρω τους. Όμως εκείνος, αφού το κράτησε στα χέρια του χωρίς να το διαβάσει, το παρέδωσε στον άλλον άνδρα κι εξαφανίστηκε.

Η κοπέλα με τις μπούκλες, κατάλαβε ότι είχε συμμετάσχει σε κάτι το οποίο στεναχώρησε το δάσκαλό της, αλλά ήταν ακόμα μπερδεμένη… «Ά-

δικο… Είναι άδικο αυτό που έκανα στο δάσκαλό μου» ψιθύρισε, αλλά εκείνος δεν υπήρχε πια πουθενά για να το ακούσει.

Ο άλλος όμως, ο δεύτερος άνδρας, εκείνος που τώρα είχε γίνει όμοιος με τον πρώτο, ήταν ακόμη εκεί. Σταμάτησε για λίγο τη σκέψη του, έσκυψε, πήρε το χαρτί στα χέρια του και αφού το διάβασε με προσοχή, πλησίασε την Alice κι ακούμπησε το δάκτυλό του μέσα στην πληγή της που τώρα μάτωνε. Εκείνη κοίταξε το δάκτυλό του στο σώμα της, χωρίς να μπορεί να διακρίνει την πληγή της. Η άλλη όμως, η Alice-ελεγκτής, η δεύτερη και αυστηρή Alice από πίσω, στο άγγιγμα αυτό στρίγκλισε από τον πόνο και έπεσε κάτω σφαδάζοντας… Δεν είδα να ανοίγει το στόμα του ο άνδρας, όμως άκουσα τη σκέψη του που ήχησε καθαρά μέσα σε όλους μας:

«Η χειρότερη από όλες τις πεποιθήσεις, είναι αυτή εδώ» είπε. «Ο έλεγχος μέσω χειραγώγησης, με εργαλείο την αγάπη».

«Σκότωσέ τον…» ξεφώνησε η Alice-ελεγκτής, «σκότωσέ τον πριν φύγει…», όμως εκείνη δεν μπορούσε πια να καταλάβει. Κι ο άντρας, κάνοντας ένα βήμα πίσω, χάθηκε όπως ο δάσκαλός του, αφήνοντας την Alice-ελεγκτή να σφαδάζει από πόνο και την πρώτη να κλαίει δυνατά με αναφιλητά…

Εκεί, σταμάτησε η αναπαραγωγή των δεδομένων κι εμείς βγάλαμε τα ακουστικά και τη μικρή μάσκα από τα μάτια μας, για να ξαναδούμε την πραγματική, ζωντανή Alice να βρίσκεται πάλι στην ίδια ακριβώς θέση δίπλα μου και να κλαίει γοερά. Τώρα όμως, περισσότερο δυνατά από χτες… Ο Proteus, ήταν επίσης στην ίδια θέση δίπλα της, μέχρι αυτή να ηρεμήσει. Ύστερα σηκώθηκε και πήρε θέση στο κέντρο του σχηματισμού με τις πολυθρόνες της συσκευής.

«Η διαδικασία του ελέγχου» άρχισε να λέει αργά, «στην οριακή της μορφή, παραμένει πάντα μια διαδικασία ημιτελής, ανολοκλήρωτη, διότι περιέχει μονάχα στοιχεία τα οποία γνωρίζουμε μέχρι εκείνη τη στιγμή. Στοιχεία τα οποία περιέχονται ήδη στην επίγνωση την οποία έχουμε για τον κόσμο γύρω μας. Έτσι η ικανότητά μας να εξετάσουμε και να ελέγξουμε κάτι, εξαρτάται πάντα, από το πλήθος των πληροφοριών τις οποίες κατέχουμε, για πράγματα και καταστάσεις που ήδη γνωρίζουμε. Συγκεκριμένες πληροφορίες, σε συγκεκριμένη στιγμή. Υπάρχει ένα όριο δηλαδή, όπου κάποια στιγμή, φτάνουμε στο σημείο, κατά το οποίο έχουμε εξαντλήσει όλες τις πληροφορίες τις οποίες διαθέτουμε για το συγκεκρι-

μένο θέμα ή αντικείμενο. Ακόμη μπορεί να μην μπορούμε ή να μη γνωρίζουμε τι άλλο πρέπει να ελέγξουμε και επαγωγικά, αδυνατούμε να διενεργήσουμε τον οποιοδήποτε περαιτέρω έλεγχο. Διότι απλά, μας είναι αδύνατον να ελέγξουμε κάτι το οποίο -ακόμη- δεν υπάρχει ή δεν το γνωρίζουμε. Αυτό συμβαίνει όταν βρεθούμε εμπρός σε κάτι νέο ή άγνωστο για μας όπως το Εγώ ή ο Εαυτός ή εμπρός σε κάτι το οποίο αλλάζει συνεχώς όπως η σκέψη ενός ανθρώπου, το συναίσθημα μιας ομάδας ανθρώπων ή ακόμη της ανθρώπινης μάζας.

»Επιπρόσθετα αλλά το ίδιο σημαντικά, όταν διενεργούμε έναν έλεγχο σε ένα χώρο ή σε μια κατάσταση, σε φυσιολογικές συνθήκες οφείλουν να το γνωρίζουν οι πάντες. Τόσο το ίδιο το περιβάλλον μέσα στο οποίο διενεργείται ένας έλεγχος, όσο και ο εκάστοτε ελεγκτής ο οποίος τον διεξαγάγει. Η αστυνομία για παράδειγμα διενεργεί ελέγχους και το γνωρίζουν όλοι οι εμπλεκόμενοι. Αυτό είναι ένα μέρος της εργασίας των αστυνομικών. Όταν όμως τα πράγματα πλησιάζουν στο παραπάνω όριο, όπου ο ελεγκτής ή ο ελεγχόμενος δεν γνωρίζουν ακριβώς αν, τι και γιατί ελέγχουν, τότε ο έλεγχος αυτός μετατρέπεται σε χειραγώγηση, κάτι το οποίο -τις περισσότερες φορές-, ουσιαστικά το αγνοούν και οι δύο πλευρές, μιας και είναι ένας έλεγχος κρυμμένος πίσω από κάτι άλλο, το οποίο εμφανίζουμε ως κάλυμμά του.

»Όλη αυτή η κρυμμένη διαδικασία ελέγχου την οποία αποτελεί η χειραγώγηση, το ψέμα το οποίο χρησιμοποιούμε για να αλλάξουμε όνομα στον έλεγχο, οδηγεί σε ένα σημείο ενεργειακής εμπλοκής και δημιουργίας συνθηκών 'προδοσίας'. Διότι χειραγώγηση, είναι ο κάθε ασυνείδητος έλεγχος τον οποίο ψευδώς μετονομάζουμε σε κάτι άλλο. Ελέγχουμε, αλλά δεν τολμούμε να το πούμε ή να το δείξουμε, διότι δεν έχουμε εξουσία να το κάνουμε ή δεν θέλουμε να τη δείξουμε ή αγνοούμε τις αντιδράσεις και συνέπειες. Έτσι, υποκρινόμαστε ότι δημιουργούμε φιλίες, κάνουμε σχέσεις, παραδίδουμε μαθήματα αυτοβελτίωσης, πνευματικότητας, τέχνης, παιδείας, σε μια ελεγχόμενη εκπαίδευση, δίνοντάς στις πράξεις μας οποιοδήποτε άλλο όνομα μας βολεύει ώστε να κρυφτούμε. Τις περισσότερες φορές, πίσω από μια 'αγάπη –φυλακή'. Όμως όλο αυτό, αποτελεί 'προδοσία' πρώτα προς τον Εαυτό μας και ύστερα προς τον ανυποψίαστο ελεγχόμενο. Σε ατομικό επίπεδο, το Εγώ, μας εμποδίζει να το αντιλαμβανόμαστε τόσο εμείς όσο και ο ελεγχόμενος. Αλλά υποσυνείδητα, όλη αυτή η διαδικασία δημιουργεί ένα εσωτερικό πόνο, ο οποίος όσο

περνά ο καιρός γίνεται αβάσταχτος. Ένας συνεχής βουβός εσωτερικός πόνος που μας αναγκάζει να αυξάνουμε τις συνθήκες λογικού, συναισθηματικού και νοητικού ελέγχου ολόκληρου του χώρου που ζούμε, βάζοντάς μας σε νέο κύκλο και πάλι απ την αρχή. Η αλλοίωση του Εαυτού μας, έχει πλέον ολοκληρωθεί. Η πληροφορία της 'πίστης' την οποία φέρει μέσα της η ψυχή μας, έχει πλέον μετατραπεί ολοκληρωτικά στην πεποίθηση του 'ελέγχου', ο οποίος μέσα από τον διαρκή εσωτερικό πόνο που μας προκαλεί το αίσθημα προδοσίας που εισπράττουμε, αναπαράγεται και αυξάνεται συνεχώς.

»Όμως δεν γίναμε ξαφνικά μέσα σε μια μέρα, ούτε ελεγκτές, ούτε χειραγωγοί. Εκπαιδευτήκαμε από το περιβάλλον μας χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε και να το συνειδητοποιούμε, να αποδεχόμαστε κάποιον να μας ελέγχει ή να μας χειραγωγεί. Κι εφ όσον αυτό το έχουμε αποδεχθεί για τον ίδιο μας τον εαυτό, το αναπαράγουμε χωρίς πρόβλημα στον οποιοδήποτε. Από τη στιγμή της γέννησής μας, μέχρι να πεθάνουμε βιολογικά και να εγκαταλείψουμε αυτό τον κόσμο ως σώματα και Εγώ.

Πέμπτη 12 Μαρτίου 2015

12. Ελεύθερη επιλογή

Στην αίθουσα τώρα, επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Πέρασα ένα γύρο το βλέμμα μου από όλους, μήπως και διακρίνω κάτι, που να διαφοροποιεί αυτό που υπήρχε μέσα μου ως αίσθηση, αλλά τίποτε δεν μπορούσε να το αλλάξει. Γύρισα και το σταθεροποίησα στην Alice. Έμοιαζε σαν να προσπαθούσε να ξεστομίσει κάποια φράση αλλά το μετάνιωνε. Στο τέλος ακούστηκε ο ήχος της, αχνός σαν ξεψυχισμένος.

«Πως το αποδεχόμαστε δηλαδή; Θέλετε να πείτε, ότι είναι επιλογή μου να αφήνω τον εαυτό μου να χειραγωγείται, όπως επιλογή μου είναι να χειραγωγώ τον κόσμο γύρω μου; Τους φίλους μου;»

Ο Proteus εξακολουθούσε να είναι ήρεμος, σχεδόν γαλήνιος. Γύρισε και την κοίταξε για μερικά δευτερόλεπτα χωρίς να μιλήσει. Σαν να ένοιωθε τον πόνο μέσα της και τον άφηνε να απλωθεί σε όλο το κορμί μέχρι να ξεχειλίσει και να γίνει αντιληπτός σε όλους γύρω της. Ύστερα, ακούστηκε η φωνή του το ίδιο ήρεμα κι αργά…

«Όλα είναι επιλογή Alice, όλα. Σε τούτο τον πλανήτη, τα πάντα λειτουργούν μονάχα μέσα από την ελεύθερη επιλογή μας. Αυτό που λέμε ελεύθερη βούληση. Το λέμε, αλλά δεν μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε το βάθος και την αλήθεια αυτής της φράσης. Για αυτό και στην ουσία των πραγμάτων, δεν υπάρχει καλό και κακό ή αλήθεια και ψέμα, με την έννοια φυσικά, που δίνουμε εμείς οι άνθρωποι, σε αυτές τις λέξεις. Αλήθεια είναι η τήρηση της σύμβασης των επιλογών μας και ψέμα η διαστρέβλωσή της. Η τήρηση ή η διαστρέβλωση της τήρησης της σύμβασης την οποία έχουμε αποδεχθεί -δηλαδή έχουμε επιλέξει- εμείς οι ίδιοι».

Ήθελα να ρωτήσω, να διαμαρτυρηθώ σχεδόν για αυτό που άκουγα, αλλά κατανοούσα πλέον τι ήθελε να πει με αυτές τις φράσεις και σταμάτησα. Λες και το κατάλαβε, γύρισε, με κοίταξε, δεν αντέδρασα και εκείνος με ρώτησε…

«Θες να ρωτήσεις, ότι εφόσον δεν υπάρχει καλό και κακό ή αλήθεια και ψέμα, τι είναι τελικά η χειραγώγηση. Σε ποιο άκρο ανήκει, ε;» Έγνεψα καταφατικά κι εκείνος χαμογέλασε, ίσως αυτάρεσκα λόγω της ενεργής του διαίσθησης ή περιπαικτικά λόγω της -ίσως- αφελούς μου ερώτησης. Ξερόβηξε, ύγρανε διακριτικά τα χείλη του με τη γλώσσα και ξεκίνησε πάλι να μιλά…

«Χειραγώγηση, είναι κυρίως η διαστρέβλωση του ελέγχου, ο οποίος -κι αυτός- προέρχεται από μια άλλη διαστρέβλωση, την αλλοίωση της ‘πίστης’ της ψυχής μας, όμως δεν είναι μονάχα αυτής. Εκτός από τα πέντε λειτουργικά αρχεία -ή αλλιώς χαρακτηριστικά-, η ψυχή διαθέτει και δώδεκα αρχεία διαμόρφωσης. Ενώ τα λειτουργικά, -όπως το λέει και η λέξη-, έχουν λειτουργικό ρόλο, καθορίζοντας τον τρόπο που λειτουργούμε μέσα στο αισθητό κόσμο, πώς τον αντιλαμβανόμαστε και πώς αλληλεπιδρούμε μαζί του, τα αρχεία διαμόρφωσης, συμμετέχουν περισσότερο στη διαμόρφωση του χαρακτήρα και της συμπεριφοράς μας. Από τα δώδεκα συνολικά αυτά αρχεία, τα τέσσερα περισσότερο σημαντικά είναι της ‘ασφάλειας’, της ‘ευθύνης’, της ‘εκτίμησης’ και της ΄κυριαρχίας’.

»Όπως τα λειτουργικά, έτσι κι αυτά, αποτελούν δίπολα θετικής ή αρνητικής προβολής των καταστάσεων της ζωής μας. Έτσι η ‘ασφάλεια’ έχει να κάνει με τη ενδόμυχη και υποσυνείδητη συμπεριφορά μας σε θέματα προφύλαξης και επιβίωσης, η ‘ευθύνη’ διαμορφώνει τη σχέση μας με την παιδικότητα ή ωριμότητα, η ‘εκτίμηση’ με τον τρόπο που αξιολογούμε και διαθέτουμε τον εαυτό μας, τις πράξεις και τα χαρίσματά μας και τέλος η

‘κυριαρχία’ καθορίζει το βαθμό της επιβολής ή υποταγής μας στους άλλους. Έτσι λοιπόν έχουμε πέντε λειτουργικά και τέσσερα διαμόρφωσης σημαντικά, σε σύνολο δέκα επτά ψυχικών αρχείων, τα οποία μπλέκονται μεταξύ τους σε χαοτικούς συνδυασμούς, διαμορφώνοντας τελικά αυτό που είμαστε ως σύνολο, Εαυτός και Εγώ.

»Στη χειραγώγηση, εκτός από την ‘πίστη’ με την οποία ελέγχουμε ή προδίδουμε, συμμετέχουν επίσης η ‘κυριαρχία’ με την οποία ωθούμε πιθανώς τον εαυτό μας να γίνει θύμα ή θύτης, η ‘ακεραιότητα’ για να παράγουμε ψευδείς σχέσεις και η ‘ευθύνη’ μέσω της οποίας διαιωνίζουμε την παιδική μας αφέλεια αρνούμενοι να ωριμάσουμε. Για να φτάσεις στο επίπεδο να χειραγωγήσεις κάποιον λοιπόν, θα πρέπει πρώτα να έχεις εκπαιδευτεί να κάνεις κάτι τέτοιο, μέσω της αλλοίωσης των παραπάνω χαρακτηριστικών του Εαυτού σου.

»Έτσι, πρώτα απ όλα γίνεσαι εύπιστος. Ακούς κάτι και το πιστεύεις χωρίς να το εξετάσεις. Δεν ψάχνεις για αποδείξεις. Για κάποιο εσωτερικό, δικό σου λόγο, ενώ γνωρίζεις τη μέθοδο του ελέγχου, την ακυρώνεις και δείχνεις εμπιστοσύνη σε κάτι το οποίο δεν γνωρίζεις. Κι αυτό το κάνεις όταν το θέμα είναι εντελώς ξένο για σένα. Όταν ακόμη κι αν σου δείξουν όλα τα υπάρχοντα επιστημονικά δεδομένα, εσύ δεν θα καταλάβεις τίποτε από αυτά διότι το μέχρι εκείνη τη στιγμή γνωσιακό σου πεδίο είναι εντελώς διαφορετικό. Άρα, κάνεις ‘επιλογή’. Επιλέγεις, εσύ προσωπικά, να το αποδεχθείς. Δεν εξετάζεις αν είναι αλήθεια ή ψέμα, καλό ή κακό, αλλά απλά το επιλέγεις ως έχει. Κι αυτή είναι η πρώτη σύμβαση που κάνεις, ανάμεσα σε σένα και στο χειραγωγό σου.

»Όπως βλέπεις, ο τρόπος που το κάνουμε όλο αυτό, είναι εντελώς ανεύθυνος, κι ο λόγος εστιάζεται στην εσωτερική μας χαρά να μάθουμε κάτι νέο. Η παιδική αφέλεια που υπάρχει μέσα μας, αφαιρεί οποιοδήποτε στοιχείο ωριμότητας και αποφασίζουμε όλο αυτό να το εκλάβουμε ως παιχνίδι. Το νιώθεις ότι σου δίνει χαρά κι αυτή τη χαρά που σου προσφέρει το συγκεκριμένο θέμα τη δείχνεις προς όλους όταν μιλάς για αυτό. Όμως ακόμη και αυτή η εσωτερική χαρά του παιδιού, θα ήταν εντελώς αδύναμη να σε κινητοποιήσει αν ήσουν ‘κυρίαρχος’.

»Διότι πριν γίνεις χειραγωγός, έχεις εκπαιδευτεί να γίνεσαι θύμα ή θύτης. Αν εξετάσεις προσεκτικά την προηγούμενη ζωή σου, θα παρατηρήσεις ότι υπάρχουν αρκετές καταστάσεις στις οποίες, σε κάποιες από αυτές, έχεις επιλέξει να αποδέχεσαι το ρόλο του θύματος και σε κάποιες

άλλες το ρόλο του θύτη μετατρέποντας άλλους σε θύματα. Το δραματικό στην όλη αυτή ιστορία, είναι ότι αφήνουμε τον εαυτό μας να εκπαιδευτεί, όχι από κάποιο άτομο το οποίο είναι κυρίαρχο, αλλά από κάποιο άλλο θύμα. Αντιγράφοντας τη συμπεριφορά του θύματος. Υποσυνείδητα μπορεί να βλέπουμε ότι αυτός στον οποίο αφηνόμαστε να μας εκπαιδεύσει είναι κι ο ίδιος θύμα, αλλά για κάποιο εσωτερικό δικό μας λόγο, επιλέγουμε να μαθητεύσουμε δίπλα του. Δίπλα μας, είναι σίγουρο ότι μπορεί να υπάρχουν και κάποιοι με κυρίαρχη συμπεριφορά, όμως εμείς επιλέγουμε το θύμα. Το βλέπουμε, το ζούμε και επιλέγουμε να το αναπαράγουμε.

»Κι έτσι μας μένει μονάχα να μάθουμε να λέμε ψέματα. Δεν υπάρχει κάποιος που να μπορεί να πει ότι παρακολούθησε ειδική εκπαίδευση στο να λέει ψέματα, το αντίθετο. Όλοι μας, από μικρή ηλικία ακούμε συνεχώς ότι πρέπει να λέμε πάντα την αλήθεια. Η 'αλήθεια' όμως ως έννοια, είναι η τήρηση εκ μέρους μας της επιλεγμένης από μας σύμβασης. Αλλά στη συνείδηση της ψυχής μας, η τήρηση της σύμβασης αυτής είναι συνδεδεμένη με τη δική μας 'ακεραιότητα'. Αυτό, με όρους συνείδησης, σημαίνει ότι όταν κάποιος αποδέχεται να ζει και να μεγαλώνει μέσα σε ένα περιβάλλον το οποίο τον εξευτελίζει και του καταστρέφει την 'ακεραιότητα', υποσυνείδητα το εκλαμβάνει ως αποδοχή και ένταξη ολόκληρης της ζωής του στο 'ψέμα'. Η σύγχρονη κοινωνία, μπορεί να απαιτεί -ως είδους κοινωνικού συμβολαίου- από μας να λέμε μονάχα την αλήθεια, όμως στην πράξη, προς τα περισσότερα μέλη της εφαρμόζει αόρατα συνεχώς, ένα άτυπο πλαίσιο συνεχούς ταπείνωσης ή ακόμη και εξευτελισμού σε πολλά επίπεδα. Ως αποτέλεσμα και προστασία από όλο αυτό, αν και γνωρίζουμε τι είναι συμβατικό ψέμα και τι αλήθεια, για έναν υποσυνείδητο λόγο, στρεφόμαστε στο κατά συνθήκη ψεύδος, κι αυτό είναι η τελευταία σφραγίδα των επιλογών μας, στο δρόμο της χειραγώγησης.

»Μέσα από αυτό το πρόγραμμα στο οποίο συμμετέχετε, θα κατανοήσετε την βαθιά σημασία της ουσίας των εννοιών της αλήθειας και της επιλογής. Σε τι μοιάζουν οι δύο αυτές έννοιες και σε τι διαφέρουν. Σήμερα για παράδειγμα, η αντίληψη ότι η σελήνη περιστρέφεται γύρω από τη γη, μπορεί σε σας να φαίνεται αδιαμφισβήτητη, όμως σας πληροφορώ ότι δεν αποτελεί την μοναδική αλήθεια για όλους τους ανθρώπους στον πλανήτη. Η δική μας η αλήθεια, δεν έχει σχέση με αυτό που πραγματικά ισχύει, αλλά με την επίγνωση που διαθέτουμε. Το πραγματικό για μας,

άρα και η αλήθεια μας, έχει σχέση με το σύνολο της γνώσης και της αντίληψης την οποία διαθέτουμε για τον κόσμο μας. Για αυτό και η αλήθεια μας αλλάζει συνεχώς. Κάποτε πιστεύαμε ότι ο ήλιος περιστρέφεται γύρω από μια επίπεδη γη, ενώ σήμερα ότι η σφαιρική γη είναι αυτή που περιστρέφεται γύρω από τον ήλιο. Κι όμως, αυτό δεν έχει σχέση με το αν είναι αλήθεια ή όχι, αλλά με το ότι ισχύει διότι όλοι μας το επιλέξαμε ως κοινώς αποδεκτή παραδοχή. Θεωρούμε, ότι βάσει των στοιχείων τα οποία διαθέτουμε σήμερα, αυτό είναι αλήθεια. Και σαν δική μας επιλογή, αποτελεί μια μεταξύ μας σύμβαση και μάλιστα ισχυρή. Τόσο ισχυρή, που είναι αδύνατον να εισέλθεις σε μια ομάδα ανθρώπων, και να επιμένεις ότι η γη είναι επίπεδη ή τριγωνική. Δεν μπορείς να το κάνεις. Θα το απορρίψουν όλοι, διότι είναι ψέμα, το οποίο θα σε οδηγήσει στο δικό σου διασυρμό, στο χλευασμό και την περιθωριοποίησή σου. Και είναι ψέμα, διότι αποτελεί στρέβλωση της σύμβασης την οποία -όλοι μας-, έχουμε επιλέξει και αποδεχθεί. Διότι πρέπει να γνωρίζετε, ότι σε μια ομάδα ανθρώπων, η 'επιλογή' τους είναι πάντα ισχυρότερη της δικιάς σας αλήθειας, άσχετα με το αν κάτι είναι για σας αλήθεια ή ψέμα, πραγματικό ή ανύπαρκτο.

»Έτσι αν πεις, ότι ναι μεν η γη είναι στρογγυλή, αλλά μέσα είναι κούφια παρουσιάζοντας παράλληλα και κάποια στοιχεία ή σκέψεις, τότε το πράγμα αλλάζει. Διότι το θέμα αυτό, έχει περάσει το όριο ελέγχου. Δεν υπάρχουν αρκετά στοιχεία ή τα στοιχεία που υπάρχουν δεν είναι αδιάσειστα και κοινώς αποδεκτά από όλους. Υπάρχουν αντίθετες θεωρίες, όμως θα υπάρξουν κάποιοι οι οποίοι θα αντιληφθούν, ότι δεν υπάρχει δυνατότητα διαδικασίας ελέγχου και επαλήθευσής των. Έτσι μια μερίδα ανθρώπων θα αρνηθεί να αντιδράσει αρνητικά, και -ίσως στην αρχή διστακτικά- θα το πλησιάσει. Ποιοι θα το πλησιάσουν πρώτοι; Εκείνοι οι οποίοι έχουν μάθει να χειραγωγούνται. Πώς θα το πλησιάσουν; Εμπιστευόμενοι τα στοιχεία που παρουσιάζονται, χαρούμενα και ευδιάθετα με μια σχεδόν παιδική αφέλεια ή και αρκετή ανευθυνότητα.

»Όμως θα πρέπει να αντιληφθείτε, ότι όπως είναι χωρίς ουσία να προσδιορίζουμε την αλήθεια και το ψέμα σε μια κατάσταση, άλλο τόσο δύσκολο είναι να προσδιορίσουμε σε αυτή το καλό και το κακό. Διότι, το να βρεθούν κάποιοι ικανοί στο να χειραγωγηθούν σε μια νεωτεριστική -αν και μη αυταπόδεικτη ακόμη- θεωρία, δεν είναι απαραίτητα κακό. Στην ουσία του είναι άσχετο με την έννοια του ακραίου καλού και του ακραίου κακού, αλλά σχετικό με τη διαδικασία της αλλαγής. Όλες οι νεωτεριστικές

αλλαγές στην ανθρωπότητα, έτσι έχουν γίνει, έτσι γίνονται και έτσι θα γίνονται για πολλά χρόνια ακόμη. Αν δεν υπήρχαν οι άνθρωποι αυτοί, οι ικανοί να ενστερνιστούν εύκολα και απλά το διαφορετικό και το καινούργιο, δεν θα είχε αλλάξει τίποτε στη γη και ακόμη θα ήμασταν στις σπηλιές, γύρω από τις φωτιές με τα ξύλα.

»Όμως στον κόσμο που ζούμε, καμία αλλαγή δεν μπορεί να συμβεί με επιτυχία φτασμένη από το πουθενά έτσι ξαφνικά. Οι άνθρωποι για τους οποίους συζητάμε, πριν αποφασίσουν να αλλάξουν την αλήθεια τους, αποδεχόμενοι κάποια άλλη νεώτερη στη θέση της παλιάς, έχουν περάσει προηγουμένως από το στάδιο της 'αμφισβήτησης'. Όπου αμφισβήτηση, σημαίνει να αμφιβάλεις αν κάτι αντιπροσωπεύει ή όχι την αλήθεια και χωρίς αυτόματα να την καταστρέφεις, να τη μειώνεις, ετοιμάζοντας την αντικατάστασή της με κάτι νέο και διαφορετικό. Δεν υπάρχει φορέας 'αλλαγής', ο οποίος προηγουμένως αδυνατεί να αμφισβητήσει την πραγματικότητά του. Υπάρχουν γύρω μας άνθρωποι οι οποίοι είναι ικανοί όχι μόνο να αμφισβητήσουν κάποια δεδομένη αλήθεια για τον κόσμο μέσα στον οποίο ζουν, αλλά και ικανοί να τον αλλάξουν, αντικαθιστώντας τη δεδομένη αλήθεια τους με μια καινούργια, την οποία θα επιλέξουν, θα αποδεχθούν και θα αγωνιστούν μέχρι την πλήρη επικράτησή της σε όλους τους υπόλοιπους.

»Συγχρόνως όμως, υπάρχουν και κάποιοι άλλοι, οι οποίοι θεωρώντας ότι αλήθεια είναι μονάχα μία, τους φαίνεται εντελώς αδιανόητο, ακόμη και να φανταστούν ότι ο κόσμος -τον οποίο αντιλαμβάνονται ως μόνιμο και σταθερό- μπορεί να αλλάξει στο οτιδήποτε. Κι εδώ υπάρχει το παράδοξο της αλλαγής. Οι άνθρωποι εκείνοι οι οποίοι είναι ικανοί να δημιουργήσουν την ανατροπή σε μια παγκόσμια αλήθεια, είναι οι ίδιοι οι οποίοι κατόπιν θα αγωνιστούν μέχρις εσχάτων ώστε να είναι αδύνατον στο μέλλον να την αλλάξει ξανά ο οποιοσδήποτε. Ο άξονας του δίπολου 'αλλαγή -ακινησία' στα άκρα του, λειτουργεί από ανθρώπους του ίδιου δυναμικού. Χαρακτηριστικού, το οποίο βασίζεται στην αδυναμία τους να κατανοήσουν στην ουσία, τόσο το βαθύτερο λόγο που τους ωθεί να διενεργήσουν τη συγκεκριμένη αλλαγή, όσο και το τι είναι πραγματικά αυτό το οποίο θέλουν να αλλάξουν ή -αντίστοιχα- να διαιωνίσουν. Για αυτό και στην ιστορία της ανθρωπότητας, οι μεγάλες ανατροπές κάποιας δεδομένης αλήθειας, έχουν στη συνέχεια οδηγήσει σε βία και ολοκληρωτικές

διακυβερνήσεις στη μάζα της. Και όσο μεγαλύτερη η ανατροπή της αλήθειας, τόσο μεγαλύτερη η δύναμη επιβολής της στο μέλλον.

»Τι σημαίνει 'αλήθεια' λοιπόν και πώς αυτή συμμετέχει στη δημιουργία της εκάστοτε πραγματικότητας; Πώς είναι δυνατόν αυτή η αλήθεια να αλλάζει και τι ρόλο παίζει σε αυτό η δική μας επιλογή; Με τη βοήθεια τούτου του προγράμματος, σας παρέχετε η δυνατότητα να το ανακαλύψετε και να το εξηγήσετε. Εσείς, οι οποίοι αποτελείτε αυτή εδώ τη μικρή ομάδα ανθρώπων, συγκεντρωμένων από μια εταιρία πληροφορικής υψηλής τεχνολογίας, για την ανάπτυξη αυτής της περίεργης αλλά πρωτοποριακής συσκευής που αρχίσατε να δοκιμάζετε και να εξοικειώνεστε μαζί της μόλις χτες. Διότι ολόκληρο το σύμπαν μέσα στο οποίο υπάρχει ο πλανήτης πάνω στον οποίο ζει και αναπτύσσεται η ανθρωπότητα, είναι ένα σύμπαν το οποίο δημιουργείται από την ελεύθερη βούληση και υπακούει σε αυτήν. Και ο άνθρωπος, είναι ένα από τα κυρίαρχα μέσα τα οποία διαμορφώνουν αυτή τη βούληση. Όλα τα μέλη της ανθρωπότητας, πιστεύουν ακράδαντα ότι αν αφεθούν ελεύθεροι, είναι δυνατόν και η βούλησή τους επίσης να λειτουργεί ελεύθερα, κάτι το οποίο σας καλώ να αμφισβητήσετε. Όπως επίσης να αμφισβητήσετε, ότι εσείς και μόνο εσείς, εδώ μέσα σε τούτη την αίθουσα και από τη δεδομένη θέση η οποία σας δίδεται, είστε ικανοί να ανακαλύψετε και να εφαρμόσετε σε όλους τους υπόλοιπους, μία και μοναδική αλήθεια.»

Δεν μπόρεσα να κρατηθώ. Η φωνή μου, τον διέκοψε σχεδόν εκτός ελέγχου από το σώμα και τη σκέψη μου…

«Μα μια στιγμή» είπα απότομα. «Αν εμείς πρέπει να ανακαλύψουμε τον τρόπο που δημιουργείται η ελεύθερη βούληση, η οποία θεωρούμε ότι αυτή είναι η ενέργεια η οποία διαμορφώνει την πραγματικότητα του κόσμου μας, αλλά συγχρόνως να λειτουργήσουμε με γνώμονα την απουσία μίας και μόνης αλήθειας, τότε τι μας μένει να κάνουμε; Ποιο είναι το δεδομένο πάνω στο οποίο θα κινηθούμε;»

«Εσύ το λες αυτό; Ένας Έλληνας; Ξεχνάς φαίνεται ότι τα πάντα είναι σε ροή. Ξεχνάς ή αδυνατείς να συνειδητοποιήσεις τι σημαίνει αυτό που πρώτος απ όλους, το συνειδητοποίησε ένας άλλος Έλληνας, αρκετούς αιώνες πριν από σένα. Ότι ολόκληρος ο κόσμος, όπως και η ζωή η οποία εξελίσσεται μέσα σε αυτόν είναι ροή, η οποία συμβαίνει και γίνεται αντιληπτή σε μας, μέσα από τη ροή του χρόνου. Αν ρωτάς λοιπόν ποια είναι τα δεδομένα σας, σου λέω ότι το πρώτο σας δεδομένο, είναι αυτό της

‘αρχής της αβεβαιότητας’. Αυτό, το οποίο ενώ είναι αδύνατον να κατανοήσει η μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας, περιμένω να το συνειδητοποιήσετε οι περισσότεροι από σας. Ότι το περιεχόμενο της αλήθειας ισούται με το περιεχόμενο της επιλογής. Της εκάστοτε επιλογής μας, η οποία βασίζεται στην επίγνωση για τον κόσμο μας, την οποία διαθέτουμε στην εκάστοτε στιγμή. Ότι ενώ ζεις σε ένα κόσμο στον οποίο όλοι εκπαιδεύτηκαν να χρειάζονται τη σταθερότητα της αιτιοκρατίας, εσύ, στον τρισδιάστατο κόσμο αυτό, θα αρκεστείς στο ασταθές και στο αβέβαιο. Θα συνειδητοποιήσεις ότι η μοναδική αλήθεια που υπάρχει, είναι αυτό το οποίο επιλέγεις ως τέτοια, βάσει της γνώσης που διαθέτεις. Κι αν η επιλογή σου αυτή, δε έχει προέλθει συνειδητά από εσένα τον ίδιο, αλλά βασίζεται σε ακατανόητες σκέψεις και λόγια κάποιου άλλου, τότε αυτή η δική σου αλήθεια, αναμφίβολα αποτελεί και επιλογή εκείνου του άλλου. Του όποιου άλλου. Κι επειδή αυτή η επιλογή διαμορφώνει τον ίδιο σου τον κόσμο, τότε αυτό που εσύ ονομάζεις ελεύθερη βούληση, δεν είναι τίποτε άλλο από ‘ελεύθερη παραπλάνηση’, δεδομένο, το οποίο είναι αδύνατον να δεχθούν οι περισσότεροι από τους ανθρώπους γύρω μας, μιας και έχουν γαλουχηθεί στην αντίληψη ότι η αλήθεια είναι μία και μοναδική.

»Έτσι μένει σε σένα να επιλέξεις αν θα αποδεχθείς ή όχι, το γεγονός ότι, η ανθρώπινη μάζα έχει συνηθίσει να στηρίζεται πάντα σε κάποια αλήθεια την οποία θεωρεί μοναδική, απλώς και μόνον διότι της είναι αδύνατον να αποδεχθεί, ότι οφείλει να αμφισβητεί οτιδήποτε αδυνατεί να συνειδητοποιήσει. Ότι σε ένα κόσμο συνεχούς ροής, είναι ασυμβίβαστο να καταργείς μια αλήθεια αντικαθιστώντας την απλά με κάποια άλλη. Και ότι έτσι, η ανάγκη της αυτή στην απόλυτη σταθερότητα του πραγματικού, την εμποδίζει να δει τη χειραγώγηση της βούλησής της. Τη καθοδήγηση της επίγνωσής της από επιλογές άλλων.»

«Με όλο το σεβασμό» τόλμησα, βάζοντας όλη τη διπλωματία μου, συγκρατώντας τη γλώσσα μου απ την ορμή που είχε δημιουργηθεί μέσα μου… «Χωρίς να θέλω να αμφισβητήσω όσα λέτε, τι είναι ακριβώς αυτό το οποίο θέλετε να πείτε, ‘να αμφισβητήσω κάτι το οποίο δεν συνειδητοποιώ’. Τι είναι αυτό το οποίο δεν συνειδητοποιώ; Προφανώς δεν εννοείτε τα αντικείμενα τα οποία υπάρχουν γύρω μας, διότι ο τοίχος, η καρέκλα, το ποτάμι ή το βουνό που βρίσκεται απέναντι, είναι πράγματα που τα βλέπω, τα αισθάνομαι και είμαι σίγουρος για αυτά.»

«Μα αυτό ακριβώς είναι η άγνοια των ανθρώπων» απάντησε το ίδιο απότομα τώρα ο Proteus. «Να αδυνατούν να συνειδητοποιήσουν, ότι οτιδήποτε γνωρίζουν για την πραγματικότητα, δεν είναι αλήθεια αλλά επιλογή και μάλιστα ξένη προς αυτούς, εμβόλιμη και φυτευτή στο νου τους. Όμως εδώ ξεκινάει το πρόβλημα. Στο ότι, αν και όταν αρχίσουν να την αμφισβητούν, προσπαθούν να την αντικαταστήσουν, με μια άλλη, την οποία να την κατανοούν με όσα ήδη γνωρίζουν. Χρειάζονται αποδείξεις σε κάτι απτό, πραγματικό, σε κάτι το οποίο να αποδεχθούν σαν νέα αλήθεια. Έχουν ανάγκη, αυτή η νέα πραγματικότητα να είναι σταθερή όπως η παλαιά. Να νοιώσουν εμπιστοσύνη, ασφάλεια. Κι εδώ μπαίνει το καίριο ερώτημα. Ποιος ενδιαφέρεται για την αλήθεια; Ο Εαυτός μας δηλαδή η ψυχή μας ή τα Εγώ μας. Για την ψυχή μας όμως η ερώτηση περί αλήθειας είναι χωρίς ουσία διότι γνωρίζει ότι αποτελεί σύμβαση των επιλογών μας. Τότε ποιος έκανε αυτές τις επιλογές;

»Σε λίγο, μέσα από τη στολή που φοράτε και τη συσκευή με την οποία είστε συνδεδεμένοι, θα καταφέρετε ίσως να συνειδητοποιήσετε, ότι η κάθε αλήθεια, αποτελεί την αλήθεια, μονάχα για την εικονική μορφική αντανάκλαση που γινόμαστε, μέσα σε κάθε δισεκατομμυριοστό του δευτερολέπτου της πραγματικότητας μας. Όσο περίπου διαρκεί η μορφή την οποία λαμβάνει το υλικό μας σώμα, σε κάθε χρονικό 'τώρα'. Διότι αυτό που εμείς ονομάζουμε μορφή ως άνθρωπο, ζώο, φυτό, αντικείμενο, στοιχείο, κατάσταση ή οτιδήποτε άλλο στην πραγματικότητα τούτη, δεν είναι το ίδιο και σταθερό σε όλη τη διάρκεια της ζωής του, αλλά αποτελείται από στιγμές του 'τώρα'. Και η πραγματικότητα, γίνεται αισθητή μονάχα σε αυτές τις στιγμές. Έτσι για το ανθρώπινο σώμα, κάθε στιγμή του χρονικού 'τώρα', δημιουργείται και ένα νέο σώμα το οποίο λαμβάνει μορφή και αμέσως εξαφανίζεται για να πάρει τη θέση του ένα νέο. Κι αυτή η σειρά από σχεδόν άπειρα τέτοια σώματα, στην ουσία αποτελεί εικονική αντανάκλαση του Εαυτού μέσα στον αισθητό κόσμο. Άρα, σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας ως οντότητες ανθρώπου στον κόσμο αυτό, αποτελούμαστε από τρισεκατομμύρια τέτοιες εικονικές αντανακλάσεις.

»Αυτές οι εικονικές αντανακλάσεις οι οποίες αποτελούν το σύνολο του σώματός μας στη διάρκεια της ζωής του και διαμορφώνουν μαζί με τα Εγώ τις πεποιθήσεις μας, είναι αυτά τα οποία κάνουν τις ερωτήσεις περί αλήθειας και τις επιλογές μας. Το υλικό σώμα και το Εγώ έχουν ανάγκη της αλήθειας και της ακινησίας της αιτιοκρατίας. Αυτό είναι που

χρειάζεται τις αποδείξεις σχετικά με αυτή, σε αυτό είναι αδύνατον να γίνει αποδεκτή η αρχή της αβεβαιότητας, αυτό χειραγωγεί και χειραγωγείται, αυτό έχει την ανάγκη να αλλάξει την όποια αλήθεια με μια νέα, κι αυτό δίνει στη συνέχεια αγώνα να την κρατήσει ακλόνητα σταθερή και αποδεκτή από όλους. Ο επαναστάτης κι ο δικτάτορας, μπορεί και κρύβεται καλά, μονάχα στον κόσμο της αλήθειας. Σε σας, μένει να συνειδητοποιήσετε τις επιλογές σας» είπε, σε μια αίθουσα από την οποία πλέον απουσίαζε ο παραμικρός ήχος.

Κυριακή 29 Μαρτίου 2015

13. Στο πεδίο της Επίγνωσης

«Όμως πριν προχωρήσουμε σε οτιδήποτε άλλο» συνέχισε ο Proteus, «και για να αρχίσετε να συνειδητοποιείτε για τι πράγμα μιλάμε και εννοούμε, θα πρέπει να αφομοιώσετε οι ίδιοι μια εμπειρία του κόσμου μας πέρα από τις αισθήσεις. Από τον κόσμο όπως πραγματικά είναι και όχι όπως μας τον αποκωδικοποιεί το σώμα μας. Ετοιμαστείτε λοιπόν, για μια μικρή επαφή με τον ενεργειακό χώρο της επίγνωσης, μέσω της βοήθειας αυτής της στολής που φοράτε και -της συσκευής της που- δοκιμάζετε. Δεν θα παραμείνετε για μεγάλο χρονικό διάστημα, για την ακρίβεια θα τον ατενίσετε μόνο για μερικά δευτερόλεπτα και μάλιστα παράλληλα στη δική μου παρουσία. Θα βρίσκομαι εκεί, κυρίως για να παρατηρώ εφ' ενός τη συμπεριφορά σας, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο θα αντιδράσει το πεδίο με τον καθέναν από σας. Στο μικρό ταξίδι σας αυτό, δεν πρέπει να υπάρχουν αισθήσεις, ούτε σκέψεις, ούτε πεποιθήσεις. Για αυτό, θα φορέσετε ολόκληρο τον εξοπλισμό σας, μαζί με την κουκούλα της στολής, ώστε να καλύψετε -τώρα- μαζί με το κεφάλι, ολόκληρο το σώμα σας. Έτσι θα απομονώσετε εντελώς τις νοητικές δράσεις και τις αισθήσεις του σώματός σας, ώστε η επαφή σας με το πεδίο του αισθητού κόσμου θα είναι μηδενική. Πράγμα το οποίο θα σας επιτρέψει να μείνετε ανεπηρέαστοι από σκέψεις και συναισθήματα, καταφέρνοντας να κατανοήσετε το διαχωρισμό της κοσμικής επίγνωσης του χώρου, από τη δική σας συνείδηση.

»Πριν μπούμε όμως, θα πρέπει να σας επαναλάβω ότι ο αισθητός κόσμος και η πραγματικότητα την οποία ζούμε, είναι πληροφορία η οποία ανήκει εξ ολοκλήρου στην επίγνωση. Την 'επίγνωση', η οποία είναι

ένα υπερμεγέθες ενεργειακό πεδίο, το οποίο περιέχει ολόκληρη την πληροφορία για τη δημιουργία του αισθητού, εικονικού κόσμου στον οποίο ζούμε. Αποτελεί το λεγόμενο matrix. Το μητρικό πεδίο από το οποίο πηγάζει ολόκληρος ο κόσμος μας. Η όποια αναζήτηση και οι ερωτήσεις μας σχετικά με αυτόν, μας αποφέρουν απαντήσεις οι οποίες αποτελούν την εμπειρία και τη γνώση μας. Όμως αυτή η γνώση, είναι και το μοναδικό στοιχείο το οποίο τον μορφοποιεί και τον κάνει πραγματικό. Έτσι, ο κόσμος τον οποίο παρατηρούμε, είναι στην ουσία η γνώση την οποία αφομοιώνουμε και διαθέτουμε γι αυτόν.

»Η δική σας είσοδος και παρατήρηση σήμερα, θα εστιαστεί σε αυτή την ίδια την πρωταρχική, ενεργειακή, μητρική πληροφορία δημιουργίας του. Είναι σαν να έχετε εισέλθει και να ατενίζετε την πληροφορία η οποία περιέχεται στο λογισμικό που υπάρχει στο σκληρό δίσκο του. Θα παρατηρήσετε τη γνώση την οποία έχουμε ως άνθρωποι για τα πάντα. Την πληροφορία η οποία μας δημιουργεί. Και εφ όσον την παρατήρηση αυτή του πεδίου της επίγνωσης, θα την κάνετε -με τη βοήθεια της στολής που φοράτε-, απενεργοποιώντας τα σώματα και τις αισθήσεις σας, θα είναι σαν να μην ανήκετε πλέον στα ανθρώπινα σώματά σας. Αλλιώς οι σκέψεις και τα συναισθήματά σας, δεν θα σας αφήσουν να το διαχωρίσετε και να συνειδητοποιήσετε τη διαφορά. Διότι, τόσο εμείς ως υλικά σώματα, όσο και το γνωστό σε μας υλικό, αισθητό περιβάλλον, ανήκουμε σε αυτό το πεδίο. Είμαστε δικά του τμήματα. Και ενώ τα τμήματα αυτά μέσα στο πεδίο, στην ουσία αποτελούνται από ενεργειακή πληροφορία και γνώση, σε μας τους ανθρώπους, αντιστοιχούν με την πραγματικότητα, την οποία αποδεχόμαστε και θεωρούμε αληθινή.

»Από ενεργειακής άποψης, το συστατικό το οποίο τρέφει, συντηρεί και αναπτύσσει τούτο το πεδίο, είναι οι πληροφορίες οι οποίες περιέχονται στη σκέψη μας, για όλα όσα αποτελούν την πραγματικότητα την οποία αποδεχόμαστε. Αυτές οι σκέψεις είναι η επίγνωση, και από αυτές τις σκέψεις ζει και αναπτύσσεται ολόκληρη. Από τις σκέψεις του κοινού νου των παρατηρητών, οι οποίοι θεωρούν ότι γνωρίζουν, αισθάνονται, κατανοούν και αντιλαμβάνονται τον κόσμο. Όπως τον γνωρίζουν και τον αντιλαμβάνονται ως έχει, όπως τον διδάχθηκαν από εκείνους οι οποίοι προηγήθηκαν. Ως κοινοί, απλοί, καθημερινοί άνθρωποι. Όμως στον κοινό άνθρωπο, δεν υπάρχει σκέψη ανεξάρτητη της γνώσης του. Όσα μπορεί να σκεφτεί, βασίζονται στη γνώση και εμπειρία την οποία ήδη διαθέτει. Έτσι

στην ουσία, το πεδίο αυτό αποτελείται από τη γνώση όλου αυτού το οποίο ονομάζουμε πραγματικότητα.

»Συνήθως, οι περισσότεροι άνθρωποι μιας κοινωνίας, διαθέτουν περίπου την ίδια γνώση για τα βασικά στοιχεία της πραγματικότητάς τους. Αν και τους είναι δύσκολο να αντιληφθούν τη διατύπωση αυτή ως πραγματικό γεγονός, οι οποιεσδήποτε διαφορές στις απόψεις τους, αναφέρονται απλά στη θετική ή αρνητική εκδοχή κάποιας ίδιας συγκεκριμένης πληροφορίας που συζητούν και όχι σε κάτι το οποίο διαφοροποιεί την βασική γνώση. Κι όσο περισσότεροι άνθρωποι αποδέχονται ως πραγματική και αληθινή, την ίδια συγκεκριμένη ομάδα πληροφοριών -ας πούμε την ίδια δοξασία ή την ίδια επιστημονική θεώρηση-, τόσο μεγαλύτερο και ισχυρότερο γίνεται το ανάλογο τμήμα γνώσης που υπάρχει στο πεδίο. Αντίθετα, για τους λίγους, εκείνους οι οποίοι αντιλαμβάνονται την πραγματικότητα με διαφορετικό τρόπο, τα αντίστοιχα τμήματα γνώσης του πεδίου, είναι αναλογικά ελάχιστα ή -όσον αφορά την ενεργειακή τους δυναμική-, σχεδόν ανύπαρκτα.

»Αν μπείτε λοιπόν μέσα στο πεδίο της επίγνωσης με ενεργές τις σκέψεις και τις αισθήσεις σας, θα σκεφτείτε και θα αισθανθείτε, διότι μονάχα έτσι μπορείτε να αντιληφθείτε και να αναγνωρίσετε το περιβάλλον σας. Θα δείτε, θα ακούσετε, θα αγγίξετε και θα γευτείτε σαν να ζείτε κάποιου είδους πραγματικότητα. Κι αυτό το οποίο θα αισθανθείτε και θα σκεφτείτε, θα έχει σχέση με την μέχρι τώρα ζωή σας, διότι αυτή σας έχει δώσει τις γνώσεις και τις εμπειρίες σας. Όμως σε ένα χώρο άχρονο σαν αυτόν της επίγνωσης, οι σκέψεις οι οποίες θα δημιουργηθούν, δεν θα έχουν σχέση με το 'τώρα' το οποίο γνωρίζετε στον κόσμο μας. Δεν υπάρχει 'τώρα' εκεί, αλλά όλα είναι μια άχρονη διάρκεια. Σε σας όμως, ως σώματα, σας είναι αδύνατον να αντιληφθείτε το χρόνο διαφορετικά. Έτσι τις αναμνήσεις σας από το παρελθόν και τις επιθυμίες σας από το μέλλον, θα τις μεταφράσετε αστραπιαία σε 'τώρα' και θα τις ζήσετε ταυτόχρονα ως κάποιου είδους πραγματικότητα. Αυτό που οραματίζεστε και θέλετε να επιτύχετε στο μέλλον της ζωή σας, -ίσως διότι μέχρι τώρα δεν μπορέσατε ή δεν αποφασίσατε ακόμη να το ξεκινήσετε ή να το ολοκληρώσετε-, θα αναμιχθεί με τις μέχρι σήμερα καλές ή κακές, θετικές ή αρνητικές, χαρούμενες ή λυπημένες εμπειρίες και αναμνήσεις σας από το παρελθόν, δημιουργώντας σας, -τόσο στο νου όσο και στις αισθήσεις σας- χάος. Καταστάσεις όπως η κόλαση, ο παράδεισος ή η ενεργοποίηση την οποία

κάποιοι ονομάζουν κάρμα, αναλογεί ίσως σε παρόμοια στιγμή, όμως όλο αυτό, είναι αδύνατον ακόμη να το αποκωδικοποιήσουμε ή να το συζητήσουμε σε βάθος.

»Η συνολική διάρκεια του πρώτου αυτού ταξιδιού σας μέσα στο πεδίο της επίγνωσης, θα διαρκέσει μόλις μερικά δευτερόλεπτα. Για να μπορέσετε να έχετε όμως παράλληλα, μια αρχική αντίληψη της διαφοράς, της αποκομμένης και της ενεργής εμπειρίας των αισθήσεων, από όλο αυτό το χρονικό διάστημα που θα βρίσκεστε συνδεδεμένοι, θα επιτρέψουμε να περάσει μέρος των αισθήσεών σας μονάχα κατά το τελευταίο δέκατο του δευτερολέπτου. Ο χρόνος αυτός γραμμικά μπορεί τώρα να σας ακούγεται ελάχιστος, όμως αυτό, θα σας παρακαλέσω να προσπαθήσετε να το ανακαλέσετε στη συνείδησή σας όταν σας χρειαστεί. Έτσι ώστε να μπορείτε να συγκρίνετε τη διάρκεια του χρόνου τον οποίο θα βιώσετε μέσα στο πεδίο, με το χρόνο τον οποίο θεωρούμε εμείς εδώ γραμμικά ως πραγματικό. Να θυμάστε επίσης, πως οτιδήποτε αντιμετωπίσετε εκεί μέσα, είναι απλά εικονικό δημιούργημα των καταστάσεων τις οποίες έχετε βιώσει στη μέχρι σήμερα ζωής σας. Τέλος, προσπαθήστε να διατηρήσετε ενεργή την πληροφορία, ότι θα βρίσκομαι κι εγώ εκεί».

Και με τα τελευταία αυτά λόγια του, έκανε νόημα στον Mark να ξεκινήσει τη διαδικασία και στους βοηθούς -οι οποίοι είχαν πάλι φανεί στην αίθουσα-, να μας βοηθήσουν να φορέσουμε το μέρος της στολής το οποίο χρησίμευε ως κάλυμμα του κεφαλιού μας. Η συσκευή ξεκίνησε να λειτουργεί με εκείνο το σιγανό γουργούρισμα κι εμείς αφού τοποθετήσαμε πρώτα τη μικρή μαύρη μάσκα στα μάτια μας και τα λεπτά ακουστικά στα αυτιά μας, συμπληρώσαμε από πάνω το ελαστικό κάλυμμα της κεφαλής, κλείνοντας έτσι μέσα στη στολή ολόκληρο το σώμα μας. Πρόλαβα όμως πριν το περάσω κάτω από το στόμα μου να ρωτήσω τον Proteus ο οποίος συνέχιζε να στέκεται στο σημείο ανάμεσα στα καθίσματά μας χωρίς να φοράει οποιοδήποτε είδος στολής.

«Είπατε ότι θα βρίσκεστε μαζί μας. Εσείς, δεν θα φορέσετε στολή;»

«Η τεχνολογία» απάντησε χρωματίζοντας τις φράσεις του με έναν ήχο σαν να χαμογελούσε, «είναι απαραίτητη στους ανθρώπους, για να τους θυμίσει τις δυνατότητες τις οποίες έχουν απολέσει. Δεν χρειάζομαι ειδική στολή για να ατενίσω το πεδίο της επίγνωσης. Έτσι κι αλλιώς, δεν υπάρχουν πια πολλά πράγματα δικά μου εκεί μέσα…»

Οι τελευταίες λέξεις της φράσης του, ακούστηκαν μέσα από τα ακουστικά μας… «…Ίσως κάποια μέρα, να μη τη χρειάζεστε ούτε και σεις…» κι ύστερα απόλυτη σιωπή…

Αν κάποιος μου ζητούσε να του αποτυπώνω εκείνες τις στιγμές γραμμικά, λέξη-λέξη, ώστε να δημιουργήσω τις κατάλληλες φράσεις που θα μπορούσαν να αναπαράγουν κάποιο ουσιαστικό νόημα, θα ήταν σχεδόν αδύνατον να το κάνω, διατηρώντας το σύνολο της συνειδητοποίησης ολόκληρης της εμπειρίας. Δε υπήρχε ήχος, ούτε ίχνος οποιαδήποτε εικόνας ή άλλου συμπτώματος αίσθησης ή σκέψης. Ούτε σκοτάδι όμως υπήρχε. Ήταν κάτι σαν αντίληψη μιας συνολικής κατάστασης, η οποία -εκείνη τη στιγμή- έμοιαζε άνευ ουσίας να την τεμαχίσω σε τμήματα για να την κατανοήσω. Ήταν τόσο ενεργή μέσα μου η έννοια 'συνειδητοποιώ', που η λέξη 'γνωρίζω' μοιάζει με την προσπάθεια να εξηγήσεις το φαινόμενο του φτερνίσματος, απλά και μόνο εξηγώντας τη σειρά των γραμμάτων που σχηματίζει ως λέξη, ο ήχος 'αψού'.

Θα χρησιμοποιούσα τη λέξη 'ένοιωθα', όχι με την έννοια της 'αίσθησης' αλλά περισσότερο με της 'συνειδητής βεβαιότητας'. Και το πρώτο για τα οποίο ήμουν συνειδητά βέβαιος, ήταν ο διαχωρισμός μου από αυτό που εννοούμε ζωή, υλικό σώμα και πραγματικός κόσμος, συνειδητοποιώντας, ότι όλο αυτό αναφέρεται απλά και μόνο στα στοιχεία εκείνα τα οποία υλοποιούνται και γίνονται απτά και αισθητά. Όμως αυτό που ένοιωθα στο βάθος του, δεν είχε καμιά σχέση με την έννοια του 'πράγματος', δηλαδή του υλικού αντικειμένου.

Ολόκληρο το πεδίο, μου άφηνε τη βεβαιότητα ενός γιγαντιαίου αιθερικού νεφελώματος. Χωρίς συγκεκριμένο σχήμα, παλλόταν ενεργειακά σε ένα χώρο ο οποίος δεν είχε αρχή και τέλος, αλλά καταλάμβανε οποιοδήποτε σημείο ατένιζες τη νοητή προσοχή σου. Συγχρόνως, μου έδινε την εντύπωση ενός τείχους, το οποίο διαχώριζε τους κόσμους, αποτελώντας ένα πέρασμα προς άλλα πεδία. Μια αδιευκρίνιστη παρουσία του Proteus ως ενέργεια στο χώρο, μου θύμισε τις τελευταίες φράσεις του. Δεν υπήρχε όμως η έννοια του φόβου, ούτε του ρίσκου, ούτε της ανάγκης οποιαδήποτε προστασίας. Για κάθε νοητική κίνηση μέσα σε εκείνο το χώρο, ήμουν συνειδητά βέβαιος για το σύνολο της πληροφορίας η οποία την αφορούσε.

Ήμουν σαν μια αστραπιαία αλλά διαρκής σύναψη, μέσα σε ένα ηλεκτρικό σύννεφο. Δεν είχα συγκεκριμένο σχήμα, όμως αντιλαμβανόμουν,

ότι -μέσω ενεργειακών δεσμών- παρέμενα ενεργειακά συνδεδεμένος με διάφορα σημεία του πεδίου. Μέσα του, τα υλικά σώματα υπήρχαν ως ενεργειακή πληροφορία. Συνειδητοποιούσα γύρω μου την παρουσία τους, όμως αν προσπαθούσα να τα περιγράψω περισσότερο, θα τα παρομοίαζα ως 'σκοτεινές οπές' ή 'κοσμικές πύλες'. Ενώ απ έξω είναι εντελώς απροσδιόριστα, υπάρχει κάτι το οποίο σε έλκει να εισέλθεις στην εσωτερική τους επιφάνεια, με την οποία συνδέεσαι αυτόματα και συγκρατείσαι ενεργειακά μέσω -σχεδόν άπειρων στον αριθμό- ενεργειακών υποδοχέων.

Αντιλαμβανόμουν τώρα ότι τα σώματα -και κυρίως τα ανθρώπινα-, αποτελούν ένα κυρίαρχο στοιχείο για την ύπαρξη του πεδίου της επίγνωσης. Κι αυτό, διότι ενώ η περιεχόμενη πληροφορία του πεδίου μπορεί να τροποποιηθεί εξ ολοκλήρου, η ενεργειακή λειτουργική δομή των σωμάτων παραμένει σταθερή. Αντίθετα, ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο το πεδίο μπορεί να παραμένει σταθερό και να αναπτύσσεται συνεχώς, είναι διατηρώντας τον ολοκληρωτικό έλεγχο πάνω στην πληροφορία την οποία αφομοιώνουν τα σώματα από αυτό. Αποστασιοποιημένος από το σώμα μου και προφυλαγμένος με τη στολή από την οποία ήταν καλυμμένο, αποφάσισα να μπω στη σκοτεινή οπή που αντιπροσώπευε το δικό μου. Εισχωρώντας μέσα του ως Εαυτός, παρατηρούσα γύρω μου τους ενεργειακούς υποδοχείς του, οι οποίοι αστραπιαία και δυναμικά προσπαθούσαν να έλξουν τις συνάψεις μου. Όμως η στολή εμπόδιζε την ολοκλήρωση οποιασδήποτε σύνδεσής μου μαζί του. Κι απ αυτή τη συνεχή του προσπάθεια σύνδεσης, συνειδητοποιούσα ότι το σώμα με χρειαζόταν. Η παρουσία μου μέσα του, ήταν ζωτικής σημασίας για την ύπαρξή του. Για αυτό, -και σε αντάλλαγμα για το δώρο που του πρόσφερα-, μου χάριζε έναν ολόκληρο κόσμο. Εικονικό μεν, αλλά όμορφο.

Συνειδητοποιούσα, ότι το πεδίο της επίγνωσης χρειάζεται παρατηρητές, οι οποίοι να λειτουργούν μέσα του και να αλληλεπιδρούν μαζί του. Χρειάζεται τα σώματα να είναι ενεργά, αλλά τα χρειάζεται δικά του. Γεμάτα από τη γνώση την οποία περιέχει. Στο σώμα πάλι, είναι αδιάφορο ποια πληροφορία περιέχει ως γνώση. Το ίδιο δεν μπορεί να περιέχει κάτι άλλο μιας και ανήκει στο πεδίο. Έτσι δεσμεύει τον 'Εαυτό', αποκλείει την επικοινωνία με τη 'συνείδησή' του, φορτώνει σταδιακά στη μνήμη του τις πληροφορίες της 'επίγνωσης' και αναπτύσσει ως διαχειριστή τους το 'Εγώ'. Κρατώντας πάντα στο νου μου τις τελευταίες φράσεις του Proteus

σχετικά με την ασφάλειά μας και πριν ενεργοποιηθούν οι αισθήσεις μας μέσω της στολής, αντιλαμβανόμουν ότι το σημείο στο οποίο χάνουμε την αυτοτέλειά μας ως Εαυτοί και παραμένουμε συνδεδεμένοι με ένα σώμα, είναι η απόλυτη ταύτισή μας μαζί του. Η απώλεια του Εαυτού και της συνείδησής μας ολοκληρώνεται, όταν ταυτίσουμε το σύμπαν ολόκληρης της δημιουργίας με το πεδίο της επίγνωσης και τον Εαυτό μας με το Εγώ το οποίο διαχειρίζεται το σώμα μας. Όταν δηλαδή, το περιεχόμενο της επίγνωσης, αποτελέσει για μας το μοναδικά πραγματικό σύμπαν το οποίο μπορεί να υπάρξει. Όμως μου έμοιαζε αδιανόητο το πως μπορούσε να μου συμβεί κάτι τέτοιο. Ήμουν τόσο αποστασιοποιημένος από όλο αυτό που με περιέβαλε, που αδυνατούσα να καταλάβω πως μπορούσα να χαθώ μέσα του χωρίς να το έχω επιλέξει.

Κι όμως, ξαφνικά όλα γύρω μου άρχισαν να διαμορφώνονται διαφορετικά, δίνοντας σταδιακά, αρκετές απαντήσεις από τις στιγμιαίες αναζητήσεις μου. Οι συνάψεις του Εαυτού μου, άρχισαν να συνδέονται στους υποδοχείς του σώματός μου, δίνοντας αίσθηση του χώρου και του χρόνου, σε ένα κόσμο που -μέχρις εκείνη τη στιγμή- παρέμενε αόρατος. Το φως που άρχισε να απλώνεται τριγύρω, εμφάνιζε σταδιακά μια όμορφη και ειρηνική συνοικία, γεμάτη μικρά σπιτάκια δεξιά κι αριστερά ενός δρόμου, που τελείωνε κάτω μακριά στη θάλασσα, ενώ ο αέρας γέμιζε από αρώματα και ήχους που έρχονταν από παντού. Λίγο πιο πέρα, η μοναχική φιγούρα του Proteus -ο οποίος τώρα φαινόταν πια κανονικά-, χάθηκε μέσα σε ένα τσούρμο σχολιαρόπαιδα που ξεχύθηκαν παίζοντας, φωνάζοντας και γελώντας, σε μια αλάνα που ξαφνικά γέμισε από κίνηση.

«Αννούλα! Τι κάνεις εδώ;» Η μικρή συμμαθήτριά μου από το λύκειο στεκόταν εμπρός μου και με κοιτούσε λυπημένη…

«Με ξέχασες; Έφυγες και πήρες μαζί σου τις υποσχέσεις που δίναμε μαζί. Θυμάσαι;»

Θυμόμουν αλλά όλο αυτό είχε συμβεί πριν από χρόνια. Πώς ήταν δυνατόν να το συναντώ εμπρός μου έτσι ξαφνικά;

«Μα Αννούλα, τα είπαμε αυτά όταν έφυγα για τις σπουδές μου. Δεν ήρθες μαζί μου κι εγώ απλά ακολούθησα τα όνειρά μου. Σ αγαπούσα αλλά δεν γινόταν να είμαστε μαζί…»

Άκουγα τον εαυτό μου να δίνει δικαιολογίες σε μια παλαιά σχέση, ενώ μέσα μου προσπαθούσα να συγκρατηθώ και να πειστώ ότι όλο αυτό είναι εικονικό. Ότι δεν υπάρχει στα αλήθεια κι ότι εγώ τώρα, βρίσκομαι

μαζί με τον Proteus, ο οποίος -είναι να, εκεί παραπέρα και- με περιμένει να επιστρέψω για τις δοκιμές αυτής της στολής που φορώ. Κοίταξα τα ρούχα μου, μα δεν υπήρχε καμιά στολή, παρά μονάχα το ξεβαμμένο τζιν και το φούτερ από τα μαθητικά μου χρόνια. Μα που βρέθηκαν ετούτα τα ρούχα επάνω μου; Εγώ ο ίδιος είχα συμφωνήσει με τη μητέρα μου να τα χαρίσει σε παιδιά της γειτονιάς, όταν έφυγα για τις σπουδές μου στο εξωτερικό.

«Μαμά, δεν τα έδωσες τα ρούχα;»

Η μητέρα μου στεκόταν λίγο πιο πέρα και με κοιτούσε…

«Ο πατέρας, σου βρήκε σπίτι» απάντησε εκείνη χωρίς να αναφερθεί στα ρούχα που φορούσα. «Θα πρέπει όμως να πληρώνεις μονάχος τα έξοδά του. Να είσαι δυνατός. Θα τα καταφέρεις…»

Μου μιλούσε εμπρός μου, μα γνώριζα ότι -εκείνη τη στιγμή- βρισκόταν μίλια μακριά. Το σκεφτόμουν αλλά δεν μπορούσα να αντιδράσω. Άπλωσε το χέρι της και μου έδωσε τα κλειδιά του νέου μου σπιτιού. Τα πήρα και γύρισα να αποχαιρετήσω την Αννούλα, μα εκείνη τώρα έτρεχε προς τη μεριά της θάλασσας, στα μεγάλα βράχια.

«Περίμενε» φώναξα κι άρχισα ξωπίσω της να τρέχω, μα δεν την προλάβαινα. Όσο έτρεχα, τόσο απομακρυνόταν. «Περίμενε…» φώναζα, μα εκείνη είχε πλησιάσει την άκρη του βράχου κι ετοιμαζόταν να πηδήξει στο κενό.

«Περίμενέ με…» ξαναφώναξα με όση δύναμη είχα για να ακουστώ «δεν θα φύγω. Αννούλα, περίμενέ με…». Μα δεν σταμάτησε. Με ένα σάλτο, χάθηκε από τα μάτια μου, κάτω προς τη θάλασσα, που ακουγόταν με μανία να κτυπά τα κύματα στα βράχια… Δεν το σκέφτηκα ούτε στιγμή. Πήδηξα πίσω της σαν μαγνητισμένος…

Κι ύστερα, τίποτε. Όλα έσβησαν, σαν να τράβηξε κάποιος τη πρίζα της οθόνης.

«Μερικά δευτερόλεπτα» σκέφτηκα παραμένοντας ακίνητος κι ακούγοντας την καρδιά μου να κτυπάει σαν τρελή. «Μερικά δευτερόλεπτα και σε μένα φάνηκε σαν να πέρασαν ώρες…»

Σάββατο 4 Απριλίου 2015

14. Η πρώτη συνειδητοποίηση

Όταν έβγαλα το κάλυμμα του κεφαλιού, τα μικρά γυαλάκια και τα ακουστικά της στολής, ο Proteus συνέχιζε να στέκεται ακίνητος, στο ίδιο σημείο που βρισκόταν μερικά λεπτά πριν ξεκινήσουμε αυτό το πρώτο μας ταξίδι στο πεδίο της επίγνωσης. Μας άφησε να αποκαλύψουμε όλοι το κεφάλι μας εντελώς κι ύστερα κινήθηκε αργά, σε μια κυκλική πορεία εμπρός από την σειρά με τις πολυθρόνες μας. Μπορώ να πω ότι αισθανόμουν ακόμη το σώμα μου να υπάρχει σε μια περίεργη κατάσταση, αδυνατώντας όμως να την περιγράψω με σιγουριά. Κάτι, που προφανώς γνώριζε ο Proteus και για αυτό μας άφηνε λίγο να επανέλθουμε, χωρίς να μιλάει. Ύστερα. έφερε -για μερικά δευτερόλεπτα-, ενωμένες τις παλάμες του εμπρός από τα χείλη του -σαν να διστάζει για κάτι-, και τέλος, στρέφοντας συγχρόνως το βλέμμα, τέντωσε αργά το δεξί του μπράτσο με προτεταμένο το δείκτη, δείχνοντας προς το μέρος μου:

«Θέλω να μας περιγράψεις, τι είναι αυτό που βίωσες από αυτή την πρώτη σου εμπειρία μέσα στο πεδίο της επίγνωσης του αισθητού κόσμου» μου είπε αργά. «Θέλω να ακούσουμε όλοι μας τις σκέψεις σου, αυτή τη στιγμή».

Αιφνιδιάσθηκα. «Τι μπορώ να πω διαφορετικό από ότι βίωσαν οι υπόλοιποι;» τόλμησα…

«Θα ρωτήσω αργότερα τους άλλους. Απλά επιλέγω εσένα να μιλήσεις πρώτος» επέμεινε και περίμενε να ξεκινήσω…

«Ξέρετε..» ξεκίνησα… «Βρίσκομαι σε μια κάποια σύγχυση. Η μικρή αυτή βόλτα, με έκανε να συνειδητοποιήσω, ότι αν για παράδειγμα, είχα τη δύναμη να αφαιρέσω από αυτό το πεδίο, ολόκληρο το περιεχόμενο της πληροφορίας την οποία περιέχει -αυτό που λέμε γνώση- και να την αντικαταστήσω με μια άλλη δική μου, τότε ο κόσμος αυτός θα μπορούσε να φέρει το όνομά μου, μιας και θα αποτελείτο εξ ολοκλήρου από τη σκέψη μου. Αλλά όλο αυτό, αν και το συνειδητοποιώ σαν βάση αντίληψης, δεν μπορώ να το αποδεχθώ ακόμη. Δεν μπορώ να το κρατήσω πολύ ώρα στη σκέψη μου και να το αναπτύξω για να σας το περιγράψω» είπα κοιτάζοντας τον μέσα στα μάτια…

«Για να λες κάτι τέτοιο…» διέκοψε ο Proteus, χαμογελώντας τώρα, βηματίζοντας αργά στον κενό χώρο εμπρός από τα καθίσματά μας και συνεχίζοντας να κοιτά προς το μέρος μου, «…ίσως να έχεις καταφέρει να

διαμορφώσεις μια κάποια -έστω και πρόχειρη- προσωπική άποψη, για τον τρόπο που δημιουργήθηκε τόσο το ίδιο το πεδίο, όσο και η πληροφορία η οποία υπάρχει ήδη μέσα σε αυτό; Μπορείς να το περιγράψεις;» με βοήθησε λίγο ο Proteus, λες και ήθελε να αποκαλύψει αυτό που κρυβόταν κάτω από τη σκέψη μου. Έμεινα λίγο ακόμη παρατηρώντας τον αμίλητος και σκεφτικός για αυτό το οποίο με προκαλούσε να μιλήσω.

«Θεωρώ…» ξεκίνησα πάλι σχεδόν δειλά, «…ότι ολόκληρο το συγκεκριμένο πεδίο, δημιουργήθηκε στην αρχή κενό. Χωρίς να περιέχει μέσα του οποιαδήποτε πληροφορία για τον κόσμο μας. Δημιουργήθηκε ως μητρικό πεδίο αναδημιουργίας, ώστε -το ίδιο-, να μπορεί να δημιουργεί άλλους κόσμους. Έτσι, στο ερώτημα: 'ποιος είναι ο Λόγος ή η Αιτία, που δημιουργείται ο αισθητός κόσμος μας', η απάντηση είναι: 'Αυτό το συγκεκριμένο πεδίο είναι ο Λόγος και η Αιτία, της δημιουργίας του κόσμου που αισθανόμαστε και αντιλαμβανόμαστε ως πραγματικό'. Αυτό όμως -ως πεδίο-, δεν αποτελεί την αρχική πηγή της δημιουργίας, αλλά και το ίδιο, έχει επίσης δημιουργηθεί από αυτή την πηγή. Το αρχικά κενό πεδίο, μέσα στο οποίο βρίσκεται τώρα ενεργή η 'επίγνωση', αυτό από το οποίο απουσίαζε ακόμη τότε οποιαδήποτε πληροφορία ή γνώση σχετική με τον κόσμο μας, αποτελεί δημιουργία της ίδιας πηγής, από την οποία προέρχονται και οι δικές μας ψυχές και συνειδήσεις. Δημιουργήθηκε σαν άδειο δοχείο, το οποίο έχει τη δυνατότητα να διαμορφώνεται εσωτερικά μέσω των επιλογών, αυτών που θα το επισκέπτονται και θα το παρατηρούν.»

«Λες δηλαδή ότι το πεδίο έχει δημιουργηθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε οι ίδιοι οι επισκέπτες και παρατηρητές του πεδίου, να έχουν τη δυνατότητα να το διαμορφώνουν ελεύθερα. Όμως πως ξεκίνησε η πρώτη διαμόρφωση στην αρχή της δημιουργίας του, όταν ακόμη δεν υπήρχαν μέσα του επισκέπτες και παρατηρητές;» με παρότρυνε πάλι ο Proteus…

«Σαφώς, εκείνο το αρχικό κενό δοχείο, χρειαζόταν έναν αρχιτέκτονα, ικανό να σχεδιάσει το αρχικό εσωτερικό περιεχόμενό του και να το υλοποιήσει. Όμως, αισθάνομαι παρόλα αυτά, ότι δεν είμαι ο πιο κατάλληλος για να συνεχίσω την περιγραφή πέρα από αυτό το σημείο» είπα και σταμάτησα αμήχανος…

«Αντιθέτως…» επέμεινε τώρα περισσότερο εκείνος. «Εγώ θεωρώ, ότι θα πρέπει να ξεδιπλώσεις ολόκληρη τη σκέψη σου τώρα, εδώ μπροστά μας» και τεντώνοντας προς το μέρος μου την παλάμη στραμμένη προς τα επάνω, με καλούσε να συνεχίσω…

«Δεν είναι τόσο απλό» αντέτεινα. «Μερικές φορές, απόψεις οι οποίες αναφέρονται στην πραγματικότητα που ζούμε, οι οποίες προέρχονται από τόσο ακραίες συνειδητοποιήσεις, θα πρέπει ίσως να μένουν σε στενό κύκλο ανθρώπων, αποφεύγοντας έτσι να τίθεται σε δοκιμασία η λογική και η ισορροπία των υπολοίπων.»

«Μα αυτό ακριβώς συμβαίνει» απάντησε ο εκπαιδευτής ήρεμα. «Βρισκόμαστε σε ένα στενό και αυστηρά επιλεγμένο κύκλο ανθρώπων, οι οποίοι δοκιμάζουμε μια νέα τεχνολογία, ικανή να ελέγχει την αλληλεπίδρασή μας με τον αισθητό κόσμο. Αυτός ο έλεγχος της αλληλεπίδρασης όμως, ανοίγει σε μερικούς συνειδησιακές πύλες, ικανές να αποκωδικοποιήσουν αυτή την πληροφορία -με την οποία αλληλεπιδρούν- καλύτερα από άλλους, ώστε να τον κατανοήσουν βαθύτερα. Κι εσύ, τυχαίνει να είσαι ένας από αυτούς. Το ξεδίπλωμα λοιπόν της σκέψης σου αυτή τη στιγμή, βοηθάει πρώτα εσένα τον ίδιο να συνειδητοποιήσεις καλύτερα αυτό που έχεις αποκωδικοποιήσει μέσα σου και δεύτερον όλους τους υπόλοιπους, οι οποίοι ενώ μπήκαν στο ίδιο πεδίο, δεν κατάφεραν ίσως ακόμη να καταγράψουν με την ίδια ένταση δικές τους συνειδητοποιήσεις. Σε παρακαλώ λοιπόν, να συνεχίσεις…»

«Μα αν συνεχίσω, θα μπω σε θέματα που σχετίζονται με τη θρησκεία, τις δοξασίες και τα πιστεύω των ανθρώπων. Θέματα, τα οποία δεν νομίζω ότι σχετίζονται με το δικό μου επιστημονικό ή ακόμη και συμβατικό πεδίο γνώσεων, ώστε να μπορώ να τα αναλύω σε τέτοιο βάθος που ετοιμάζομαι να κάνω…»

«Έχουμε πει από την αρχή, ότι στην αίθουσα αυτή δεν υπάρχουν πεδία γνώσεων» ακούστηκε τώρα έντονη αλλά σταθερή η φωνή του Proteus. «Εδώ μέσα, δεν κατακερματίζουμε τη γνώση σε ταμπέλες ειδικοτήτων. Δεν σου ζήτησα να μιλήσεις σαν ειδήμων σε θέματα θεολογίας, αλλά να μας περιγράψεις αυτό το οποίο βίωσες, σαν απλός άνθρωπος. Σαν παρατηρητής, ο οποίος αλληλεπίδρασε με το πεδίο της επίγνωσης και βίωσε μια δυναμική εμπειρία μαζί του. Συνέχισε λοιπόν και δεν πρόκειται κανένας από την αίθουσα αυτή, να σε παρεξηγήσει για τις απόψεις τις οποίες απέκτησες μόλις πριν από μερικά δευτερόλεπτα…»

«Εντάξει λοιπόν τότε. Θα περιγράψω με ένα δικό μου προσωπικό τρόπο, θέματα με τα οποία μέχρι σήμερα, ίσως ασχολείται περισσότερο η θρησκεία, η μεταφυσική ή η φιλοσοφία. Μιας και τα θέματα αυτά, αδυ-

νατώ ακόμη να βρω τρόπο να σας τα αποδείξω, παρά μονάχα να τα περιγράψω όπως μου ζητάτε.

»Δεν μπορώ να γνωρίζω λοιπόν, τον αρχικό σκοπό της δημιουργίας αυτού του πεδίου. Όμως από τις δυνατότητες τις οποίες συνειδητοποιώ ότι έχει, μπορώ να φανταστώ, ότι δημιουργήθηκε από δυνάμεις ισχυρότερες από αυτό και με δυνατότητες για πολύ περισσότερα πράγματα από αυτά τα οποία κατέληξε να προσφέρει. Εκτός κι αν -πολύ πιθανώς- δεν έχω καταφέρει ακόμη να προσδιορίσω και να αντιληφθώ το υπάρχον εύρος τους.»

«Όλοι μας…» με διέκοψε πάλι ο εκπαιδευτής, «…από τις βασικές γνώσεις και περιγραφές της κάθε θρησκείας, έχουμε κάποιες διαμορφωμένες απόψεις περί της δημιουργίας του κόσμου. Μέσα από τις απόψεις αυτές, έχουμε διαμορφώσει επίσης ένα πλαίσιο αναμέτρησης μεταξύ καλού και κακού για παράδειγμα. Θέλεις να πεις, ότι η αλληλεπίδρασή σου σήμερα με αυτό το πεδίο, σου τροποποίησε αυτές τις μέχρι σήμερα αντιλήψεις σου;»

«Όχι ακριβώς τις τροποποίησε. Με κάποιο τρόπο, περισσότερο τις αποσαφήνισε, θα έλεγα. Θεωρώ, ότι οι αρχιτέκτονες και σχεδιαστές, τόσο της λειτουργίας και των δυνατοτήτων του πεδίου, όσο και της αρχικής πληροφορίας η οποία προστέθηκε μέσα του ως γνώση και επίγνωση, ανήκουν στις αρχικές εκείνες δυνάμεις οι οποίες το δημιούργησαν. Μπορεί για παράδειγμα ο αρχιτέκτονας της επίγνωσης να είναι κάποια δύναμη από τους λεγόμενους ‘έκπτωτους αγγέλους’ των θρησκευτικών κειμένων, όμως συνειδητοποιώ ότι αυτός ο αρχικός αρχιτέκτονας της ‘επίγνωσης’ είναι ένα δεδομένο, και η ίδια η ‘επίγνωση’ είναι ένα άλλο. Ενώ δηλαδή ο αρχικός αρχιτέκτονας δεν μπορεί να αλλάξει, το περιεχόμενο της ‘επίγνωσης’ μπορεί. Αν θα έπρεπε λοιπόν να εξετάσουμε το πεδίο με τις έννοιες ‘καλού και κακού’, θα τολμούσα να πω, ότι δεν θα μου αποφέρει στο οτιδήποτε αν εξετάσω την καλή ή κακή βούληση του όποιου αρχικού αρχιτέκτονα, ο οποίος σχεδίασε και διαμόρφωσε τις αρχικές πληροφορίες. Αντίθετα όμως, η ανάλυση, του «γιατί εμείς οι άνθρωποι έχουμε δεχθεί αυτό το περιεχόμενό του -διαχρονικά- ως μόνιμο και πραγματικό, χωρίς να τολμούμε να το διαμορφώσουμε διαφορετικά», είναι σίγουρο ότι θα αποφέρει σε όλους σημαντικά οφέλη. Διότι, ενώ έχουμε τη δυνατότητα -ως επισκέπτες και παρατηρητές-, να διαμορφώνουμε ελεύθερα εσωτερικά το πεδίο μέσω των επιλογών μας, επιμένουμε να το αποδεχό-

μαστε όπως μας ορίζεται. Αν όμως αλλάξουμε εστίαση και επιλέξουμε την τροποποίηση της υπάρχουσας -αυτή τη στιγμή- πληροφορίας, το πεδίο επίσης έχει τη δυνατότητα να τροποποιηθεί ολοκληρωτικά.»

«Πιστεύει κάποιος ότι μπορεί ο άνθρωπος να αλλάξει εστίαση κα περιεχόμενο στην επίγνωση; Κι αν μπορεί, ποιος θεωρείτε ότι είναι ο τρόπος;». Ο Proteus απευθυνόταν τώρα σε ολόκληρη την ομάδα των εικοσιένα, όμως κανένας δεν αποφάσιζε να απαντήσει. Έτσι γύρισε και με κοίταξε, σαν να με άφηνε να συνεχίσω. Η πρόκληση ήταν μεγάλη όμως πια για να σταματήσω….

«Για να αντιληφθούμε αν έχουμε τη δυνατότητα να αλλάξουμε εστίαση, θα πρέπει πρώτα να προσεγγίσουμε το πεδίο, με την πρόθεση να το δούμε ως έχει και όχι μέσα από το πρίσμα της μέχρι σήμερα γνώσης μας για αυτό. Στην γλώσσα της πατρίδας μου της Ελλάδας, έχουμε δύο έννοιες, ‘δαιμόνιο’ και ‘στοιχείο’, οι οποίες μπορούν να περιγράψουν με αρκετή ακρίβεια το περιεχόμενό του. Η πρώτη λέξη ‘δαιμόνιο’, σημαίνει την ‘πονηρή, εφευρετική και έξυπνα αλλά παραπλανητικά αποτελεσματική σκέψη’. Αυτή τη σκέψη, η οποία έχει την ικανότητα να παράγεται ταχέως, συνδυαστικά και πολυεπίπεδα, αλλά συγχρόνως με ένα τρόπο πανούργο ή και ικανό να δημιουργεί στους αποδέκτες της ψευδαισθήσεις. Παράλληλα, η λέξη ‘στοιχείο’, σημαίνει το δομικό συστατικό ή το ελάχιστο σημείο παρατήρησης, πολύ μεγαλύτερων όμως, αλλά αφανών ίσως ακόμη συνόλων. Κάτι πολύ μικρό, το οποίο όμως ανήκει σε κάτι κατά πολύ μεγαλύτερο. Συνδυάζοντας λοιπόν τις δύο αυτές έννοιες, σαφώς κάποιος μπορεί να δει, ότι από πολύ παλιά οι λαοί της ανθρωπότητας, είχαν αρχίσει να αντιλαμβάνονται ότι τα βασικά σημεία της δημιουργίας του κόσμου, αποτελούνται από στοιχεία τα οποία παραπλανούν τους ανθρώπους, κρύβοντας τη δυνατότητα που πραγματικά υπάρχει σε αυτόν. Κι αυτή η παραπλάνηση, είναι η βασική παγίδα τους.

»Ακόμη και σήμερα, -για ένα πεδίο σαν αυτό- το κύριο που διαθέτουμε ως εφόδιο και πληροφόρηση, βασίζεται περισσότερο σε -αμφιλεγόμενα ή και δυσνόητα πολλές φορές- φιλοσοφικά και θρησκευτικά ή μεταφυσικά δεδομένα και σαφώς λιγότερο σε επιστημονικά και αποδεδειγμένα. Έτσι, είναι αδύνατον να το περιγράψει κάποιος, αποφεύγοντας εντελώς να λάβει υπόψη του κάποια από τα δεδομένα αυτά. Είναι αδύνατον επίσης να συνειδητοποιήσει το περιεχόμενο ενός εικονικού κόσμου, χωρίς να διερωτηθεί παράλληλα το λόγο για τον οποίο κάποιοι

αρχαίοι λαοί όπως οι Έλληνες, χρησιμοποίησαν για ένα τέτοιο νόημα, δυο λέξεις οι οποίες σχετίζονται με την παραπλανητική σκέψη και τη στοιχειακή πληροφορία. Για την περιγραφή του συγκεκριμένου πεδίου, υπάρχουν σαφώς πληροφορίες σε όλες σχεδόν τις προφορικές και γραπτές παραδόσεις των λαών, οι οποίες όμως προέρχονται από πολύ βαθιά στο χρόνο, ανήκουν σε μιαν άλλη εποχή, σε έναν άλλο νοητικό χώρο και οι περισσότερες από αυτές είναι περιχαρακωμένες με έννοιες ταμπού, όπως του καλού και του κακού. Έννοιες, οι οποίες πριν κατορθώσουν να παράγουν οποιαδήποτε συνειδητοποίηση, την αδρανοποιούν μέσω του φόβου.

»Όμως εγώ σήμερα, δεν έχω κανένα λόγο να παραμείνω σε αυτές τις παραδόσεις ή να χρησιμοποιήσω τις ίδιες λέξεις οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν σε όλο αυτό το πέρασμα του χρόνου, από διάφορους ανθρώπους και για διάφορους σκοπούς. Θα έλεγα μάλιστα, ότι δεν έχω κανέναν απολύτως λόγο να εξισώσω, αυτό το οποίο -εγώ προσωπικά- έχω συνειδητοποιήσει, με οποιαδήποτε λέξη η έννοια έχει χρησιμοποιηθεί ως περιγραφή του από τον οποιοδήποτε στο παρελθόν. Το αντίθετο μάλιστα. Είμαι σαφώς ελεύθερος να κάνω μέσω της σκέψης μου άηχους, βασικούς συσχετισμούς, αλλά αν τους αναφέρω ως μέσον για να εδραιώσω την άποψή μου, τότε, το μόνο το οποίο θα έχω επιτύχει, είναι να εγκλωβιστώ πάλι -μαζί με τους υπόλοιπους αποδέκτες της-, μέσα στο πεδίο για το οποίο συζητάμε.

»Έτσι στην ουσία, δεν με ενδιαφέρει ποιος πραγματικά έχει δημιουργήσει τη συνολική πληροφορία την οποία περιέχει, όμως μπορώ να πω ότι αυτή η πληροφορία, βασίζεται στη 'στοιχειακή γνώση', η οποία αποτελεί για το σώμα μου τροφή και για τον Εαυτό μου παγίδα. Ο αρχικός διαχωρισμός του σώματος από τον Εαυτό μας που πετύχαμε κατά την είσοδό μας στο πεδίο, με βοήθησε να αντιληφθώ ότι το πεδίο αυτό, έχει δημιουργηθεί με ένα πολύ δαιμόνιο, παραπλανητικό και πανούργο τρόπο. Αποτελώντας από τη μία, την μοναδική αιτία ύπαρξης για το σώμα μου, παγιδεύει συγχρόνως τον Εαυτό μου σε μια δυναμικά απαραίτητη συνδιαλλαγή μου μαζί του. Πράγμα το οποίο σημαίνει, ότι εγώ ως Εαυτός και συνείδηση, για να αποφύγω να παγιδευτώ σε μια διαρκή κοσμική ανακύκλωσή μου μέσα στο πεδίο, οφείλω να επιτύχω να συνδιαλλαγώ με αυτές τις νοητικές και συναισθηματικές δυνάμεις οι οποίες μορφοποιούν και αναπτύσσουν το σώμα μου. Ότι εγώ σαν οντότητα σε τούτο τον κό-

σμο, είμαι μια τριπλή σύνθεση, αποτελούμενη από ψυχή, συνείδηση και σώμα. Και ενώ η ψυχή μου είναι συνδεμένη με την πηγή μου, φιλοξενείται συγχρόνως σε ένα σώμα το οποίο ανήκει ολοκληρωτικά στο πεδίο το οποίο παρατηρώ.

»Συνειδητοποιώ δηλαδή, ότι το ενεργειακό πεδίο του κόσμου μας, μοιάζει να έχει διαμορφωθεί με ένα είδους 'ανοικτό κώδικα', στον οποίο μπορούμε να προσθέσουμε, να αφαιρέσουμε ή να τροποποιήσουμε δεδομένα από τη συνολική πληροφορία την οποία περιέχει. Όμως σε όλη αυτή την ροή πληροφοριών μέσα στο πεδίο, αρχίζω να αντιλαμβάνομαι ότι υπάρχουν κάποιοι βασικοί κανόνες τους οποίους οφείλουμε να λάβουμε υπόψη μας.

»Πρώτος βασικός κανόνας, μοιάζει να είναι η αποδοχή του διαχωρισμού του Εαυτού μου από το σώμα μου. Το σώμα, ως μέρος της εικονικότητας της επίγνωσης του κόσμου, θα υπάρχει πάντα μέσα από αυτή και ανεξάρτητα από το είδος της πληροφορίας που περιέχει.. Αυτός ο κόσμος, είναι του σώματός μου. Είναι αδύνατον ένα υλικό σώμα, να αποδεχθεί ποτέ ότι ο κόσμος ο οποίος υπάρχει γύρω του, είναι ψευδής ή εικονικός. Εγώ, φιλοξενούμαι σε ένα σώμα, για το οποίο αυτός ο αισθητός κόσμος, είναι ο μόνος ο οποίος υπάρχει ως πραγματικός, κάτι για το οποίο δεν μπορώ να κάνω τίποτε ώστε να το αλλάξω. Μπορώ όμως να καταφέρω να αλλάξω το περιεχόμενο της εικονικής πραγματικότητας την οποία αντιλαμβάνεται. Προσπαθώντας να διαμορφώσω εκ νέου, εγώ ο ίδιος και μόνον εγώ, τα στοιχεία της πληροφορίας και γνώσης, η οποία το υλοποιεί και το αναπτύσσει μέσα στον κόσμο του.

»Σαν δεύτερο κανόνα, αρχίζω να αντιλαμβάνομαι την ικανότητα του πεδίου να παραλλάσσει την οποιαδήποτε πληροφορία σε οντότητα. Το ίδιο το σώμα μου, είναι μια καταγεγραμμένη πληροφορία η οποία ανήκει στην επίγνωση. Έχει σχεδιαστεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να ανήκει μέσα στον αισθητό κόσμο και έτσι, να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του. Αυτό όμως, συγχρόνως με βοηθάει να συνειδητοποιήσω, ότι η κάθε πληροφορία η οποία περιέχεται στην επίγνωση, έχει τη δυνατότητα να μεταλλάσσεται εικονικά σε οντότητα η οποία στο εξής έχει την δυνατότητα πλήρους και αυτόνομης αλληλεπίδρασης με το συνολικό περιβάλλον της. Κι όσο περισσότεροι είναι εκείνοι οι οποίοι αποδέχονται την παρουσία και ύπαρξή της, τόσο ισχυρότερη γίνεται η οντότητα.

»Τέλος, ως τρίτος και σημαντικότερος κανόνας, μοιάζει να είναι η ατομική επιλογή. Το πεδίο, ενώ παρουσιάζεται κοινό σε όλους, στην πραγματικότητα μπορεί να ξεκλειδώσει τον εαυτό του μονάχα ξεχωριστά από κάθε ένα μας, παρέχοντας ελευθερία μονάχα σε αυτόν. Κανόνας της παραπλάνησης, είναι η κοινή αποδοχή μιας πληροφορίας από πολλούς παρατηρητές. Κι αυτό, αποτελεί σαφώς κατάρρευση της αρχής της πλειοψηφίας. Όσο περισσότεροι δηλαδή αποδέχονται κάποια συγκεκριμένη πληροφορία ή γνώση ως πραγματική και αληθινή, τόσο περισσότερο εγκλωβίζονται και παγιδεύονται μέσα στο συγκεκριμένο πεδίο της επίγνωσης. Συνειδητοποιώ δηλαδή, ότι τόσο η εκπαίδευση της καθολικά όμοιας σε όλους γνώσης, όσο και τα σύγχρονα συστήματα διοίκησης και διακυβέρνησης της ανθρωπότητας, έχουν δημιουργηθεί από ένα κόσμο υλικών σωμάτων, τα οποία συνεχίζουν να αγνοούν ή αρνούνται να λάβουν υπόψη, την ύπαρξη του Εαυτού τους.

»Φυσικά αντιλαμβάνομαι, ότι αν αποδεχθούμε μια τέτοια θέαση της πραγματικότητάς μας, θα πρέπει να αλλάξουμε πολλά πράγματα από τις ισχύουσες θεωρήσεις του κόσμου μας. Όμως για όλα αυτά, είμαι ανέτοιμος να απαντήσω αυτή τη στιγμή, μιας και μου ζητήσατε να σας περιγράψω συνειδητοποιήσεις που μόλις πριν μερικά λεπτά απέκτησα», είπα και έμεινα να κοιτάζω, μια τον Proteus και μια τους υπόλοιπους συναδέλφους γύρω μου, οι οποίοι έμοιαζαν σαφώς προβληματισμένοι και σκεφτικοί.

Απλές περί του Κόσμου Σημειώσεις 1
Τετάρτη 28 Ιανουαρίου 2015 9. Η ένωση 64

Παρασκευή 17 Απριλίου 2015

15. Ένα πεδίο εξουσίας

Ο Proteus δεν μίλησε, μόνο κινήθηκε προς την άλλη άκρη του κύκλου των καθισμάτων μας και με αργά βήματα πλησίασε το σημείο όπου βρισκόταν ο Diego. Ένας Περουβιανός νεαρός, χημικός -αν δεν κάνω λάθος-, ψηλός και εύσωμος με συμπαθητικό χαρούμενο πρόσωπο, πυκνά μακριά μαλλιά και ευδιάκριτα χαρακτηριστικά της νέας γενιάς των παλαιών ντόπιων ινδιάνων.

«Θα ήθελα εσύ νεαρέ μου τώρα, να πεις την άποψή σου, τόσο πάνω σε αυτά που μόλις άκουσες, όσο και από την προσωπική εμπειρία που είχες μέσα στο πεδίο» είπε στο Diego αργά και σταθερά.

«Αν με ρωτούσατε πρώτον, δεν θα μπορούσα να εξηγήσω αυτό που είχα στη σκέψη μου» απάντησε αμέσως εκείνος, λες και περίμενε από ώρα τη σειρά του. Γύρισε και με κοίταξε έντονα μέσα στα μάτια…

«Συμφωνώ μαζί σου» μου είπε χωρίς να διακόψει τη ροή του λόγου του στο ελάχιστο, απαντώντας σαν να του είχα κάνει εγώ την ερώτηση… «και όση ώρα περιέγραφες τη δική σου εμπειρία, οι λέξεις έπαιρναν τη σωστή τους θέση μέσα μου, διαμορφώνοντας αυτό ακριβώς. Μια νέα πραγματικότητα, με μια εντελώς καινούργια, αλλά καθαρή θέαση του κόσμου μας». Σταμάτησε για λίγο και στράφηκε πάλι προς τον Proteus.

«Αποδέχομαι την εξουσία του σώματός μου σε τούτο τον κόσμο» είπε απότομα σαν να έδινε ένα είδος όρκου. «Και όσον αφορά την "εξουσία" του αυτή, τόσο το δικό μου, όσο και τα υπόλοιπα σώματα της ανθρωπότητας που αλληλεπιδρούν με αυτό, οφείλουν να έχουν κάθε λόγο, ώστε να μπορούν να αισθάνονται ασφαλή και προστατευμένα από τον Εαυτό μου». Ο Proteus τώρα χαμογελούσε. Γύρισε και κοίταξε για μια στιγμή τους υπόλοιπους και εστίασε πάλι την προσοχή του στον Diego.

«Όμως εγώ, είμαι ο Εαυτός μου» συνέχισε εκείνος χωρίς να διακόψει. «Και το μοναδικό από το οποίο παραιτούμαι -ως Εαυτός-, είναι αυτή η "εξουσία" του σώματός μου στον κόσμο. Την οποία αποδέχομαι, ως ένα αποκλειστικά δικό του δικαίωμα, το οποίο είναι παντελώς άσχετο με την ύπαρξή μου ως ψυχή και συνείδηση.»

«Θέλω να ξέρω, γιατί το κάνεις αυτό» τον διέκοψε απότομα ο Proteus… Εκείνος, σταμάτησε και γύρισε και τον κοίταξε για λίγο, σαν να ζύγιζε μέσα στα ελάχιστα αυτά δευτερόλεπτα της διακοπής του λόγου του, αυτό που ήθελε να πει…

«Το σώμα μου, είναι αδύνατον να εγκαταλείψει ποτέ το πεδίο της επίγνωσης. Δεν έχει νόημα η ύπαρξή του έξω από αυτό. Ανήκει σ' αυτό, γεννιέται απ' αυτό και μένει σ' αυτό, ενώ ο Εαυτός μου, είναι ανήμπορος ποτέ να εισέλθει αυτόνομος μέσα του. Η ψυχή και η συνείδησή μου, είναι εντελώς ασύμβατες με τη φύση του πεδίου, αδυνατώντας να εξέλθουν από το σώμα στο οποίο φιλοξενούνται και να εισχωρήσουν αυτόνομα μέσα στην 'επίγνωση' παίρνοντας μορφή. Το σώμα μας, αποτελεί το όριο της επαφής του Εαυτού με το πεδίο του κόσμου, αφήνοντας στην ψυχή

και τη συνείδηση μονάχα τη δυνατότητα να αποχωρήσει από την ίδια οδό από την οποία εισήλθε σε αυτό. Μέσα από το σώμα, αποχωρώντας προς την πηγή της. Έτσι, η μοναδική σχέση που έχει ο Εαυτός με το σώμα του, είναι "δεσμούς". Δεσμούς οι οποίοι απλά τον συγκρατούν, δεσμούς οι οποίοι τον ελευθερώνουν μετά το πέρας της ζωής του σώματος ή δεσμούς που τον ταυτίζουν με το σώμα και τον φυλακίζουν στο πεδίο του κόσμου, για όσο… Αφήνοντας σε μένα -ως Εαυτό-, να προσπαθώ να ορίσω και να διαχειριστώ, το είδος και τη δύναμη αυτών των δεσμών με το σώμα μου.

»Αντιλαμβάνομαι τώρα πλήρως, ότι όταν κάποιος μιλάει στους ανθρώπους για απελευθέρωση, αυτοί τον ακούν μέσω των αισθήσεών τους. Αντιλαμβάνονται αυτά που τους λεει μέσα από τα σώματά τους. Και απελευθέρωση για αυτά τα σώματα, σημαίνει διάσπαση της εξουσίας στην οποία υπόκεινται. Διασάλευση του συστήματος της τάξης στις δομές της κοινωνίας τους. Εμείς όμως εδώ, δεν μιλάμε για κάτι τέτοιο. Το σώμα μας, δεν έχει κάποιο λόγο να φοβάται την όποια κατάρρευση της οργάνωσης της ζωής του. Διότι εμείς εννοούμε την απελευθέρωση του Εαυτού μας -αυτού που πραγματικά είμαστε- από το πεδίο και την επιστροφή στην πηγή του. Όταν ο Χριστός μιλούσε…»

«Στοπ». Ξαφνικά η φωνή του Proteus ακούστηκε απότομη και κοφτή, διαπερνώντας τη σκέψη όλων μας. Έστεκε τώρα εμπρός από τον Diego, με προτεταμένη την παλάμη του χεριού του και τα δάκτυλά της ενωμένα προς τα πάνω, σε μια στάση που του απαγόρευε να πει ή να κάνει οτιδήποτε άλλο. Κρατώντας τον καρπό του λυγισμένο σταθερά στην ίδια θέση, έστρεψε το κεφάλι και το βλέμμα του ένα γύρω στην αίθουσα, αποτυπώνοντας τις εκφράσεις όλων μας. Ύστερα, αφού είχε σταματήσει κάθε ήχο και είχε αποσπάσει την προσοχή μας πάνω του, κινήθηκε, ξεκινώντας να μιλά αργά και σταθερά…

«Πρώτον, αυτά που είπε ο Χριστός, τα γνωρίζουν κυρίως εκείνοι οι οποίοι είναι Χριστιανοί στο θρήσκευμα και εδώ μέσα δεν υπάρχουν μονάχα Χριστιανοί. Δεύτερον, -και σχετικά με την εξουσία-, δεν είναι ακριβώς έτσι, διότι αποτελεί μια δύσκολη έννοια, για την οποία θα πρέπει να δώσουμε περισσότερες πληροφορίες, ώστε να είμαστε σίγουροι ότι έχει κατανοηθεί πλήρως. Κι επειδή στην Αγγλική γλώσσα, είναι πολύ δύσκολο να αναλύσουμε εννοιολογικά κάτι τέτοιο, θα επιχειρήσουμε πάλι μια προσέγγιση μέσω των Ελληνικών, όπου η λέξη 'εξουσία' είναι σύνθετη και

αποτελείται από δύο λέξεις. Τις λέξεις 'έξω' και 'ουσία', δηλαδή αποτελεί το σύνολο που υπάρχει, 'έξω' από την 'ουσία' του Εαυτού μας. Η λέξη και η έννοια 'εξουσία' δηλαδή, δεν είναι μια κατάσταση την οποία μπορείς να την αποδεχθείς ή να την απορρίψεις, μιας και αναφέρεται και περιγράφει το ίδιο το πεδίο της 'επίγνωσης', τον αισθητό κόσμο. Οι Έλληνες, έχοντας συνειδητοποιήσει από πολύ νωρίς την ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στον Εαυτό τους και την εξωτερική πραγματικότητα, δημιούργησαν για αυτήν, μια έννοια ικανή να περιγράψει αυτό που είναι έξω και πέρα από αυτούς, σε αντιδιαστολή με την ουσία της ίδιας τους της ύπαρξής, δηλαδή τον Εαυτό τους, ως ψυχή και συνείδηση. Δύο έννοιες, η μία απέναντι στην άλλη, περιγράφουν ολόκληρη την υπάρχουσα διαφορά: 'ουσία' και 'εξ-ουσία'.

»Αυτό σημαίνει, ότι πρώτον, δεν μπορεί να υπάρξει αισθητός κόσμος χωρίς εξουσία μιας και οι δύο έννοιες είναι ταυτόσημες, δεύτερον, η εξουσία είναι αυτή η ίδια η οργάνωση του πεδίου της 'επίγνωσης' και τρίτον, ολική κατάρρευση της εξουσίας σημαίνει ολική κατάρρευση του πεδίου. Έχοντας αυτά κατά νου σε ένα ενεργειακό πεδίο όπως αυτό, δεν μπορείς να καταργήσεις την εξουσία, αλλά μπορείς μονάχα να την αλλάξεις. Διότι η έννοια της ολικής κατάργησής της, σημαίνει συγχρόνως ολοκληρωτική καταστροφή του ίδιου του σώματος του ανθρώπου και του πεδίου στο οποίο ανήκει, κάτι το οποίο είναι αδύνατον να δεχθεί η πραγματικότητά του. Έτσι ο άνθρωπος ως υλική μορφή και ύπαρξη, μπορεί μονάχα να αλλάξει την εκάστοτε εξουσία του κόσμου του, βάζοντας στη θέση της προηγούμενης, μια νέα.

»Μπορεί λοιπόν ο Εαυτός μας, να αναγνωρίζει -όπως είπατε πολύ σωστά- την εξουσία και την αυτοτέλεια του σώματός του μέσα στο πεδίο της 'επίγνωσης' -όπως και τη δική του ασυμβατότητα μαζί του-, όμως την ίδια στιγμή, ο ίδιος αυτός ο Εαυτός -ως ψυχή και συνείδηση-, είναι πλήρως απαραίτητος για την ύπαρξη του σώματός του. Το κάθε σώμα γεννιέται και υπάρχει, για να φιλοξενήσει μέσα του τον Εαυτό μας. Κι αν ο Εαυτός αυτός απελευθερωθεί εντελώς από το πεδίο και το εγκαταλείψει ώστε να επιστρέψει στην πηγή, τότε τη θέση του αυτή θα πρέπει να την πάρει κάποιος άλλος Εαυτός, κάποια άλλη ψυχή, η οποία θα εισέλθει στο πεδίο μέσω κάποιου νέου σώματος. Αν αυτό δεν συμβεί, αν δηλαδή απελευθερωθούν ξαφνικά όλοι οι Εαυτοί, τότε δεν θα υπάρξουν νέα σώματα και χωρίς αυτά το πεδίο θα καταρρεύσει.

»Το πεδίο αυτό, λαμβάνει μορφή και γίνεται κόσμος, μέσα από τους παρατηρητές οι οποίοι αλληλεπιδρούν μαζί του. Από τα υλικά σώματα τα οποία μέσω των αισθήσεών τους το παρατηρούν, το αισθάνονται και το αποκωδικοποιούν σε μορφή και υλικό σύμπαν. Το πεδίο αυτό, έχει ανάγκη έναν ελάχιστο αριθμό Εαυτών, οι οποίοι ευρισκόμενοι μέσα σε σώματα, μέσα από την αίσθηση και την παρατήρηση θα του δίνουν μορφή. Άρα, δεν αρκεί απλώς να αναγνωρίσουμε και να δηλώσουμε την παραίτησή μας -ως Εαυτοί-, από την εξουσία την οποία έχει το σώμα μας σε τούτο τον κόσμο, μιας κάτι τέτοιο προκύπτει ως αυτονόητο. Δεν έχει νόημα να παραιτηθούμε από κάτι στο οποίο έτσι κι αλλιώς δεν συμμετέχουμε. Αν, η δική μας απελευθέρωση και φυγή, αποτελέσει παράμετρο μιας πιθανής κατάρρευσης αυτού που προσπαθούμε να εγκαταλείψουμε, τότε αυτό το ίδιο -το πεδίο-, δύσκολα θα μας αφήσει να πετύχουμε το σκοπό μας. Διότι οφείλουμε να γνωρίζουμε, ότι έχει την εξουσία να διαμορφώνει συνεχώς νέες καταστάσεις, ικανές να το διατηρούν ενεργό.»

«Και τότε; Τι μας μένει να κάνουμε;» ήταν ο Diego τώρα που διέκοπτε τον εκπαιδευτή μας. Εκείνος, γύρισε τον κοίταξε και περίμενε για λίγο ακίνητος σαν να περίμενε από τον ίδιο το Diego να δώσει την απάντηση. Όμως ο σπουδαστής συνέχισε να μένει ακίνητος κι αμίλητος, αναγκάζοντάς τον Proteus να συνεχίσει…

«Θα προσπαθήσω να σας το περιγράψω όσο πιο απλά γίνεται. Οποιαδήποτε κίνηση κι αν κάνουμε ως Εαυτοί, σχετικά με τη μόνιμη απομάκρυνσή μας μέσα από το πεδίο, -θέλοντας και μη- σε αυτή θα συμμετέχει και το σώμα μας μέσω της σκέψης, του συναισθήματος και του Εγώ μας. Το σώμα μας, το οποίο ανήκει στο πεδίο της επίγνωσης και την τροφοδοτεί με αυτές τις σκέψεις και τα συναισθήματά του. Κάθε τέτοια κίνηση λοιπόν -συνειδητή ή όχι-, το πεδίο την αντιλαμβάνεται και μάλιστα την αποκωδικοποιεί ως ‘κίνηση εξουσίας’, εφόσον το στοχεύει και επιδρά σαφώς πάνω του. Ένα πεδίο το οποίο δημιουργείται, ζει και κινείται μέσα από τις σκέψεις των σωμάτων, άρα και τις δικές μας σκέψεις ολόκληρης της ανθρωπότητας, θα αντιληφθεί αμέσως τον κίνδυνο που διατρέχει από μια μαζική διαρροή παρατηρητών και θα προστατευθεί.

»Οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι, έχοντας ως δεδομένο, ότι το πεδίο παρέχει την ελευθερία μονάχα σε έναν ή σε λίγους Εαυτούς και όχι σε όλους, μια απελευθέρωση η οποία αφαιρεί μια ψυχή από το δυναμικό των παρατηρητών χωρίς δυνατότητα εισόδου κάποιου νέου, μπο-

ρεί να γίνει σαφώς δεκτή από το πεδίο, αν είναι μονάχα ατομική και ήπια. Σε αντίθετη περίπτωση, όπου η απελευθέρωση μπορεί να παρουσιάζει μια εικόνα μαζική ή βίαιη, ενεργοποιείται ένα είδος συναγερμού και το πεδίο στρέφεται προς τους 'επαναστάτες' παρατηρώντας και προσέχοντας να δώσει μονάχα σε έναν ορισμένο αριθμό Εαυτών, ελευθερία οριστικής εξόδου τους από αυτό. Κι αν ο αριθμός των 'επαναστατών' αυξηθεί, τότε το πεδίο έχει την δυνατότητα να τροποποιεί την πληροφορία της Συνειδητότητάς του, έτσι ώστε να τους εγκλωβίσει πάλι μέσα του. Αν η δική μου συνείδηση είναι ίδια και ταυτόσημη με πολλούς, παύει να είναι συνείδηση αλλά γίνεται επίγνωση για όλους.»

Τώρα ερχόταν η δική μου σειρά να διακόψω…

«Μα αν είναι έτσι, τότε οι μεγάλοι πνευματικοί διδάσκαλοι της ανθρωπότητας, όλοι εκείνοι οι οποίοι έζησαν ανοίγοντας δρόμους αλλάζοντας το νου και τη ροή των πολιτισμών τι απέγιναν; Κι αν εκείνοι -ως πρώτοι- κατάφεραν να διαφύγουν επιστρέφοντας στην πηγή, τι νόημα έχουν οι διδασκαλίες τους, αν το αποτέλεσμα παραμένει το ίδιο. Αν δηλαδή οι αλλαγές που προκαλούνται στις συνειδήσεις, οδηγούν πάλι σε μια νέα και διαφορετική επίγνωση κοινή για όλους, ποιο είναι τα κέρδος της ανθρωπότητας;»

Το είπα, αλλά την ίδια στιγμή που ολοκλήρωσα τη φράση μου, ο νους μου άρχισε να διαμορφώνει εκατομμύρια συνάψεις, ικανές να ξεκινούν και να διασταυρώνουν σκέψεις και συναισθήματα για όλα αυτά τα χρόνια που έζησε και αναπτύχθηκε η ανθρωπότητα πάνω σε τούτο τον πλανήτη. Κατανοούσα όλη αυτή την αλλαγή του κόσμου μέσα από την ίδια την αλλαγή των συνειδήσεων εκείνων που τον κατοίκησαν. Μέσα στα ελάχιστα αυτά δευτερόλεπτα της βαριάς σιωπής που ακολούθησε το τέλος της φράσης μου, άρχισα να συνειδητοποιώ ότι ολόκληρος ο κόσμος που αντιλαμβανόμουν μέχρι εκείνη τη στιγμή, δεν ήταν παρά μια παραγεμισμένη φούσκα, που άλλαζε συνεχώς σχήμα και χρώμα, ανάλογα με τις σκέψεις εκείνων που βρίσκονταν μέσα της. Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή συνειδητοποίησα, ότι η αντίληψη των ανθρώπων δεν είναι συνεχώς γραμμική, αλλά παραμένει πάντα ικανή να κάνει άλματα. Κι ένα τέτοιο άλμα, ήταν έτοιμο να ξεπεταχθεί τώρα από μέσα μου ωθώντας το λόγο μου πέρα από τις γνώσεις που κατείχα…

«Τότε σε τούτο τον κόσμο, υπάρχουν τρεις δυνάμεις κι όχι μονάχα δύο» είπα απότομα χωρίς να εστιάζω το βλέμμα μου σε κάποιον από ό-

σους υπήρχαν γύρω μου. «Κι αν στις δύο πρώτες, υπάρχει το πεδίο το οποίο αποτελεί την εξουσία του αισθητού κόσμου και οι Εαυτοί οι οποίοι αποτελούν την ουσία της ψυχής και της συνείδησής μας, τότε ως τρίτη, αντιλαμβάνομαι τα σώματα, τα οποία γεννιούνται τη στιγμή που εισέρχεται μέσα τους ο Εαυτός αλλά παραμένουν μέσα στο πεδίο για πολύ μεγαλύτερο διάστημα από όσο διαρκεί μια ανθρώπινη ζωή…» δεν πρόλαβα όμως να ολοκληρώσω τη σκέψη μου…

«Λάθος». Ο Proteus είχε διακόψει για μια ακόμη φορά το ροή της σκέψης ενός σπουδαστή του, που έβρισκε τώρα την πράξη του αυτή στο πρόσωπό μου…

«Ο Εαυτός…» συνέχισε αργά αλλά σταθερά, «δεν αποτελούσε ποτέ, ούτε αποτελεί μέρος της εξουσίας ετούτου του κόσμου. Μπορεί να συμμετέχει στη δημιουργία του, αλλά δεν τον εξουσιάζει στο παραμικρό. Το τρίτο στοιχείο είναι τα σώματα τα οποία περιέχονται σε αυτό, αλλά το πεδίο της επίγνωσης είναι δίπολο. Έτσι, ενώ αντιλήφθηκες πολύ σωστά τα σώματα των ανθρώπων ως τρίτο σκέλος, το δεύτερο βρίσκεται απλά απέναντι από το πρώτο, αποτελώντας το δεύτερο πόλο του πεδίου. Σε τούτη την τριάδα, το πεδίο συμμετέχει με δύο μέρη τα οποία θα μπορούσες να τα χωρίσεις σε αρνητικό και θετικό, έτσι απλά για να τα ξεχωρίζεις, αφήνοντας στα σώματα το ρόλο του ρυθμιστή τους.»

Σταμάτησε για λίγο και έχοντας αγγίξει τις ενωμένες παλάμες στα κλειστά του χείλη, άρχισε να βηματίζει αργά από τη μια άκρη του κύκλου μας μέχρι την άλλη. Τέλος πλησίασε το κέντρο εκεί που βρισκόταν ο Mark με την καρδιά της συσκευής κι ακούμπησε ελαφρά επάνω της…

«Μπορείτε να σκεφτείτε το περιεχόμενο του πεδίου της επίγνωσης πριν από χίλια, δύο ή τρεις χιλιάδες χρόνια; Τις διαφορές που παρουσιάζει η γνώση των ανθρώπων για τον κόσμο και την πραγματικότητά του, σε αυτά τα τρία διαφορετικά χρονικά στάδια της ύπαρξής του; Εμπρός στον άπειρο κύκλο της αιωνιότητας, τρεις χιλιάδες χρόνια γραμμικού χρόνου, είναι σαν μια στιγμή. Κι όμως, αυτό που θεωρείτε όλοι εσείς εδώ ως πραγματικότητα σήμερα, για τους ανθρώπους εκείνων των χρονικών σημείων αποτελεί ένα ακατανόητο παραμύθι. Αντίθετα, είναι σίγουρο ότι οι περισσότεροι από σας αντιλαμβάνεστε επίσης, ότι μετά από τρεις χιλιάδες χρόνια, -αν ως ανθρωπότητα έχουμε αποφύγει κάποιο τραγικό λάθος ικανό να μας γυρίσει στην εποχή των σπηλαίων-, συνεχίσουμε και καταφέρουμε να δομήσουμε έναν νέο πολιτισμό, εκείνοι οι άνθρωποι του

μέλλοντός μας, θα θεωρούν 'εμάς' ως ανθρώπους των σπηλαίων, αδαείς και πρωτόγονους. Διότι είναι σίγουρο ότι η επίγνωση των ανθρώπων μετά από τρεις χιλιάδες χρόνια ή παραπάνω, θα απορρίπτει ως ξεπερασμένες ακόμη και τις πλέον σύγχρονες σημερινές επιστημονικές θεωρίες που σχετίζονται με την πραγματικότητα του κόσμου μας.

»Μέσα σε τούτα λοιπόν τα τελευταία τρεις χιλιάδες χρόνια που ζήσαμε στον πλανήτη, η όποια αλλαγή στην επίγνωσή μας, βεβαίως πυροδοτήθηκε μέσα από τους λίγους ικανούς, οι οποίοι έκαναν -θα λέγαμε- ένα είδος νοητικού άλματος αντίληψης. Αυτό το τελικό αποτέλεσμα που βλέπετε γύρω σας, αποτελεί σίγουρα παράγωγο εκείνης της σκέψης και συνείδησής τους, όμως μοιάζει ελάχιστα στην τότε αρχική αλλαγή της δικής τους επίγνωσης που ξεπετάχθηκε ξέφρενα από μέσα τους. Κι αυτό συνέβη, διότι οτιδήποτε έγινε τελικά κατανοητό από το λόγο τους στους ανθρώπους, ή κατεστράφη από την εξουσία και εξαφανίστηκε, ή έγινε το ίδιο εξουσία, την τροποποίησε και κυριάρχησε παίρνοντας τη θέση της. Αν και σήμερα αναφέρουμε ως γεννήτορες της τωρινής σκέψης μας, φιλοσόφους και πνευματικούς αναζητητές που έζησαν εκείνες τις εποχές, τότε, τον καιρό που εκείνοι έζησαν, οι περισσότεροι από αυτούς κυνηγήθηκαν και πέθαναν εγκαταλελειμμένοι και κοινωνικά απόβλητοι. Κάτι που δεν συνέβη μονάχα τότε, αλλά συμβαίνει διαχρονικά.

»Μια νέα αντίληψη η οποία προέρχεται από ένα νοητικό άλμα της συνείδησης, η εξουσία των σωμάτων και του κόσμου, αν τα πρώτα εκατό περίπου χρόνια έχει αποτύχει να την καταστρέψει, σε διακόσια ή τριακόσια περίπου χρόνια θα την έχει διαδοχικά αφομοιώσει και διαστρεβλώσει, ώστε στο τέλος να έχει καταφέρει με κάποιο τρόπο να την ενστερνιστεί. Ο κόσμος πάντα 'βασίζεται' στις σκέψεις των ανθρώπων του πνεύματος, αλλά δεν είναι ποτέ 'ίδιος' με αυτές. Κι αυτό, διότι οι άνθρωποι ως μάζα, αδυνατούμε να αντιληφθούμε και να αποδεχθούμε τον Έναν, αλλά έχουμε την τάση να δημιουργούμε μια κοινά αποδεκτή αντίληψη για αυτό που αντιλαμβανόμαστε, ακόμη κι αν διαφέρει με αυτό που οι ίδιοι ατομικά κατανοούμε. Διότι δεν πιστεύουμε, αλλά εμπιστευόμαστε, κι αυτό που ακούμε για πρώτη φορά και δεν το κατανοούμε, -αν δεν υπάρχει ειδικός σχεδιασμός για αυτό-, κατά κανόνα θα το απορρίψουμε.

»Έτσι, εκείνος ο οποίος συνειδητοποιεί την πραγματική θέση του μέσα στον κόσμο στον οποίο ζούμε, γνωρίζει ότι ο δρόμος είναι μοναχικά ατομικός. Μπορεί να μιλήσει σε κάποιους απλά για να διαμορφώσει το

δικό του δρόμο, όμως -κατά πάσα πιθανότητα- ελάχιστοι θα τον κατανοήσουν, ενώ οι περισσότεροι από όσους τον αποδεχθούν, θα προσπαθήσουν να αποδώσουν και να εξηγήσουν το νόημα της σκέψης του, με αποτέλεσμα να το διαστρεβλώσουν και μακροπρόθεσμα να το εντάξουν στη γενικότερη επίγνωση του κόσμου».

«Όμως εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω». Ο Diego πετάχτηκε πάλι, διακόπτοντας απότομα τον εκπαιδευτή μας… «Αν είναι έτσι, τότε, εμείς εδώ, τι ακριβώς κάνουμε; Διότι δεν μπορεί… Είναι αδύνατον μια μεγάλη εταιρία πληροφορικής όπως αυτή εδώ, να επενδύει τόσα χρήματα απλά και μόνον για να καταλήξει στο συμπέρασμα του μοναχικού δρόμου του πνευματικού πολεμιστή. Αντίθετα, σε ένα κόσμο όπως αυτόν που μας περιγράφετε, η δική σας παρουσία δίπλα σε τούτη εδώ τη συσκευή, σε μένα δείχνει το επόμενο βήμα των σωμάτων. Αν η τεχνητή νοημοσύνη αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της σύγχρονης πληροφορικής, η συσκευή αυτή που βλέπουμε στο κέντρο της αιθούσης και που όλοι μας είμαστε συνδεδεμένοι και δοκιμάζουμε, θεωρώ ότι αποτελεί το πρώτο βήμα της τεχνητής συνείδησης. Κι αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, θα πρέπει να το μάθουμε αυτή τη στιγμή…»

Τρίτη 28 Απριλίου 2015

16. Η γνώση της επιβίωσης

Ο Proteus, χαμογέλασε αχνά καθώς έσκυβε το κεφάλι εμπρός, δίνοντας στο κορμί του ώθηση να σηκωθεί από τη συσκευή στην οποία ήταν ακουμπισμένος και να πλησιάσει προς το μέρος που καθόταν ο Diego. Προχώρησε λίγο, έριξε μια πλάγια ματιά στον μαθητή του κι ύστερα τον ρώτησε αργά σαν να τον εξετάζει…

«Τι σημαίνει ο όρος τεχνητή, -και η επίγνωση τι είναι-, δεν είναι τεχνητή συνείδηση;»… μένοντας μερικά δευτερόλεπτα να τον κοιτάζει αμίλητος προτού συνεχίσει…

«Όχι νεαρέ μου. Αυτή η συσκευή δεν έχει σκοπό να δημιουργήσει άλλη μία επίγνωση δίπλα στην ήδη υπάρχουσα. Αυτό θα μπορούσε να είναι η εργασία ενός χειραγωγού ή κάποιου ο οποίος θα ήθελε να μείνει στην ιστορία ως πρωτοπόρος της επιστημονικής ή μεταφυσικής σκέψης. Εμείς, το μόνο που προσπαθούμε να κάνουμε εδώ μέσα από αυτή τη συ-

σκευή, είναι να αποκωδικοποιήσουμε τον αισθητό κόσμο, κάνοντάς τον περισσότερο κατανοητό στους ανθρώπους, χωρίς να μπούμε στη διαδικασία να τους τον περιγράψουμε εκ νέου. Θα μπορούσες να πεις ότι η συσκευή -έμμεσα, και στη βάση κάποιου πρωτοπόρου λογισμικού προγράμματος-, θα μπορούσε να αποτυπώσει τον κώδικα της παραγωγής συναισθήματος μέσω της σκέψης, αλλά μέχρις εκεί. Τεχνητή συνείδηση όχι.»

«Να αποτυπώσει τον κώδικα της παραγωγής συναισθήματος μέσω της σκέψης;» ο Diego επανέλαβε την τελευταία φράση του Proteus σαν μαγνητισμένος και απορημένος μαζί, με ένα έντονο ύφος στο πρόσωπό του που έδειχνε καθαρά την προσπάθειά του να την κατανοήσει. Ο εκπαιδευτής, τον άφησε μερικά δευτερόλεπτα σε αυτή τη στάση και γύρισε προς όλους εμάς γύρω του, οι οποίοι επίσης προσπαθούσαμε να κατανοήσουμε το νόημά της. Έφτασε το βλέμμα του να διασταυρωθεί με το δικό μου και το ακινητοποίησε εκεί. Σαν να περίμενε να μιλήσω, να συνεχίσω, να πω οτιδήποτε…

«Εννοείτε ότι το μοναδικό στοιχείο το οποίο διαφοροποιεί τον άνθρωπο μέσα στο πεδίο της επίγνωσης, είναι το συναίσθημά του, ε;» Το είπα, αλλά συγχρόνως προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω το νόημα της φράσης που ξεστόμισα. Ο Proteus, που το αντιλήφθηκε, δεν έχασε την ευκαιρία…

«Θα ήθελα να το αναλύσεις αυτό που μας είπες μόλις τώρα, έτσι ώστε να το κατανοήσουμε όλοι όσοι βρισκόμαστε εδώ μέσα…» κάνοντάς με για λίγο να τον κοιτάζω σιωπηρά κι αμήχανα…

«Έχω κατανοήσει…» άρχισα, «…ότι πράγματι το ανθρώπινο σώμα λαμβάνει υλική μορφή μονάχα στο ‘τώρα’. Σε αυτό το απειροελάχιστο τμήμα του γραμμικού χρόνου που αποτελεί το ‘παρόν’ μας. Έχω επίσης αρχίσει να αντιλαμβάνομαι -αλλά δυσκολεύομαι να σας το περιγράψω ακόμη ώστε να γίνει από όλους κατανοητό-, ότι η σκέψη, αποτελεί τις ηλεκτρικές συνάψεις σύνδεσης, όλων αυτών των διαφορετικών σωμάτων, τα οποία λαμβάνουν υλική υπόσταση, στη συγκεκριμένη άπειρη γραμμική σειρά όλων των ανάλογων -και άρα διαφορετικών μεταξύ τους- ‘τώρα’.

»Η σκέψη δηλαδή, είναι ο ηλεκτρικός μεταφορέας, ο οποίος συνδέει σε ένα ενιαίο σύνολο, την ενεργειακή πληροφορία της γνώσης, την οποία έχει απορροφήσει κάθε ένα από όλα αυτά τα διαφορετικά σώματα, τα οποία έχουν υλοποιηθεί σε κάθε ένα ‘τώρα’ ξεχωριστά. Όλη όμως αυτή η

ενεργειακή πληροφορία των σκέψεων η οποία αποτελεί τη γνώση του καθένα μας, βρίσκεται μέσα στο συνολικό πεδίο της επίγνωσης, το οποίο -στον άνθρωπο- παραμένει αόρατο και άδηλο. Και ως μοναδικό απτό και αισθητό σημάδι της ύπαρξής της, το ανθρώπινο σώμα αντιλαμβάνεται μονάχα το συναίσθημα. Όμως, αν δεν υπάρχει η γνώση, τι είδους σκέψεις και τι συναίσθημα θα έχουμε; Διότι είναι σίγουρο, ότι ακόμη κι αν δεν έχουμε ίχνος γνώσης ικανής να δημιουργήσουμε τις όποιες σκέψεις, το συναίσθημα θα είναι πάντοτε παρόν. Κι έτσι, δημιουργείται αυτομάτως η τελική ερώτηση: τι είδους συναίσθημα μπορεί να δημιουργήσει ένα γνωσιακό και νοητικό υπόβαθρο μηδενικής ικανότητας σκέψης;

»Για να οδηγηθούμε καλύτερα σε κάποιο συμπέρασμα, θα ήθελα να υποθέσουμε, ότι σε μια κοινωνία του μέλλοντος, καταφέρνουμε να δημιουργήσουμε μηχανές -ρομπότ, με τις οποίες μηδενίζουμε την ανθρώπινη ανάγκη εργασίας. Σε ένα τέτοιο υποθετικό σενάριο, όπου οι μελλοντικοί άνθρωποι θα έχουν καταφέρει να δημιουργήσουν ρομποτικές μηχανές τεχνητής νοημοσύνης, ικανές να δημιουργούν άλλες μηχανές για να μας εξυπηρετούν, εμείς -ως άνθρωποι- θα έχουμε πλέον απαλλαγεί από την ανάγκη της όποιας εργασίας μας ώστε να επιβιώνουμε. Σε μια τέτοια υποθετική μελλοντική κοινωνία, η επιβίωση μέσω της διατροφής, της υγείας και της εστίασης, θα έχει λυθεί μέσω αυτών των μηχανών υψηλής τεχνητής νοημοσύνης, οι οποίες πλέον θα δημιουργούνται μόνες τους χωρίς τη συμμετοχή του ανθρώπου, δίνοντας λύσεις σε όλα τα πιθανά προβλήματα που μας απασχολούν σήμερα. Όμως για τον άνθρωπο διαχρονικά, η ανάγκη της γνώσης, βασίζεται στην ανάγκη του για επιβίωση. Μαθαίνει και γνωρίζει πράγματα για να επιβιώσει καλύτερα στο περιβάλλον στο οποίο βρίσκεται κι αν, -πάντα μιλώντας για τον άνθρωπο-, υπάρχει μηδενική ανάγκη προσπάθειας επιβίωσης, αυτό συγχρόνως σημαίνει ότι θα υπάρχει και μηδενική ανάγκη για γνώση.

»Όμως αν και ο άνθρωπος δεν θα ενδιαφέρεται πλέον ο ίδιος για οποιαδήποτε είδος γνώσης, το πεδίο της 'επίγνωσης' είναι αδύνατον να είναι κενό πληροφορίας. Σε ένα κενό πεδίο, παύει να υπάρχει υλικός, αισθητός κόσμος και άρα παύει να υπάρχει ανθρώπινο σώμα με υλική μορφή και υπόσταση, μιας και το σώμα ανήκει σε αυτό. Έτσι, ακόμη κι αν ο άνθρωπος δεν το αντιλαμβάνεται, μέσα στο πεδίο θα υπάρχει πάντοτε ένα είδος βασικής πληροφορίας, ικανής να υλοποιεί τόσο το σώμα του ανθρώπου, όσο και τις μηχανές οι οποίες θα τον υπηρετούν. Ένα σώμα,

όπου το συναίσθημά του θα συνεχίζει να είναι παρόν, σε μια αρχέγονη πλέον μορφή, η οποία -λόγω της απουσίας της γνώσης- θα παράγεται μέσω μηδενικής ικανότητας σκέψης. Όμως, τι σημαίνει αρχέγονο ή πρωτόγονο συναίσθημα και τι είδους παιδεία μπορεί να παράγει ένας πολιτισμός ο οποίος γεννιέται και αναπτύσσεται με αυτό τον τρόπο;»

Σταμάτησα για λίγο, πρώτον για να αφομοιώσω την ουσία από αυτά που είπα πριν συνεχίσω και έπειτα για να παρατηρήσω τις αντιδράσεις των συναδέλφων μου και των εκπαιδευτών μας τριγύρω. Όμως όσα είχα αρχίσει να συνειδητοποιώ, μου γεννούσαν νέες ερωτήσεις και απορίες, τις οποίες ο Proteus λες και τις αντιλήφθηκε, με προκάλεσε να εκφράσω στις λεπτομέρειές τους…

«Μιλάς για έναν πιθανό μελλοντικό πολιτισμό, ο οποίος μοιάζει να έχει προέλθει από μια υψηλή τεχνολογική ανάπτυξη μιας και περιέχει τέτοιου είδους κατασκευές μηχανών, ικανές να δημιουργούν -από μόνες τους- άλλες κατασκευές αντί του ανθρώπου. Όμως την ίδια στιγμή, μας περιγράφεις μια κατάσταση πολιτισμικής κατάρρευσης. Θεωρείς δηλαδή, ότι μια τέτοιου τύπου πιθανή ανάπτυξη της ανθρωπότητας, μπορεί να ισοδυναμεί με επιστροφή της σε αρχέγονες καταστάσεις; Πώς το προβλέπεις αυτό και πώς το εξηγείς ακριβώς;»

Έμεινα για μερικά δευτερόλεπτα προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω και ο ίδιος τα λόγια και τις συνοψίσεις του Proteus…

«Ο πολιτισμοί…» είπα «…οι οποίοι βασίζονται στη γνώση, μοιάζουν να παρουσιάζουν μεγάλους χρονικούς κύκλους, οι οποίοι αν και μπορεί να εμφανίζονται μέσα σε ένα διαφορετικό περιβάλλον ανάπτυξής τους, στην ουσία έχουν το ίδιο τέλος και την ίδια επανέναρξη. Και η μεν ομοιομορφία στην αρχή τους και στο τέλος τους, δείχνει την κυκλική αυτή κίνησή τους στο χρόνο, η δε διαφοροποίηση του περιβάλλοντός τους δείχνει ότι η συνολική κίνηση αυτή δεν είναι απλά κυκλική, αλλά διπλή, δηλαδή ελικοειδής.

»Ο άνθρωπος, ξεκινά να δημιουργεί πολιτισμούς, έχοντας ως πρωταρχικά βασικό ή και μοναδικό κριτήριό του, την επιβίωσή του ως σωματική υπόσταση. Αυτή είναι η κινητήριος δύναμις η οποία τον ωθεί να ανοίγει δρόμους στο χρόνο. Επιβίωση όμως σημαίνει ενέργεια, η οποία παράγεται μέσω του συνολικά παραγομένου -από τον ίδιο αρχικά- έργου. Επίλυση της ανάγκης επιβίωσής του λοιπόν, σημαίνει επίλυση της ανάγκης του για προσφορά έργου. Επίλυσης των ενεργειακών αναγκών του.

Σημαίνει ότι η πλήρης επιβίωση και ευημερία του θα επέλθει, μόλις ελαττώσει στο ελάχιστο το προσφερόμενο -από τον ίδιο- έργο. Μια τέτοια ανάπτυξη, έχει πάντοτε ως αποτέλεσμα λοιπόν, την δημιουργία υποκατάστατων, ικανών να του παρέχουν αυτό το έργο χωρίς τη δική του συμμετοχή. Η εξουσία, μοιάζει να είναι απλά η διαχείριση όλης αυτής της διαδικασίας. Τα υποκατάστατα αυτά, μπορεί να είναι άλλοι άνθρωποι τους οποίους διαχειρίζεται ως δούλους ή μπορεί να είναι μηχανικές ή και βιολογικές δημιουργίες, -κατασκευασμένες από τον ίδιο- προσομοιάζοντας την ανθρώπινη λειτουργία. Ότι κι αν είναι, το κριτήριο, ο στόχος και ο σκοπός είναι πάντοτε τα ίδια. Ανάγκη συγκέντρωσης και διαχείρισης ζωτικότητας, δηλαδή ενέργειας».

«Δηλαδή θέλεις να πεις…» διέκοψε για μια ακόμη φορά ο Proteus, «…ότι ολόκληρο το σχέδιο της ύπαρξης αυτού του κόσμου, στηρίζεται στην ανάγκη επιβίωσης των σωμάτων; Ότι η διαιώνιση του ανθρώπινου είδους, βασίζεται στην διαιώνιση αυτής της ίδιας της ανάγκης του ανθρώπινου υλικού σώματος να επιβιώνει; Ότι για να επικρατήσει το ανθρώπινο είδος, αυτή η επιβίωσή του -ως ανάγκη-, οφείλει επίσης να διατηρηθεί αμετάβλητη στο χρόνο και να αποτελεί συνεχώς την κινητήριο δύναμη της ύπαρξής του σε τούτο τον κόσμο;» και στρεφόμενος προς όλους μας συνέχισε… «Υπάρχει κάποιος από σας που θα ήθελε να πει κάτι σε αυτή την παραδοχή;» περιμένοντας να δει τις αντιδράσεις μας ή να πάρει κάποια απάντηση…

«Έτσι αρχίζω να αντιλαμβάνομαι…» είπα διστακτικά… «Έτσι θεωρώ, αλλά αν κάνω κάποιο λάθος θα ήθελα τη δική σας γνώμη…»

Ο Proteus έκανε μερικά βήματα περιμένοντας κάποια αντίδραση ή διαφορετική άποψη πάνω στο θέμα, αλλά μη εισπράττοντας κάτι ανάλογο συνέχισε απευθυνόμενος τόσο σε μένα, όσο και στους υπόλοιπους…

«Δεν κάνεις λάθος. Ολόκληρο το σχέδιο της δημιουργίας αυτού του κόσμου, στηρίζεται σε αυτό ακριβώς. Ο κόσμος μας, βασίζεται στη γνώση μας για αυτόν, δημιουργώντας μια πάγια απαίτηση στον άνθρωπο, να ερευνά και να αναζητά συνεχώς τρόπους επιβίωσης της υλικής του υπόστασης. Όμως τόσο η γνώση όσο και η επιβίωση, είναι το ίδιο εικονικές. Έτσι στον άνθρωπο, η γνώση έχει νόημα, όταν και εφόσον του παρέχει συνεχώς πληροφορίες σχετικές με την ευημερία και την ασφαλή διαβίωση και επιβίωσή του. Όμως ως ευημερία, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται την όσο το δυνατόν λιγότερη προσπάθεια και λιγότερη προσφορά έργου από

τον ίδιο. Έτσι, όσο αναζητά συνεχώς περισσότερη γνώση, και όσο αυξάνει μέσα από αυτή την ευημερία του, τόσο προσπαθεί να δημιουργήσει υποκατάστατα ανθρώπων τα οποία θα τον υπηρετούν, προσφέροντάς του το έργο τους για τη δική του εξασφάλιση στον κόσμο. Υποκατάστατα βιολογικά όπως για παράδειγμα κλωνοποιημένα ομοιώματά του, ή μηχανικά όπως τα ρομπότ ή οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές σαν αυτή τη συσκευή που βρίσκεται μπροστά μας. Όσο όμως ο ίδιος αποχωρεί από την ανάγκη αυτή της συνεχούς προσφοράς έργου επιβίωσης, τόσο μειώνεται η απαίτησή του αναζήτησης περισσότερης γνώσης.

»Σε μια τέτοια κατάσταση, η μεγάλη μάζα τη ανθρωπότητας, έχοντας αναθέσει το μεγαλύτερο μέρος της προσφοράς του έργου διαβίωσης και επιβίωσής της, στα βιολογικά ή μηχανικά αυτά υποκατάστατα που δημιουργεί, αποχωρεί και από την αναζήτηση γνώσης, αφήνοντας το ρόλο αυτό μονάχα σε λίγους οι οποίοι επιφορτίζονται το ρόλο της συνεχούς συντήρησης και βελτίωσης αυτών των βοηθών τους. Έτσι η γνώση περιορίζεται σε μια ανθρώπινη ελίτ, ενώ το μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας σταδιακά στερείται ακόμη και την ικανότητα της οποιασδήποτε βασικής σκέψης, μένοντας μονάχα στις βασικές αρχέγονες πληροφορίες οι οποίες συνεχίζουν να υλοποιούν το σώμα τους. Ένα σώμα το οποίο καθώς υλοποιείται, συνεχίζει να δημιουργεί το ίδιο αρχέγονο συναίσθημα, ανάλογο της βασικής γνώσης και των σκέψεων που του δημιουργεί.

»Σαν σταδιακό αποτέλεσμα σε όλο αυτό, επέρχεται μια ολοκληρωτική κατάρρευση του αισθητού κόσμου, η οποία συμπαρασύρει ολόκληρη την ανθρωπότητα, όπως και τα υπόλοιπα έμβια όντα τα οποία υπάρχουν μέσα της. Ολόκληρη, πλην της ομάδας εκείνης της γνωσιακής ελίτ, η οποία και κατορθώνει τελικά –διαφεύγοντας- να επιβιώσει, μαζί με ένα μεγάλο μέρος των μέχρι εκείνη τη χρονική στιγμή βιολογικών και μηχανικών επιτευγμάτων που είχε δημιουργήσει, αφήνοντας όλους τους υπόλοιπους να επιστρέψουν στην προϊστορική εποχή των σπηλαίων. Ιστορικοί μεγάκυκλοι εκατοντάδων χιλιετηρίδων, οι οποίοι συνεχίζουν να συμβαίνουν ξανά και ξανά, διαγράφοντας και αφαιρώντας από εμάς τους υπόλοιπους οποιαδήποτε ιστορική ένδειξη ή απόδειξη της προηγούμενης παρουσίας τους στο χρόνο.»

Στην αίθουσα επικρατούσε απόλυτη σιγή. Όλοι έμοιαζαν μουδιασμένοι, προσπαθώντας άλλοι να κατανοήσουν τα λόγια του Proteus και άλλοι να τα προεκτείνουν στις υπάρχουσες σημερινές καταστάσεις της ανθρω-

πότητας που ζούμε. Εκείνος, έκανε ένα γύρο το βλέμμα του στον καθένα από μας κι ύστερα συνέχισε…

«Κι αυτό που μόλις περιγράφουμε, δεν έχει γίνει μονάχα μια φορά, αλλά διαδραματίζεται κατ' επανάληψη, σε χρονικούς κύκλους χιλιάδων ετών, οι οποίοι παραμένουν εντελώς άγνωστοι στην επίσημη ανθρωπότητα. Κάθε φορά, οι άνθρωποι πλησιάζουν στην ολοκλήρωση του κύκλου τους, τη στιγμή που θα κατορθώσουν να δημιουργήσουν κάποιο υποκατάστατό τους. Ένα βιολογικό ή μηχανικό ανθρωποειδές, το οποίο θα το εντάξουν στην υπηρεσία τους. Αυτό είναι και το κομβικό σημείο της κατάρρευσης του πολιτισμού τους. Το επίτευγμα αυτό -στην ανάπτυξή του-, σταδιακά τους αφαιρεί την υποχρέωση εργασίας τους, αναζήτησης πόρων διαβίωσης και υγείας ή στέγασης και προφύλαξης. Οι άνθρωποι σε μια τέτοια φάση, δεν ενδιαφέρονται πλέον για τη γνώση και βυθίζονται σε μια κατάσταση χωρίς ενδιαφέρον για την εξέλιξη και πορεία της ζωής τους, η οποία μετά από μερικές δεκάδες χρόνια, τους έχει αλλάξει ολοκληρωτικά.

»Οι άνθρωποι οι οποίοι αποτελούν την εκάστοτε ελίτ της εξουσίας, προσπαθούν με διάφορα τεχνάσματα να διατηρήσουν το ενδιαφέρον της μάζας για επιβίωση και γνώση. Μια διευρυμένη κατάσταση ελεγχόμενων πολέμων ή καθοδήγησης του συλλογικού συναισθήματος, είναι πάγιες πρακτικές οι οποίες μπορούν να κρατήσουν την ανθρωπότητα σε εγρήγορση και τον κόσμο ενεργό για σημαντικό διάστημα. Όμως -μακροπρόθεσμα- οι πρακτικές αυτές έχουν αποδειχθεί πάντοτε ανεπαρκείς. Ο πόλεμος όπως και το καθοδηγούμενο συναίσθημα των μαζών, μπορούν να μαίνονται παράλληλα με ένα συνεχώς μειούμενο γνωσιακό ενδιαφέρον, όπου στο τέλος, οι πορείες τους τέμνονται πάντοτε στο χρονικό σημείο της τελικής ολοκληρωτικής καταστροφής.»

Σταμάτησε για λίγο και πάλι, αφουγκραζόμενος το συνολικό παλμό των παρόντων στην αίθουσα.

«Όλα αυτά όμως αφορούν το ανθρώπινο σώμα. Την υλική του υπόσταση και την εξουσία, η οποία δημιουργείται και υπάρχει μέσα στην επίγνωση του αισθητού κόσμου. Δεν θα με ρωτήσει κανένας σας τι συμβαίνει με την ουσία και την ψυχή; Τον Εαυτό και τη συνείδηση οι οποίες υπάρχουν πέρα από τούτο τον εικονικό κόσμο;» Δε πήρε όμως απάντηση κι εγώ δεν μπορούσα πλέον ούτε να σκεφτώ αυτά που είχε ήδη πει…

«Όλο το ταξίδι του Εαυτού…» συνέχισε ο εκπαιδευτής, σε μια αίθουσα πλέον ολοκληρωτικά βουβή από οποιοδήποτε άλλο ήχο, «…όλο αυτό το πέρα-δώθε στα διαφορετικά σώματα των αλλεπάλληλων ζωών, έχει ως σκοπό να καταφέρει να διδάξει στον άνθρωπο την έννοια της επιλογής. Το τι σημαίνει και το πώς λειτουργεί η ελεύθερη ατομική βούληση του κάθε ένα μας. Η γνώση του κόσμου αυτού, δεν είναι παρά ένα ελάχιστο τμήμα μέσα στη συνολική πληροφορία της συνείδησης, η οποία μπορεί να αρχίσει να μεταβιβάζεται στον άνθρωπο, μέσα από τη σύνδεση με τον Εαυτό του. Μέσα από τη σύνδεση αυτή, ο άνθρωπος αρχίζει να κατανοεί, ότι ενώ η γνώση αποτελεί ενιαία και κοινή αντίληψη προς όλους, η συνειδητοποίηση του τι είναι στην πραγματικότητα η αλήθεια της γνώσης και πως συμμετέχει στην υλοποίηση του κόσμου μας, είναι θέμα επιλογής του καθένα μας ξεχωριστά. Έτσι, ενώ μια πληροφορία η οποία αφορά γενικές αρχές του κόσμου μας μπορεί να δοθεί σε όλους, ο τρόπος που θα την διαχειριστεί ο καθένας μας αποτελεί προσωπική δική του επιλογή.

»Ένα παράδειγμα το οποίο μπορεί να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε αυτή τη διαφορά, είναι η επιλογή της επιστροφής του Εαυτού μας στην πηγή του ή η δέσμευσή του από το σώμα μέσα στο πεδίο της επίγνωσης. Μετά το βιολογικό θάνατο του σώματος, η ψυχή μπορεί να επιστρέψει στην πηγή της αποχωρώντας από το σώμα, με κατεύθυνση προς τα μέσα και όχι προς τα έξω όπως θεωρούν πολλοί. Προς τα έξω, -προς το βαθύ διάστημα-, αποχωρούν μονάχα τα εικονικά στοιχεία που ανήκουν στην επίγνωση. Η ψυχή, ασχέτως αν βρίσκεται μέσα σε ζωντανό βιολογικό σώμα ή σε σώμα το οποίο έχει μόλις αποβιώσει, είναι αδύνατον να περάσει το όριο της απόστασης πέραν της Σελήνης. Οτιδήποτε περνάει πέρα από αυτή οδεύοντας προς το εξωτερικό διαστημικό χώρο, αποτελεί παρελθόν μας και είναι μονάχα εικονικό ή άψυχο στοιχείο χωρίς πληροφορία συνείδησης.

»Έτσι, αν το σώμα κατά τη διάρκεια της ζωής του υπερισχύσει του Εαυτού, μετά το βιολογικό του θάνατο παρασύρει την ψυχή μαζί του προς τα έξω. Σε αυτή του την πορεία, αυτό θα απομακρυνθεί προς το βαθύ διάστημα ως εικονικό και η ψυχή θα εγκλωβιστεί παραμένοντας στον ενδιάμεσο χώρο ανάμεσα στη γη και τη σελήνη, με αποτέλεσμα να επανέλθει και να ενσαρκωθεί σε κάποιο άλλο σώμα για μια ακόμη φορά. Ενώ λοιπόν την πληροφορία αυτή μπορούμε να την δώσουμε σε όλους, εκείνοι οι οποίοι μπορούν να την αξιοποιήσουν, είναι εκείνοι οι οποίοι θα

μπορέσουν τελικά να διαχωρίσουν την επίγνωση από τη συνείδηση μέσα από καθαρά δική τους επιλογή. Διότι όπως έχουμε ξαναπεί αρκετές φορές, ο δρόμος είναι καθαρά ατομικός μιας και δεν υπάρχει κοινή συνείδηση για όλους. Αν η δική μου συνείδηση αποτελεί κοινή και ταυτόσημη άποψη πολλών, τότε δεν είναι πλέον συνείδηση αλλά επίγνωση του κόσμου όπου ζούμε.

»Έτσι λοιπόν για να φτάσουμε στην αρχή αυτής της παρένθεσης νεαρέ μου…» είπε γυρνώντας προς τον Diego πάλι τώρα, «…η συσκευή αυτή δεν έχει σκοπό να δημιουργήσει τεχνητή συνείδηση, αλλά να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε, ότι σε ένα εικονικό κόσμο σαν το δικό μας, το έργο το οποίο δαπανάμε για την επιβίωσή μας, ισοδυναμεί με το έργο που απαιτείται για την καμπύλωση του χώρου, ώστε να δημιουργηθεί ο χρόνος που ζητάμε για το σώμα μας. Σε ένα όπως νοητικό χώρο όπως αυτός, η λύση ίσως να μη βρίσκεται σε τεχνητά υποκατάστατα, αλλά στον τρόπο που θα έπρεπε να διαχειριζόμαστε τη σκέψη και τα συναισθήματά μας μέσα από τις πεποιθήσεις που μας αποκωδικοποιεί ο κόσμος γύρω μας. Κάτι, το οποίο για όλους εμάς εδώ, μένει να εξεταστεί…».

Παρασκευή 8 Μαΐου 2015

17. Ολογραφικός κόσμος

«Ναι αλλά δεν καταλαβαίνω…» Ο Diego, με μια έκφραση αμφιβολίας και αδυναμίας κατανόησης των όσων είχε μόλις ακούσει, έκανε μια κίνηση να ξύσει με το δάκτυλό του, τη δεξιά μεριά του κεφαλιού του.

«Με όσα είπατε, μου έχετε δημιουργήσει αρκετά ερωτήματα» συνέχισε διστακτικά. «Τόσο για την πορεία της ψυχής, όσο και για την συμπεριφορά αυτής της ελίτ, όπως την ονομάσατε. Αρχικά δηλαδή, θα σας ζητούσα κάποιες περισσότερες λεπτομέρειες, για την έλξη της ψυχής από το σώμα προς τα έξω, στον ενδιάμεσο χώρο. Προφανώς σε ότι περιγράψατε, εννοείτε ως ‘έξω’, μια κατεύθυνση προς το διάστημα, παρόμοια με την αστρική προβολή. Και το λέω αυτό, διότι οι περισσότεροι από μας, είμαι σίγουρος πως αυτό που γνωρίζουν, είναι ότι μόλις πεθάνουμε ως υλική υπόσταση, η ψυχή απομακρύνεται προς το εξωτερικό του σώματος δηλαδή προς τον ουρανό. Ενώ εσείς περιγράφετε ακριβώς το αντίθετο, θεωρώντας μάλιστα ότι η κίνηση αυτή προς τα έξω, εγκλωβίζει την ψυχή

αντί να την ελευθερώνει όπως νομίζουμε. Αν υπάρχει -όπως λέτε- μια τέτοια κίνηση της ψυχής προς τα μέσα, τότε θεωρώ ότι γίνεται προς το εσωτερικό χώρο του σώματός μας. Πώς μπορεί όμως να συμβαίνει κάτι τέτοιο… δεν το καταλαβαίνω…»

Ο Proteus, δεν απάντησε στον Diego, παρά στράφηκε αμέσως προς τον Mark, ο οποίος συνέχιζε να κάθεται στην κεντρική κονσόλα ελέγχου της συσκευής στο κέντρο της διάταξης των πολυθρόνων μας.

«Mark σε παρακαλώ, ετοίμασε τη συσκευή για μια συνολική επόπτευση του πεδίου με ολόκληρη την ομάδα» και γυρνώντας προς όλους μας, συνέχισε με ένα τόνο εντολής πια στη φωνή του.

«Ενεργοποιήστε πάλι τις στολές σας και φορέστε τον πλήρη εξοπλισμό σας. Θα βιώσετε όλες τις απαντήσεις στα ερωτήματά σας, μέσω μιας συνολικής επίσκεψης όλων μας μέσα στο πεδίο. Όσες εντολές ή και επεξηγηματικές λεπτομέρειες έχω να σας δώσω, θα σας τις δώσω βιωματικά εκεί μέσα. Οποιεσδήποτε επιμέρους πρόσθετες λεπτομέρειες, θα τις συζητήσουμε αμέσως μετά. Η βόλτα μας και τούτη τη φορά θα είναι ολιγόλεπτη μα περιεκτική, κι εγώ θα βρίσκομαι πάλι μαζί σας. Παρακαλώ ετοιμαστείτε…» είπε και περίμενε μέχρι να συνδεθούμε όλοι ενεργοποιώντας τις στολές μας μέσα από τη συσκευή που δοκιμάζαμε…

Αυτή τη φορά, μερικά δευτερόλεπτα μου ήταν αρκετά για να βυθιστώ στο πεδίο, όπου -χωρίς να ακούω πλέον τη φωνή του Proteus-, ένοιωθα όλα όσα ήθελε να μας πει. Έτσι αρχικά, -με ένα τρόπο σαν να μιλούσε κατευθείαν στο νου μας χωρίς τον οποιοδήποτε ήχο-, μας ζήτησε να δώσουμε στο σώμα μας ένα σχήμα της επιλογής μας, ώστε να κατανοούμε τη ροή του χρόνου που θα διέρχεται από μέσα του, από το μέλλον προς το παρελθόν. Εγώ χωρίς να περιμένω, αποφάσισα να του δώσω το σχήμα ενός διαφανούς θαλάμου, ο οποίος να χωράει μόνο εμένα μέσα του. Ένα πολύ στενό γυάλινο διαφανή χώρο σαν παλιό τηλεφωνικό θάλαμο, με δυο πόρτες -κι αυτές διαφανείς-, μια πίσω μου και μια εμπρός μου. Αφού σχηματίστηκε αστραπιαία ο θάλαμος περικλείοντάς με μέσα του, γύρισα το βλέμμα μου παντού, παρατηρώντας όσα βρίσκονταν εμπρός μου, για να καταλάβω τι εννοούσε ο Proteus με τον όρο παρελθόν μου. Μα όσα έβλεπα εδώ, ανήκαν ήδη στον γνωστό μου κόσμο που υπήρχε γύρω μου, με την αίθουσα, το κτήριο, τους δρόμους γύρω, τον ουρανό από πάνω, τα βουνά και τη θάλασσα πέρα μακριά, τα πουλιά, τους φίλους και τους συνεργάτες μου, τα πάντα. Κρατήθηκα λίγο ατενίζοντας

όλο τον έμπροσθεν μου χώρο, κι ύστερα έστρεψα το βλέμμα μου προς τα πίσω. Όμως όσα είδα πάλι εκεί, ήταν σχεδόν παρόμοια με τα μπροστινά, αδυνατώντας να βρω από τη θέση που βρισκόμουν οποιαδήποτε διαφορά από το μέλλον και το παρελθόν μου.

Τότε, η μπροστινή πόρτα του θαλάμου μου άνοιξε απότομα, κι εγώ εκσφενδονίστηκα με ταχύτητα ευθεία εμπρός μου, αδυνατώντας να κοιτάξω με οποιοδήποτε τρόπο προς τα πίσω. Μα όσο προχωρούσα, το τοπίο άρχιζε να αλλάζει δραστικά, κι ο κόσμος που έβλεπα γύρω μου, αναλογούσε σε αυτή τη ζωή που είχα ζήσει, γυρίζοντας το χρόνο προς τα πίσω, αρχής γενομένης από τη στιγμή που άνοιξε η πόρτα του θαλάμου. Με γρήγορη ταχύτητα, οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες και τα χρόνια που έζησα, περνούσαν ανάποδα, με όλα γύρω μου να οδηγούν στη μοναδική στιγμή της γέννησής μου. Τη στιγμή που συνειδητοποίησα το γεγονός αυτό, μόλις δηλαδή κατανόησα ότι η έξοδός μου προς τα εμπρός οδηγούσε αντίστροφα το χρόνο σε όσα είχα ήδη ζήσει μέχρι τώρα στη ζωή μου, -λες και κάτι με ρούφηξε πάλι πίσω- βρέθηκα αυτόματα μέσα στο θάλαμό μου και με την πόρτα εμπρός μου κλειστή όπως πριν.

Χωρίς τώρα να προλάβω να καταλάβω πώς επέστρεψα μέσα του, η πίσω πόρτα άνοιξε μόνη της κι εγώ οπισθοχωρώντας με βήματα αργά προς τα πίσω, άρχισα να περπατώ ανάποδα, χωρίς να μπορώ όμως να βλέπω που πηγαίνω μιας και κεφάλι και βλέμμα κοιτούσαν ακόμη εμπρός. Το τοπίο γύρω, εξακολουθούσε να είναι επίσης οικείο, στην αρχή ίδιο με αυτό που άφησα, αλλά καθώς συνέχιζα να οπισθοχωρώ, γύρω μου άρχισαν να εμφανίζονται όλα όσα σκεφτόμουν να υλοποιήσω στη ζωή μου. Ένα μετά το άλλο τα όνειρα και τα σχέδιά μου για το μέλλον της ζωής μου, άρχισαν να εμφανίζονται γύρω μου, σαν να ζω μια εικονική πραγματικότητα από το μέλλον. Μέχρι που κάποια στιγμή, όλος ο κόσμος άρχισε να γίνεται θολός και απροσδιόριστος τόσο, που ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι πλησίαζα να ζήσω τη στιγμή του θανάτου μου.

Όμως εκείνη ακριβώς τη στιγμή αυτής της συνειδητοποίησης -και πριν προλάβω πάλι να εκσφενδονιστώ αστραπιαία μέσα στο θάλαμό μου-, αποφάσισα να κάνω μια επιλογή. Να συνεχίσω και να περάσω τη χρονική στιγμή του θανάτου μου, ώστε να ανακαλύψω τι συμβαίνει στον Εαυτό μου μετά από εκείνο το σημείο. Έτσι, χωρίς να το σκεφτώ παραπάνω, έκανα ένα ακόμη βήμα προς τα πίσω, βγαίνοντας εντελώς έξω από το πεδίο της διάρκειας της ζωής μου. Κι εκεί, χωρίς να κάνω οτιδήποτε άλλο,

όλος εκείνος ο κόσμος που έβλεπα γύρω μου μέχρις εκείνη τη στιγμή, εξαφανίστηκε. Μονάχα πιο πέρα, ένοιωθα την παρουσία του Proteus, ο οποίος -με ένα τρόπο εντελώς διαφορετικό από αυτόν που γίνεται αισθητός μέσα στον κόσμο-, άρχισε να μιλάει μέσα στο νου μου χωρίς ήχο και χωρίς εικόνα ή άλλη αίσθηση.

«Κάνε άλλη μια επιλογή…» άρχισε να μου λέει η φωνή του, «…και ζήτα να δεις ολόκληρη τη ζωής σου, από τη γέννησή σου μέχρι το θάνατό σου».

Υπάκουσα χωρίς να σκεφτώ κάτι περισσότερο από την επιθυμία μου αυτή κι αμέσως ολόκληρη η διάρκεια της ζωής που ζούσα, εμφανίστηκε μπροστά μου, εμπρός και πίσω από τον γυάλινο θάλαμο που σχεδίασα πριν από λίγο. Εμπρός του, βρισκόταν όλη η ζωή που έζησα μέχρι τώρα, μέσα στο θάλαμο βρισκόταν αυτή η στιγμή που ζούσα μόλις τώρα και πίσω του ακολουθούσε η ζωή που επρόκειτο να ζήσω από τώρα κι έπειτα μέχρι να αποβιώσω και να φύγω από αυτό τον κόσμο.

«Τώρα δώσε εντολή στη διάρκεια…» ξανάκουσα τη φωνή του Proteus χωρίς ήχο μέσα στο νου μου να μου λέει, «…να σου φανερώσει την αιτία της μετενσάρκωσης της ψυχής σου».

Δε χρειάστηκε να κάνω κάτι. Την ίδια στιγμή που το είπε, συνειδητοποίησα ότι ο κόσμος γύρω μου, με αισθανόταν και με αντιλαμβανόταν ως υλικό σώμα, μονάχα όταν βρισκόμουν -ως σώμα- μέσα στο θάλαμο ο οποίος συμβόλιζε το 'τώρα'. Το ίδιο κι εγώ -ως σώμα και μέρος του κόσμου-, αισθανόμουν κι αντιλαμβανόμουν ολόκληρο τον κόσμο, το δικό μου και τα υπόλοιπα σώματα των άλλων γύρω μου, μονάχα όταν βρίσκονταν ακριβώς στο παρόν. Και όλα τα υπόλοιπα τα οποία βρίσκονταν μέσα στο παρελθόν και το μέλλον, παρέμεναν αόρατα κι ας ήταν δίπλα μας.

Παρατηρούσα ότι όλα τα σώματα, το ένα πίσω από το άλλο και με κατεύθυνση από το μέλλον προς το παρελθόν, εισέρχονταν μέσα στο 'τώρα', εμφανίζονταν κι ύστερα περνούσαν έξω από αυτό, για να παραχωρήσουν τη θέση τους στα επόμενα που ακολουθούσαν. Στην ουσία, ο γυάλινος θάλαμος, δεν αντιπροσώπευε μονάχα το δικό μου σώμα, αλλά ολόκληρο τον κόσμο. Και έτσι, κάθε φορά που ένα σώμα έμπαινε μέσα του, αλληλεπιδρούσε με τα πάντα. Όλες οι καταστάσεις της ζωής καταγράφονταν μέσω της διαδικασίας της μνήμης, δημιουργώντας άπειρες στον αριθμό ενεργειακές συνάψεις, οι οποίες ένωναν το συγκεκριμένο

σώμα του ‘τώρα’, τόσο με αυτά που είχαν περάσει όσο και με εκείνα τα οποία ακολουθούσαν.

«Για να κατανοήσεις τον τρόπο που συμβαίνει αυτό, ζήτα να δεις τη ροή του κόσμου σε αργή κίνηση» ακούστηκε και πάλι -χωρίς ήχο- μέσα μου η φωνή του Proteus…

Πλησίασα και κοίταξα με προσοχή μέσα στον διαφανή θάλαμο που συμβόλιζε ολόκληρο τον κόσμο του παρόντος, επιλέγοντας να ρέει σε πολύ αργή κίνηση ώστε να τον κατανοήσω. Η κάθε στιγμή λοιπόν του χρόνου που αντιπροσωπεύει το ‘τώρα’, αυτό που εμείς όλοι αντιλαμβανόμαστε ως ‘στιγμιαίο παρόν’, ταυτίζεται με μια και μόνη ολοκληρωμένη αίσθηση ολόκληρου του κόσμου. Έτσι κάθε στιγμή του ‘παρόντος’, αποτελεί και μια ολογραφική τρισδιάστατη συναίσθηση του συνολικού κόσμου, η οποία συμπεριλαμβάνει την πλήρη αποκωδικοποίησή του μέσα από τις πέντε αισθήσεις μας. Κάθε ‘τώρα’ δηλαδή, είναι πληροφορία η οποία ταυτίζεται με μια ολογραφική αίσθηση από εικόνα, ήχο, γεύση, όσφρηση και αφή ολόκληρου του κόσμου μας. Κάθε τέτοια στιγμή είναι μοναδική, αυτόνομη και συναθροιστική. Μοναδική διότι εμφανίζεται και μετά χάνεται χωρίς να υπάρχει δυνατότητα να επανέλθει ακριβώς η ίδια, αυτόνομη διότι η εμφάνισή της θα συμβεί ούτως ή άλλως, καταλαμβάνοντας τη θέση της προηγουμένης που έχει αποχωρήσει και τέλος συναθροιστική διότι περιλαμβάνει ως γνώση ολόκληρη τη γνώση της μέχρι εκείνη τη στιγμή ζωής μας.

Όσο κι αν αυτό φαίνεται αδύνατο ή αδιανόητο στο υλικό σώμα, η όλη εμφάνιση του κόσμου λαμβάνει χώρα σε τρία στάδια, αυτά της εμφάνισης, της σταθεροποίησης και της εξαφάνισης ή του κενού. Δεν μπορούσα ακόμη να εξηγήσω την αιτία όλης αυτής της διαδικασίας με τους γνωστούς φυσικούς νόμους του κόσμου μας, όμως συνειδητοποιούσα ότι ολόκληρος ο λεγόμενος υλικός ή αλλιώς αισθητός κόσμος -συμπεριλαμβανομένων όλων των σωμάτων μας-, εμφανίζεται στιγμιαία, σταθεροποιείται και στη συνέχεια εξαφανίζεται αφήνοντας στη θέση του ένα απόλυτο κενό, το οποίο θα καταλάβει αμέσως μετά η επόμενη ολογραφική στιγμή του.

Παρατηρώντας ολόκληρο το πεδίο του αισθητού κόσμου, συνειδητοποιούσα ότι μοιάζει με μια γιγαντιαία σφαιρική δημιουργία, στην εσωτερική επιφάνεια της οποίας σχηματίζεται κάθε στιγμή ο υλικός, αισθητός κόσμος, ο οποίος γίνεται αντιληπτός από εμάς. Η σφαίρα αυτή λειτουργεί

σαν ανακλαστικό κάτοπτρο, και στους επισκέπτες και παρατηρητές που βρίσκονται μέσα της προκαλεί ψευδαισθήσεις, κάνοντάς τους να θεωρούν τον εσωτερικό της χώρο ως τον δικό τους εξωτερικό κόσμο. Ενώ συγχρόνως, κρατά εντελώς αόρατο και κρυφό οτιδήποτε υπάρχει έξω από αυτή, έτσι ώστε, ολόκληρο το εσωτερικό της να αποτελεί ένα εικονικό και ψευδές καθρέφτισμα της πραγματικής κωδικοποιημένης πληροφορίας η οποία υπάρχει στον εξωτερικό της χώρο. Ενώ δηλαδή ο Εαυτός μου, βρίσκεται στην εξωτερική της επιφάνεια και παρατηρεί τον κόσμο μέσα της, την ίδια στιγμή το σώμα μου θεωρεί ότι όλο αυτό που αισθάνεται ως κόσμο, είναι έξω από αυτό. Για το σώμα όμως, είναι πράγματι έτσι, διότι ενώ ο ουρανός, τα αστέρια, οι πλανήτες ή και οι γαλαξίες -στην πραγματικότητα- βρίσκονται στο εσωτερικό πεδίο της σφαίρας, το σώμα τα αισθάνεται -μέσα από το καθρέφτισμα- ανάποδα, θεωρώντας τα πάντα έξω και γύρω του. Κι αυτό διότι στο σώμα -ως τμήμα του πεδίου- είναι αδύνατον να δει και να αντιληφθεί τα πράγματα διαφορετικά.

Παρατηρούσα, ότι -όπως ο υπόλοιπος κόσμος- έτσι και η υλική υπόσταση του σώματός μας, λαμβάνει χώρα μονάχα στο στιγμιαίο παρόν, δίνοντάς του την αίσθηση του υλικού, σταθερού και μόνιμου. Πριν συμβεί η υλοποίηση αυτή, παραμένει μέσα στο χώρο του μέλλοντος -από τον οποίο ετοιμάζεται να αναδυθεί-, ταξινομημένο ενεργειακά σε μικρά ολογραφικά τμήματα από δικές μας χρονικές στιγμές. Αυτές οι στιγμές μία -μία στη σειρά, εμφανίζονται -λαμβάνοντας υλική μορφή- στο παρόν και κατόπιν αποχωρούν σε ενεργειακή πάλι άυλη μορφή, στο χώρο ο οποίος για μας αποτελεί το παρελθόν. Το εντυπωσιακό, είναι ότι κάθε ένα τέτοιο ολογραφικό σώμα, τη στιγμή της στιγμιαίας εμφάνισής του στο παρόν, σχηματίζει αυτόματα τη μνήμη του δημιουργώντας άπειρες ηλεκτρικές συνάψεις με όλα τα υπόλοιπα σώματα που βρίσκονται στο παρελθόν, ενώ παράλληλα -με τον ίδιο πάλι τρόπο-, συμμετέχει στο σχεδιασμό της μελλοντικής ζωής του, η οποία περιμένει να υλοποιηθεί.

Στην ουσία δηλαδή, -άρχισα να συνειδητοποιώ- ότι δεν υπάρχει χρόνος με την έννοια που τον γνώριζα μέχρι τότε, αλλά ο χρόνος, είναι η σταδιακή εμφάνιση αυτών των ολογραφικών τμημάτων του χώρου, μέσα στον οποίο βρίσκεται η πληροφορία για ολόκληρο τον αισθητό κόσμο. Έτσι καθώς παρατηρούσα το παρόν σε αργή κίνηση, το σώμα μου -μαζί με ολόκληρο τον κόσμο-, εμφανιζόταν, σταθεροποιείτο για μια στιγμή και

μετά εξαφανιζόταν αφήνοντας το στιγμιαίο χώρο του παρόντος εντελώς κενό.

«Ο χώρος έξω από τη σφαίρα που παρατηρείς…» ένοιωσα στο νου μου την άηχη φωνή του Proteus, «…έχει δύο διπλές διαστάσεις οι οποίες είναι αόρατες στις ανθρώπινες αισθήσεις. Η κάθε μια τους είναι διπλή, διότι περιέχει μέσα της τόσο το μέλλον από το οποίο πηγάζει ο κόσμος, όσο και το παρελθόν στο οποίο οδηγείται αμέσως μετά την υλοποίησή του. Αν λοιπόν ο αισθητός κόσμος καταλαμβάνει τις τρεις πρώτες διαστάσεις, τότε θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε ότι οι διαστάσεις για τις οποίες μιλάμε είναι οι αόρατες σε μας τέταρτη και πέμπτη. Η υλοποίηση του κόσμου οδεύει από το μέλλον της πέμπτης προς την τέταρτη και εν συνεχεία αφού αγγίξει την τρίτη και υλοποιηθεί, οδεύει προς το παρελθόν από την τέταρτη τώρα προς την πέμπτη.

»Όπως σωστά συνειδητοποίησες, δεν υπάρχει χρόνος, αλλά μονάχα μια σειρά από ολογραφικές φέτες, κλάσματα ή τμήματα του κόσμου, μέσα στα οποία έχει αποκωδικοποιηθεί η κάθε μας στιγμή. Κάθε τέτοια ολογραφική φέτα, αποτελείται μονάχα από χώρο, μέσα στον οποίο υπάρχει η πληροφορία της συγκεκριμένης θέσης του κόσμου. Αυτό το χώρο όμως, εμείς -ως σώματα- τον μετρούμε και τον μεταφράζουμε χρονικά. Όπως καταλαβαίνεις πλέον, εφόσον δεν υπάρχει χρόνος, δεν υπάρχει ούτε κίνηση. Έτσι η κίνηση η οποία γίνεται σε μας αισθητή, είναι φαινομενική και αποτελεί την εναλλαγή -της μιας μετά της άλλης- από αυτές τις χωρικές ολογραφικές φέτες του κόσμου, στις οποίες αυτός -μαζί με οτιδήποτε υπάρχει μέσα του- εμφανίζεται σε διαφορετική θέση κάθε φορά από ότι ήταν προηγουμένως.»

«Αυτό αρχίζω να το καταλαβαίνω…» του απάντησα, «όμως προσπαθώ ακόμη να αντιληφθώ, τον τρόπο με τον οποίο αισθανόμαστε τα σώματά μας μόνιμα, καθώς επίσης τη διαδικασία που αυτά καταγράφουν τις πληροφορίες, τη γνώση και τις εμπειρίες στη μνήμη τους …»

«Αυτό σου συμβαίνει, διότι εξακολουθείς να έχεις δυσκολία στην αντίληψη αυτής της σειράς των ολογραφικών κλασμάτων του κόσμου. Σου είναι δύσκολο να αποδεχθείς τον κόσμο και το σώμα σου μέσα από μια σειρά από τρισδιάστατες φέτες η μία πίσω από την άλλη, οι οποίες λαμβάνουν υλική οντότητα μονάχα στο παρόν και αμέσως μετά επιστρέφουν στην άυλη ενεργειακή μορφή στην οποία υπήρχαν και πριν. Στο σώμα σου είναι δύσκολο να αποδεχθεί ότι αυτό που αντιλαμβάνεται ως εξωτε-

ρικό περιβάλλον του ή ακόμη και βαθύ διάστημα, στην ουσία είναι το εσωτερικό του κόσμου στον οποίο ανήκει και άρα, για να βγεις Εσύ από αυτόν θα πρέπει να κάνεις βήματα αντίθετης κατεύθυνσης, δηλαδή προς τα μέσα σου. Όχι προς τα μέσα κάποιου άλλου, αλλά προς το δικό σου μέσα, Εσού του ίδιου. Όμως περισσότερο απ' όλα, σου είναι δύσκολο να ταυτίσεις το 'πριν' με το μέλλον, μιας και έχουμε εκπαιδευτεί να θεωρούμε ως 'πριν' το παρελθόν μας, δηλαδή αυτό που έχει ήδη χρονικά παρέλθει. Έτσι, για να καταφέρεις να φτάσεις σε μια τέτοια συνειδητοποίηση, θα πρέπει να πάψεις να σκέφτεσαι ως σώμα. Διότι μονάχα το σώμα δέχεται το 'πριν' ως παρελθόν, μιας και η πληροφορία που εισπράττει για τα πάντα, προέρχεται αποκλειστικά από τα σωματικά ολογραφικά του κλάσματα που έχουν προηγηθεί από αυτό. Πλησίασε λίγο περισσότερο στο θάλαμό σου για να σου δείξω τι εννοώ.»

Πλησίασα στο 'παρόν' μου όπως μου υπέδειξε ο Proteus. Ο θάλαμος τώρα βρισκόταν στη φάση κενού, όπου μέσα του δεν υπήρχε τίποτε. Εμπρός του, υπήρχε το τελευταίο από αυτή τη σειρά των ολογραφικών σωμάτων τα οποία είχαν ήδη διέλθει από μέσα, ενώ πίσω του, στεκόταν το πρώτο από όλα αυτά που πλησίαζαν για να υλοποιηθούν. Ο Proteus μου ζήτησε να αφήσω το ροή να στείλει ένα τέτοιο σώμα μέσα στο παρόν και να παρατηρήσω τι θα συμβεί. Πριν το κάνω όμως αυτό, παρατήρησα ότι τα σώματα τα οποία βρίσκονταν στο χώρο του μέλλοντος και περίμεναν στην ουρά να διέλθουν μέσα από το παρόν μου, ήταν ήδη προετοιμασμένα για αυτό που θα συναντούσαν. Κι εκείνα τα οποία ήταν πλησιέστερα στο θάλαμο, είχαν ήδη δημιουργήσει τις πρώτες συνάψεις με όσα είχαν διέλθει το παρόν, ενώ όσο απομακρύνονταν από το σημείο εισόδου, οι συνάψεις γίνονταν πιο αδύναμες ή και -από ένα σημείο κι έπειτα- εξασθενούσαν εντελώς.

Άφησα τη ροή να εισβάλει μέσα στο παρόν μου, κι αμέσως το πρώτο ολογραφικό σώμα που στεκόταν στην ουρά από το μέλλον μου μπήκε μέσα. Με μια απίστευτη ταχύτητα, όλες οι συνάψεις οι οποίες είχαν μέχρι τότε δημιουργηθεί με το καθένα από τα προηγούμενα σώματα, συνδέθηκαν μαζί του, δίνοντάς του τη δυνατότητα να ανακαλεί ελεύθερα όποια πληροφορία ήθελε από το παρελθόν μου. Χωρίς να καθυστερήσω, του ζήτησα να μου πει το όνομά του, κι εκείνο αυτόματα, απάντησε πως είναι εγώ, δίνοντάς μου το όνομα που έχω ως βιολογική ύπαρξη σε τούτη τη ζωή. Σκέφτηκα ότι η πληροφορία αυτή είναι κοινή σε όλα μιας και αποτε-

λούν φέτες του ίδιου βιολογικού σώματος, έτσι -κάνοντάς το πιο δύσκολο- του ζήτησα να μου πει ένα όνομα κάποιου συμμαθητή μου από το σχολείο. Τότε συνέβη το εξής παράξενο. Από το συγκεκριμένο σώμα ξεπετάχθηκε ταχύτατα μια ηλεκτρική εκκένωση όπως του κεραυνού, η οποία δημιούργησε αστραπιαία ενεργειακές συνάψεις με όλη τη σειρά από τα σώματα τα οποία είχαν υλοποιηθεί κατά τη διάρκεια των σχολικών μου χρόνων. Μια μεγάλη λίστα από ονόματα συμμαθητών άρχισε να δημιουργείται και το σώμα μου ήταν έτοιμο να αρχίσει να μου τα ανακοινώνει, όταν ακούστηκε πάλι η νοητή φωνή του Proteus.

«Ζήτησέ του να σου πει μια στιγμή κατά την οποία έζησε θλίψη και εσωτερικό πόνο, μέσα από κάποια προδοσία, απόρριψη, εγκατάλειψη, εξευτελισμό ή ταπείνωση…» είπε.

Το σώμα τότε τραντάχτηκε απότομα από τις συνάψεις που δημιουργήθηκαν αστραπιαία, συνδέοντάς το με ένα συγκεκριμένο σώμα, το οποίο έτυχε να είναι υλοποιημένο στο τότε παρόν, μιας συγκεκριμένης πράγματι οδυνηρής στιγμής από το παρελθόν μου. Παρατηρώντας προσεκτικά, είδα ότι ως χρονική στιγμή, δεν επέλεξε χρόνο, αλλά μια συγκεκριμένη ολογραφική φέτα του συνολικού χώρου του κόσμου, η οποία ήταν τότε υλοποιημένη στο παρόν και κατέγραψε μέσα της εκείνη την εμπειρία. Δηλαδή, αν και το παρόν συγκεκριμένο ολογραφικό σώμα, δεν είχε καταγράψει -το ίδιο- οποιαδήποτε πληροφορία από εκείνη την οδυνηρή κατάσταση -μιας και δεν υπήρχε εκείνη τη στιγμή-, θεωρούσε ότι η συγκεκριμένη εμπειρία το αφορά άμεσα, όπως και οι σκέψεις ή τα συναισθήματα που παράγονται από αυτή. Πράγμα που σημαίνει, ότι κάθε τέτοια ολογραφική φέτα του συνολικού σώματος, κάθε σώμα το οποίο υλοποιείται στο παρόν, ενστερνίζεται ως δική του ολόκληρη τη γνώση και εμπειρία την οποία έχουν καταγράψει όλα τα προηγούμενα σώματα συνολικά.

«Το βλέπεις;» άρχισε να μου εξηγεί άηχα ο Proteus, «Εσύ ως Εαυτός παρατηρείς τον κόσμο μέσα από αυτά τα σώματα τα οποία υλοποιούνται στο παρόν. Όπως βλέπεις, η διαδικασία της μνήμης, υποχρεώνει το κάθε σώμα ξεχωριστά, -τη στιγμή της υλοποίησής του στο παρόν- να αθροίζει μέσα του και να θεωρεί δική του, τη συνολική πληροφορία, γνώσης και εμπειρίας που έχουν αποκομίσει από τη ζωή τους όλα τα προηγούμενα σώματα συνολικά. Αυτή η πληροφορία όμως δεν είναι δική σου, αλλά δική του ή πιο σωστά δική τους. Εσύ -ως Εαυτός ή ψυχή- έχεις ως σκοπό

να παρατηρήσεις τον κόσμο προσπαθώντας πάντα να κατορθώσεις να διαπεράσεις μέσα του ψιχία της συνείδησής σου. Μαζί τους συγκρατείσαι με εσωτερικούς ενεργειακούς δεσμούς κι αν το Εγώ και η σειρά αυτή των ολογραφικών σωμάτων κυριαρχήσουν σε αυτή τη σχέση, τότε κι Εσύ θα γίνεις ένα από αυτά. Έτσι στο τέλος, όταν και το τελευταίο από αυτά τα σώματα υλοποιηθεί και περάσει στο παρελθόν σηματοδοτώντας το βιολογικό θάνατο του σώματός σου, οι δεσμοί αυτοί θα παραμείνουν ενεργοί παρασύροντάς κι Εσένα, μέσα στον 'ενδιάμεσο χώρο' ο οποίος χωρίζει τον αισθητό κόσμο από τον άδηλο. Ένα χώρο όπου Εσύ -ως Εαυτός-, είναι αδύνατον να υπάρξεις χωρίς σώμα και το σώμα -ως βιολογική ύλη-, είναι αδύνατον να λάβει αισθητή μορφή. Όσο θα βρίσκεσαι εκεί, θα συνεχίζεις να θεωρείς το χώρο της επίγνωσης δικό σου, ενώ συγχρόνως θα σου είναι αδύνατον να παραμείνεις μέσα της. Έτσι θα αφεθείς στην 'ανάγκη' ενός καινούργιου σώματος, επανερχόμενος στη ζωή ξανά και ξανά».

«Αυτή είναι λοιπόν η αιτία της μετενσάρκωσης;» Άηχα προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω τα όσα ένοιωθα από την περιγραφή που μου έδινε ο Proteus.

«Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, μπορώ να αντιληφθώ την αιτία των αναγκών της Ελίτ που μας περιγράψτε προηγουμένως, όμως αδυνατώ ακόμη να κατανοήσω την αιτία και τον τρόπο με τον οποίο παραμένουν ενεργοί αυτοί οι δεσμοί της ψυχής με το σώμα μου…» είπα νοητικά στον εκπαιδευτή μας.

Τρίτη 12 Μαΐου 2015

18. Ενδιάμεσος χώρος

Έμεινα για λίγο παρατηρώντας τη διάρκεια της ζωής μου και σκεπτόμενος τα λόγια του Proteus. Προσπαθώντας να κατανοήσω τα σημεία που μου τόνισε, έφερνα στο νου μου ξανά και ξανά τις περιγραφές του για το ολογραφικό σώμα, την έξοδό μου προς τα 'μέσα' του σώματός μου και τη έννοια που δίνει στο 'πριν'.

«Αν δεν έχω κατανοήσει ακόμη τη σύνδεση του 'πριν' με το μέλλον…» είπα νοητά στον Proteus, «…είναι διότι ποτέ δεν χρειάστηκε να περιγράψω κάτι με αυτόν τον τρόπο. Όταν εσείς λέτε 'πριν', δεν προσδιορίζετε κάτι χρονικά αλλά χωρικά. Λέτε 'πριν' και εννοείτε 'πριν υλοποιη-

θεί' κάτι στο χώρο και όχι 'πριν' συμβεί κάτι μέσα σε ένα χρονικό διάστημα. Συζητάτε για κάτι το οποίο ενώ θα συμβεί μελλοντικά, συγχρόνως υπάρχει ήδη κάπου αλλού. Για κάτι το οποίο αν και δεν έχει ακόμη εισέλθει στον αισθητό κόσμο ώστε να υλοποιηθεί και να το αντιληφθούμε, βρίσκεται ήδη στο χώρο που εμείς εκλαμβάνουμε χρονικά ως μέλλον. Θα προσπαθήσω να το πω απλοϊκά ώστε να το κατανοήσω, γνωρίζοντας ότι οι λέξεις που θα χρησιμοποιήσω -ως παράδειγμα- είναι μόνο για να διευκολύνουν έναν πρόχειρο σχεδιασμό. Έτσι λοιπόν το σύμπαν το οποίο εμείς αντιλαμβανόμαστε, εδώ το συμβολίζω ως μια κλειστή σφαιρική δημιουργία, στην εξωτερική επιφάνεια της οποίας υπάρχουν μικρά νοητά σημεία -ως οπές- από τις οποίες εμείς -ως Εαυτοί-, μπορούμε να παρατηρούμε μέσα της. Αυτές οι οπές -ως σύνορα των κόσμων-, ταυτίζονται με τα σώματά μας και τις αισθήσεις του, από όπου εισέρχεται μέσα της -σε ολογραφικά τμήματα-, τόσο ο κόσμος όσο και τα σώματα όλων μας. Εισέρχονται στο παρόν, με σκοπό να υλοποιηθούν και να γίνουν αισθητά. Άρα για όσο δεν έχουν υπάρξει φανερά, υπάρχουν ήδη κάπου αλλού αόρατα. Ο αισθητός κόσμος, 'πριν' υπάρξει στιγμιαία στο 'παρόν', υπάρχει στο μέλλον από όπου αναδύεται. Κι αυτή είναι η έννοια που δίνετε στην ταύτιση του 'πριν' με το 'μέλλον'.

»Όμως παρατηρώντας το εσωτερικό της σφαίρας αυτής, κατανοούμε ότι η υλοποίηση των σωμάτων μας, συμβαίνει μόνο στην εσωτερική της επιφάνεια κι αν παρομοιάσουμε αυτή τη σφαίρα με ένα τεραστίων διαστάσεων κούφιο σφαιρικό σύμπαν, τότε το σώμα μας υλοποιείται στην εσωτερική επιφάνεια του φλοιού του. Αν λοιπόν το σώμα το οποίο μας φιλοξενεί -ως Εαυτούς- αποτελεί την πύλη του άδηλου προς τον αισθητό κόσμο, τότε εγώ -ως Εαυτός- συνεχίζω να βρίσκομαι στο άδηλο και έξω από αυτό το σφαιρικό σύμπαν, ενώ το σώμα, αδυνατώντας να αντιληφθεί αυτό το οποίο βρίσκεται πίσω του και έξω από το φλοιό, θεωρεί ως εξωτερικό περιβάλλον του, ολόκληρο τον εσωτερικό χώρο της σφαιρικής αυτής δημιουργίας.

»Ότι υπάρχει στο μέλλον λοιπόν, υπάρχει έξω από τη σφαίρα και μέσα στο εξωτερικό της άδηλο. Ακολουθώντας τη ροή, αγγίζει τον φλοιό της -από έξω προς τα μέσα- όπου υλοποιείται στο παρόν και κατόπιν εισέρχεται στο εσωτερικό της χώρο -ο οποίος αποτελεί πλέον το παρελθόν του-, πάλι σε μη αισθητή μορφή. Αυτό σημαίνει όμως ότι αν το σώμα μου κοιτάξει προς τον ουρανό και το βαθύ διάστημα, στην ουσία κοιτάζει προς

τον εσωτερικό θόλο αυτής της σφαιρικής δημιουργίας, άρα προς το παρελθόν του. Αυτός είναι και ο λόγος κατά τον οποίο αν κοιτάζει κάποιος ένα μακρινό αστέρι ή γαλαξία, στην ουσία κοιτάζει το παρελθόν του αστεριού ή του γαλαξία αυτού. Όμως εξακολουθώ να μη μπορώ να κατανοήσω το λόγο για τον οποίο εμείς -ως βιολογικό σώμα-, αδυνατούμε να κατανοήσουμε την ολογραφική φύση μας, θεωρώντας τα πάντα ως σταθερά, μόνιμα και πραγματικά».

«Πλησίασε πάλι, αυτό το σώμα σου που βρίσκεται στο παρόν…», μου είπε ο Proteus. «Πήγαινε και ρώτησέ το πόσο χρονών είναι, να δούμε τι θα σου πει…»

Στη στιγμή, πλησίασα το σώμα μου και κάνοντας την ερώτηση που μου είπε ο Proteus, έλαβα ως απάντηση την σωστή ηλικία που είχα ως ανθρώπινο βιολογικό σώμα.

«Λάθος…» το διέκοψε ο Proteus χωρίς να με ρωτήσει για αυτό. «Δεν είσαι όσο λες, αλλά αντίθετα εσύ, έχεις ως χρόνο ζωής μόλις μερικά χιλιοστά του δευτερολέπτου, μιας και γεννήθηκες ως υλική μορφή μόλις τώρα».

Το σώμα, σάστισε για λίγο αλλά αμέσως συνήλθε και επανέλαβε την ηλικία μου.

«Όσες φορές και να του το πεις…» στράφηκε τώρα προς εμένα πάλι ο Proteus, «…είναι αδύνατον να καταφέρεις να το μεταπείσεις. Στην ουσία κάθε ένα από αυτά τα ολογραφικά σώματα, ζει μόλις μερικά εκατομμυριοστά του δευτερολέπτου κι ύστερα πεθαίνει, αλλά δεν μπορεί να το καταλάβει…»

«Πεθαίνει;» ξαφνιάστηκα…

«Φυσικά και πεθαίνει. Όταν κάτι χάνεται από τον αισθητό κόσμο του παρόντος και περνάει στο παρελθόν, όπου δεν γίνεται πλέον αντιληπτό στο ‘τώρα’, θεωρείται ότι -ως υλικό, βιολογικό πάντα σώμα- έχει πεθάνει. Έτσι δεν είναι;»

Έμεινα για λίγο αιωρούμενος στο χώρο, προσπαθώντας να κατανοήσω τι εννοεί, συνειδητοποιώντας τελικά ότι έχει δίκιο. Το κάθε ξεχωριστό ολογραφικό σώμα, υλοποιείται για όση ελάχιστη χρονική διάρκεια αναλογεί το ‘τώρα’ στο παρόν και αμέσως μετά, περνά στο παρελθόν και το άδηλο, όπου εξαφανίζεται για να πάρει τη θέση του το επόμενο. Άρα, στην ουσία, κάθε ένα τέτοιο σώμα μας, ζει ελάχιστα, όμως το ίδιο είναι αδύνατον να το κατανοήσει, διότι η μοναδική πληροφορία που λαμβάνει

είναι η συνολική μέχρι εκείνη τη στιγμή μνήμη που έχει αθροιστεί. Και αυτή η πληροφορία της μνήμης του το αντιλαμβάνεται ακόμη ζωντανό, διότι η υλική, αισθητή, βιολογική ζωή, αναλογεί σε όλη της τη διάρκεια και όχι σε ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα παρουσίας.

«Η ανάγκη της επιβίωσης» είπε ήρεμα ο Proteus. «Αυτή είναι η αιτία της ανάγκης αποθήκευσης της γνώσης και της λειτουργίας της μνήμης. Η ανάγκη για γνώση προς επιβίωση, μέσα στην προσδόκιμη διάρκεια της ζωής του καθένα μας. Αν κάθε ένα τέτοιο σώμα, κατορθώσουμε να αποδεχθεί την πραγματική διάρκεια της ζωής του, τότε δεν θα έχει νόημα η ανάγκη επιβίωσης η οποία αναπτύσσεται σε όλη τη σειρά από τα σώματά μας. Σε κάθε έτος βιολογικής ζωής μας, γεννιούνται περισσότερα από τριάντα δισεκατομμύρια τέτοια ολογραφικά σώματα, των οποίων η ζωή διαρκεί μόλις μερικά χιλιοστά του δευτερολέπτου ενός 'τώρα'. Άρα σε τριάντα χρόνια της ζωής σου, θα έχουν γεννηθεί -κι αμέσως χαθεί-, περισσότερα από εννιακόσια δισεκατομμύρια από αυτά τα σώματα. Κι ενώ το πρώτο σώμα από αυτά θα έχει το μέγεθος και το σχήμα ενός βρέφους ολίγων δευτερολέπτων, το τελευταίο θα έχει αυτό ενός νέου τριάντα ετών. Όμως ενώ η μνήμη του πρώτου θα είναι μηδενική, του τελευταίου θα αποτελείται από τη συνολική μνήμη της γνώσης και εμπειρίας που αποκόμισε τα τριάντα συνολικά έτη του.

»Έτσι, το τελευταίο σώμα κάθε υλοποίησης στο παρόν, θα περιέχει στη μνήμη του και θα γνωρίζει, όσα γνώρισαν όλα τα προηγούμενα συνολικά. Κι ενώ η πραγματική διάρκεια της ζωής του -όπως και όλων των προηγούμενων και επόμενων- θα αποτελείται από μερικά χιλιοστά του δευτερολέπτου, κάθε ένα θα θεωρεί -ως διάρκεια- το άθροισμα της ζωής όλων των προηγούμενων, ενώ θα υπολείπεται ακόμη όλων των επόμενων από αυτό. Όπως αντιλαμβάνεσαι τώρα, η συνολική βιολογική ζωή, ενός μοναδικού, σταθερού, πραγματικού και διαρκούντος -εν ζωή- σώματος δεν υπάρχει, αλλά αποτελεί ένα εικονικό και ψευδές άθροισμα όλων των ολογραφικών σωμάτων τα οποία υλοποιούνται γραμμικά εν σειρά. Η ψευδαίσθηση αυτή της μονιμότητας όμως, δημιουργεί την εικονική 'ανάγκη επιβίωσης' του βιολογικού σώματος, η οποία στοιχειοθετεί τη ζωή ως συνολική διάρκεια από παρελθόν, παρόν και μέλλον.

»Το ίδιο το συνολικό σώμα κατά τη διάρκεια της βιολογικής του ζωής, γνωρίζει μέσα από το πεδίο της επίγνωσης, ότι η ζωή του ανθρώπινου είδους -με την ευρύτερη έννοια- δεν ξεκινά τη στιγμή της δικής του βιο-

λογικής γέννησης, ούτε σταματά τη στιγμή του δικού του βιολογικού θανάτου, αλλά αντίθετα, τόσο το είδος μας όσο και ολόκληρος ο αισθητός κόσμος, έχει μια ευρύτερη διάρκεια ζωής από ένα ευρύτερο παρελθόν, παρόν και μέλλον. Κατανοεί ότι η δική του ζωή αποτελεί ένα μικρό μόλις τμήμα της συνολικής διάρκειας του κόσμου, ενώ συγχρόνως -η ίδια- αποτελείται από μια σειρά από στιγμές, μέσα από τις οποίες αποκομίζει γνώση και εμπειρίες ώστε να διαχειρίζεται την εξουσία. Έτσι, επιθυμεί να καταφέρει να δημιουργήσει μια συνέχεια της όλης αυτής διαδικασίας. Η ανάγκη επιβίωσης τώρα, αφού το ίδιο δεν κατορθώνει να έχει μια μεγαλύτερη διάρκεια της υπάρχουσας βιολογικής ζωής του, δημιουργεί την ανάγκη διεύρυνσής της γραμμικά -σε μια μεγαλύτερης διάρκειας συνολική ζωή- μέσω μιας νέας ζωής.

»Η σχέση με τον Εαυτό του, του δίνει την πληροφορία της δυνατότητας του δεύτερου να δημιουργήσει μια δεύτερη ευκαιρία ζωής, αλλά -ψευδώς- θεωρεί ότι η δεύτερη αυτή ευκαιρία, απευθύνεται σε αυτό το ίδιο το σώμα. Θεωρεί δηλαδή, ότι η μετεμψύχωση του Εαυτού και η έναρξη μιας νέας ζωής από την αρχή, απευθύνεται σε αυτό το σώμα κι όχι μονάχα στον Εαυτό, κάτι το οποίο είναι αδύνατον ποτέ να συμβεί. Έτσι αντί να κυριαρχήσει ο Εαυτός στο σώμα και το Εγώ, γίνεται το αντίθετο, όπου το Εγώ με το σώμα πλέον θεωρούν ότι αυτά τα ίδια έχουν ψυχή και συνείδηση και μέσω αυτών θα επανέλθουν στη ζωή με ένα άλλο όνομα, σε μια άλλη χρονική γραμμή. Για να τα κατανοήσεις τώρα όλα αυτά, πήγαινε στο τελευταίο σώμα της συνολικής διάρκειας της ζωής σου, ακριβώς τη στιγμή του βιολογικού του θανάτου και εξέτασε ό,τι σου είπα» είπε τέλος ο Proteus.

Ήταν μια δύσκολη στιγμή. Ο νους μου έδωσε εντολή να περάσει ολόκληρη η ζωή από μπροστά μου, ώστε να εισέλθει μέσα στο θάλαμο το τελευταίο βιολογικά ζωντανό σώμα της υλοποίησής μου, όμως εγώ αρνιόμουν να ρωτήσω την ημερομηνία ή την ηλικία του, κοιτάζοντάς το αμήχανα. Ο Proteus, λες και κατάλαβε τη σκέψη μου, πήρε πρωτοβουλία βγάζοντάς με από τη δύσκολη θέση…

«Παρατήρησε πρώτα τι υπάρχει στο μέλλον του» είπε αργά στο νου μου…

Στράφηκα να παρατηρώ τη σειρά που βρισκόταν πίσω από το θάλαμο και μέσα στο μέλλον, όμως το μόνο που έβλεπα ήταν τα άψυχα σώματα που περίμεναν στη σειρά για να υλοποιηθούν. Δεν υπήρχα μέσα τους.

Ο βιολογικός θάνατος είχε σηματοδοτήσει τη διακοπή της επαφής μου μαζί τους κι έτσι τα λίγα σώματα τα οποία είχαν μείνει για το μελλοντικό χρόνο από το θάνατό μου, περιλάμβαναν μονάχα τις χρονικές στιγμές της διαδικασίας ταφής μου.

«Που βρίσκεσαι Εσύ;» ρώτησε ήρεμα ο Proteus, σε μια προσπάθεια να ενεργοποιήσει τη συνειδητή μου πλευρά.

Προσπάθησα να καταλάβω τι εννοούσε, αρχίζοντας να ψάχνω παντού γύρω χωρίς να βγάζω κάποιο ξεκάθαρο συμπέρασμα για τη θέση στην οποία βρισκόμουν -ως Εαυτός-, μετά τη τελική στιγμή του βιολογικού θανάτου του σώματός μου. Ο Proteus, έχοντας αντιληφθεί την κατάστασή μου, επέμεινε περισσότερο…

«Παρατήρησε τι υπάρχει από Εσένα μέσα στο παρελθόν σου» είπε σαν να έδινε εντολή.

Γύρισα και κοίταξα εμπρός από το θάλαμο, μέσα στο χώρο που αντιπροσώπευε το παρελθόν της ζωής μου, αλλά αυτό που είδα με αναστάτωνε, χωρίς να μπορώ να εξηγήσω πώς ήταν δυνατόν να συμβαίνει. Η τελευταία σειρά από τα ολογραφικά μου σώματα, είχε τραβήξει ένα δικό μου τμήμα -ως Εαυτού- μέσα στο παρελθόν της ζωής μου -και άρα μέσα στο πεδίο της επίγνωσης του αισθητού κόσμου-, κρατώντας με ενωμένο μέσω ενός συνδέσμου, παρόμοιου με ηλεκτρικό λώρο. Εγώ -ως Εαυτός-, παρέμενα έξω από το πεδίο, όμως η σύνδεση με τον λώρο με εμπόδιζε να φύγω και να απομακρυνθώ μακριά από αυτό.

«Ο χώρος αυτός, ο οποίος βρίσκεται ακριβώς στην αρχή του παρελθόντος της ζωής και εφάπτεται με το παρόν, ονομάζεται ‘ενδιάμεσος χώρος» είπε τώρα ο Proteus αργά αλλά σταθερά. Ευρισκόμενος ανάμεσα στο αισθητό και στο αόρατο ή άδηλο, είναι ο χώρος τον οποίο ονομάζουμε ‘κάτω κόσμο’ ή απλά ‘ο άλλος κόσμος’. Αν αφήσεις το σώμα σου να κυριαρχήσει πάνω σου, θεωρώντας ότι τόσο Εσύ ο ίδιος -ως Εαυτός- όσο και η συνείδησή σου ανήκουν στο Εγώ σου, τότε αυτό -για να επεκτείνει τη διάρκεια της ζωής του- ετοιμάζεται να σε χρησιμοποιήσει στην επόμενη -υποθετική- ζωή του, τραβώντας σε και εγκλωβίζοντάς σε μέσα στο πεδίο της επίγνωσης. Όταν συμβαίνει κάτι τέτοιο, το σώμα δημιουργεί έναν ενεργειακό λώρο μαζί σου. Αν δεν κατορθώσεις να ανατραπεί η κατάσταση αυτή μέχρι την τελευταία στιγμή του θανάτου του, τότε το τελευταίο ολογραφικό σώμα, αποχωρώντας προς τα έξω του -δηλαδή προς το εσωτερικό του πεδίου και το παρελθόν του-, έλκει και το λώρο μαζί

του κρατώντας σε δέσμιο, χωρίς να έχεις δυνατότητα να απεμπλακείς και να επιστρέψεις στην πηγή σου.

»Όπως βλέπεις, δεν σε απορροφά ολόκληρο -ως Εαυτό- μέσα στο πεδίο. Κάτι τέτοιο είναι αδύνατον να συμβεί. Όμως ο λώρος αυτός είναι αρκετός ώστε να σε δεσμεύσει. Με τη σύνδεση αυτή, είναι αδύνατον να παρατηρείς τον αισθητό κόσμο μιας και δεν φιλοξενείσαι πλέον σε ζωντανό σώμα, αλλά μπορείς να παρατηρείς το παρελθόν στο οποίο έζησε το σώμα σου. Χωρίς δηλαδή να αντιλαμβάνεσαι ότι δεν ανήκεις πια στον αισθητό κόσμο, μπορείς να ζεις εικονικά στιγμές με άλλα άτομα με τα οποία έχεις αλληλεπιδράσει στο παρελθόν και να βιώνεις καταστάσεις που -ακόμη κι αν δεν πραγματοποιήθηκαν-, είχε δρομολογηθεί η πιθανότητα να συμβούν κάποτε. Αυτό σημαίνει ότι μόλις μπεις στο πεδίο με έναν τέτοιο σύνδεσμο, θα θεωρείς -ψευδώς- ότι η ζωή του σώματός σου συνεχίζεται. Όμως ούτε αυτό είναι δυνατόν να συμβεί.

»Το σώμα στο οποίο φιλοξενήθηκες έχει μια ορισμένη διάρκεια ζωής και ο θάνατός του -με την απομάκρυνσή του από το παρόν- σηματοδοτεί το τέλος του. Η διάρκεια ζωής του όμως -όπως γνωρίζεις πλέον- ταυτίζεται με τη συνολική γνώση την οποία έχει αποκομίσει μέσα στην επίγνωση κι αυτή η γνώση είναι εγκατεστημένη στη μνήμη του η οποία πλέον έχει αθροιστεί συνολικά στο τελευταίο ζωντανό σώμα. Έτσι έχουμε, Εσένα -μέσω του ενεργειακού λώρου- δέσμιο μέσα στην επίγνωση, να θεωρείς ότι συνεχίζεις να υπάρχεις μέσα σε ένα σώμα παρατηρώντας τον κόσμο, ενώ παράλληλα το σώμα σου, το οποίο αν και περιμένει να ξαναζήσει μια νέα ζωή μέσα από Εσένα, έχει ολοκληρώσει τον κύκλο του και απομακρύνεται προς το βαθύ διάστημα, έχοντας όμως δεσμευμένο ενεργειακά επάνω του Εσένα.

»Αυτός ο σύνδεσμος του ενεργειακού λώρου δεν μπορεί να απομακρυνθεί περισσότερο από μια γραμμικά ισοδύναμη απόσταση, όσο -περίπου- της γης από τη σελήνη. Στην απόσταση αυτή, μπορεί να παραμένει ενεργός, για όσο διάστημα υπάρχει πληροφορία υλοποίησης του σώματος μέσα στο μέλλον, ανεξάρτητα αν συνεχίζει να ολοκληρώνεται οποιαδήποτε υλοποίησή του στο παρόν. Όταν ο κύκλος της προσδόκιμης ζωής του σώματος ολοκληρωθεί και η οποιαδήποτε πληροφορία η οποία μπορεί να υπάρχει σε μέλλον και παρόν χαθεί, τότε ο λώρος λύνεται ελευθερώνοντας το σύνδεσμο του Εαυτού μέσα στο πεδίο. Η απελευθέρωση αυτή, αυτομάτως διαγράφει οποιαδήποτε πληροφορία μνήμης υ-

πάρχει από το προηγούμενο σώμα, αλλά συνεχίζει να κρατά δέσμιο τον Εαυτό, ο οποίος τώρα έχει ανάγκη ενός νέου σώματος ώστε να μπορεί να παρατηρήσει και να αλληλεπιδράσει με το πεδίο. Ως αποτέλεσμα ο Εαυτός, επιλέγει μια νέα διάρκεια ζωής αποτελούμενη από μέλλον, παρόν και παρελθόν και εισέρχεται εκ νέου σε ένα νέο σώμα από όπου ξεκινά ένα καινούργιο κύκλο ζωής από την αρχή».

Έμεινα για λίγο μετέωρος παρατηρώντας τον ενεργειακό λώρο ο οποίος είχε εισέλθει μέσα στο πεδίο. Συνειδητοποιούσα έτσι, ότι ο οποιοσδήποτε οριστεί -εκούσια ή ακούσια- ως θεματοφύλακας της γνώσης σε τούτο τον κόσμο, αυτομάτως γίνεται διαχειριστής της εξουσίας και δέσμιος μιας συνεχούς ανακύκλωσης βιολογικής ζωής διαδοχικών σωμάτων.

«Άρα η αστρική προβολή έξω από το υλικό μας σώμα, είναι στην ουσία μια βύθιση του Εαυτού μας μέσα στο εσωτερικό του αισθητού κόσμου ή μια δοκιμή μετεμψύχωσης. Από την άλλη, όλοι όσοι διαχειρίζονται εξουσία σε τούτο τον κόσμο, -ανεξάρτητα αν είναι συνειδητή αυτή η επιλογή τους ή όχι-, συμμετέχουν σε αυτή την ανακύκλωση της ψυχής μέσα στο πεδίο της επίγνωσης…» είπα με ένα τρόπο λες και μιλούσα στον εαυτό μου…

«Το ίδιο συμβαίνει όμως και με όσους αναπαράγουν τη γνώση…» συνέχισα σχεδόν σαστισμένος. «Τότε λοιπόν, γιατί το κάνετε αυτό; Αφού γνωρίζετε ότι αν αποδεχτούμε τα λόγια σας και τα ενστερνιστούμε ως νέα γνώση, δημιουργούμε κι εμείς -άτυπα- μια ελίτ όπως αυτή που περιγράψατε».

«Δεν είναι τόσο απλό…» απάντησε ο Proteus ήρεμα. «Το ότι σας μεταφέρω -ως γνώση- την περιγραφή και λειτουργία του εσωτερικού και εξωτερικού μέρους του κόσμου, δεν σημαίνει ότι είστε έτοιμοι να δημιουργήσετε μια συγκεκριμένη συνειδητή διαδικασία ως Εαυτοί. Δεν υπάρχει κανόνας σε αυτό. Ο δρόμος προς τα μέσα ή προς τα έξω, είναι εντελώς ατομικός, βασισμένος στην πραγματική ελεύθερη βούληση του καθενός. Το ότι γνωρίζετε ότι υπάρχει εικονικότητα στο πεδίο δεν σημαίνει ότι μπορείτε και να την κατανοήσετε. Η απόσταση του 'μου περιγράφουν το περιβάλλον στο οποίο βρίσκομαι', μέχρι του 'συνειδητοποιώ τον Εαυτό μου και το Λόγο για τον οποίο βρίσκομαι εδώ, επιλέγοντας ο ίδιος το δρόμο που θα ακολουθήσω', είναι σχεδόν αγεφύρωτη. Διότι ακόμη και ο φόβος σου, είναι επιλογή. Δεν θα σου υποδείξω εγώ αυτό που θα συ-

νειδητοποιήσεις. Μόνος σου θα το κάνεις. Κι Εσύ, όπως και ο καθένας που θα αποφασίσει να ενεργοποιήσει τον Εαυτό του.

»Λέξεις και φράσεις όπως 'γνώση', 'επίγνωση', 'ολογραφικό σώμα' ή 'υλοποίηση στο στιγμιαίο παρόν', από μόνες τους δεν πρόκειται να σε βοηθήσουν να φτάσεις κάπου, αν δεν έχεις συνειδητοποιήσει βαθιά μέσα σου τα βαθύτερα νοήματά τους. Αν δεν κατορθώσεις να συνειδητοποιήσεις Εσύ ο ίδιος, τη σχέση που έχουν στην πραγματικότητα, οι έννοιες της εξουσίας με τον κόσμο και τον τρόπο που συμμετέχουν -εν αγνοία σου- το Εγώ ή ο Εαυτός, στη διατήρηση ή στην οποιαδήποτε αλλαγή του, δεν θα μπορέσει καμμιά γνώση να σε βοηθήσει να το κάνεις. Άσχετα με το τι λες, το πεδίο αυτό του κόσμου, έχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί αν η βούληση σου λειτουργεί με τη δική σου συνείδηση ή αν αναπαράγεις κομμάτια γνώσης τα οποία αδυνατείς ακόμη να συνειδητοποιήσεις. Σε τούτο τον κόσμο, μπορώ να σου δείξω κάτι, αλλά αυτό που θα δεις και θα κατανοήσεις τελικά, είναι υπόθεση της δικής σου σχέσης με τον Εαυτό και τη συνείδησή σου».

Παρακευή 26 Ιουνίου 2015

Κεφάλαιο ΙΙΙ

19. Η "Άδηλη" μνήμη

Η μέρα τελείωσε τόσο γρήγορα, που ούτε κατάλαβα πώς έφτασα περασμένα μεσάνυκτα να στριφογυρίζω στο κρεβάτι προσπαθώντας να με πάρει ο ύπνος. Στην αρχή έμεινα να παρατηρώ τις σκέψεις μου, που μία μετά την άλλη έμπαιναν στο νου μου, δημιουργώντας σειρές από ερωτήματα, που άλλα απαντούσα κι άλλα γεννούσαν νέες σκέψεις, σχεδόν πρωτόγνωρες η κάθε μια τους. Έτσι σιγά-σιγά, ο ύπνος χάθηκε κι αποφάσισα να σηκωθώ, μήπως και βγαίνοντας στο καθαρό αέρα ξεσκότιζα. Ντύθηκα πρόχειρα και κατέβηκα βγαίνοντας έξω για να περπατήσω, όμως ο έρημος από ανθρώπους -για το περασμένο της ώρας- δρόμος με

αποθάρρυνε κι έτσι στράφηκα προς το μπαρ του ξενοδοχείου ψάχνοντας ίσως κάποιον αργοπορημένο και ξενύχτη να μιλήσω.

Στη στενόμακρη αίθουσα του ισογείου που -κατά πως φαινόταν- είχε αναπαλαιωθεί πρόσφατα σε χώρο γενικότερης συνάντησης των πελατών του ξενοδοχείου, η μουσική τώρα είχε χαμηλώσει, το ίδιο με το φωτισμό της, κάνοντάς μου δύσκολο να διακρίνω αμέσως τη στενόμακρη φιγούρα του Proteus που καθόταν στην άκρη της, πίσω από ένα πάκο σημειώσεις. Πλησίασα τον πάγκο παραγγέλνοντας -στον πάντα ομιλητικό μπάρμαν- ένα ελαφρύ ποτό, μένοντας για λίγο σιωπηλός και ακίνητος, κοιτάζοντας αναποφάσιστος προς τη μεριά του εκπαιδευτή μου και προσπαθώντας να θυμηθώ μέσα στα ελάχιστα εκείνα δευτερόλεπτα της σιωπής, τις πιο σημαντικές από τις ερωτήσεις που είχαν γεννηθεί στη σκέψη μου. Πήρα το ποτήρι με το ποτό στο χέρι και στράφηκα προς το μέρος του. Μα πριν τον φτάσω, εκείνος σήκωσε το βλέμμα από τα χαρτιά που είχε μπροστά του και έμεινε να με κοιτάζει καθώς βάδιζα προς τη θέση που καθόταν.

«Δεν κοιμάσαι;» μίλησε πρώτος…

«Προσπάθησα αλλά όπως φαίνεται, μερικές φορές οι παθητικές σκέψεις είναι ισχυρότερες από τη βούληση» είπα χαμογελώντας κι εκείνος ανταποκρίθηκε με τον ίδιο τρόπο. Χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι συμφωνώντας.

«Ερωτήσεις από τη χθεσινή μέρα;» ρώτησε… «Τι είναι αυτό που σε βασανίζει και γεννά καινούργιες σκέψεις, ακόμη δυσκολότερες» με προέτρεψε αμέσως χαμηλόφωνα, κάνοντας μια κίνηση να αφήσει τα γυαλιά που κρατούσε στο χέρι του, πάνω στη στοίβα με τις σημειώσεις.

«Όλα όσα συνειδητοποιώ τις τελευταίες μέρες μοιάζουν να είναι διαφορετικότερα από όσα γνώριζα μέχρι σήμερα. Κι αν ο κόσμος ο οποίος αντιλαμβάνομαι είναι τόσο εικονικός, αυτό σημαίνει ότι ακόμη και ο διαχωρισμός της ανθρωπότητας σε μεγάλες πνευματικές ή κοινωνικές ομάδες όπως θρησκείες ή έθνη είναι επίσης εικονικός. Όμως το Θείο ως έννοια και ουσία, υπάρχει πέρα και πάνω από αυτόν τον κόσμο και περιμένει να κατορθώσουμε να το ανακαλύψουμε και να το πλησιάσουμε. Ζητώ λοιπόν να κατανοήσω, τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσα να αναπτύξω τις ικανότητες που χρειάζεται ένας τέτοιος αναζητητής του υπερβατικού», απάντησα σχεδόν πριν ολοκληρώσει την κίνησή του, αναγκάζοντάς τον για μερικά δευτερόλεπτα να κρατήσει το χέρι του αιωρούμενο πάνω από τα χαρτιά. Ακούμπησε αργά τα γυαλιά του στη στοίβα,

αλλά δεν μίλησε αμέσως, αφήνοντας να δω ένα στιγμιαίο τίναγμα στο βλέφαρο του δεξιού του ματιού, σαν να στριμώχθηκε για να απαντήσει. Άφησα τα δευτερόλεπτα να περάσουν απλά κοιτάζοντάς τον κατευθείαν στα μάτια. Έφερε τα δάκτυλα στα κάτω χείλη του και τα πίεσε ζαρώνοντάς τα, σαν να μην ήξερε από πού να ξεκινήσει…

«Αυτές οι απαντήσεις…» είπε αργά, «μπορούν να δοθούν μονάχα από σένα τον ίδιο, στη διάρκεια μιας πολύχρονης αναζήτησής σου. Από τον καθένα αναζητητή δηλαδή, που θέτει μια τέτοια ερώτηση. Έτσι πρέπει. Αλλιώς δεν αφήνουμε τη συνείδηση να αναπτυχθεί».

Με κοίταξε για λίγα δευτερόλεπτα βαθιά μέσα στα μάτια και συνέχισε το ίδιο αργά.

«Αυτά που συνειδητοποιείς τις τελευταίες ημέρες, δεν είναι διαφορετικά από όσα έχουν ειπωθεί από άλλους αναζητητές που έζησαν μέσα σε τούτο τον κόσμο για χιλιάδες χρόνια τώρα, αλλά -αντίθετα- είναι ακριβώς τα ίδια, ίσως χρησιμοποιώντας διαφορετικές λέξεις. Όμως οι άνθρωποι, συνηθίζουν να εστιάζονται στις διαφορές κι όχι στις ομοιότητες. Ενώ αδυνατούν να αντιληφθούν ότι η δική τους μοναδικότητα αφορά μονάχα αυτούς τους ίδιους, προσπαθούν να βρουν διαφορές στα αντικείμενα και τις καταστάσεις που έχουν στην κατοχή τους. Εστιάζοντας σε αυτές τις διαφορές που μπορεί να υπάρχουν μέσα από την αλλοιωμένη αλληλεπίδραση με το περιβάλλον τους, κατακερματίζουν την ομοιότητα του συνόλου σε τμήματα, αναδεικνύοντας έτσι την ισχύ τους μέσα από αυτά που Έχουν κι όχι από αυτά που Είναι οι ίδιοι. Όμως εδώ, εμείς αναζητούμε την πνευματική βάση του θέματος και άρα θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε, ότι ο αισθητός κόσμος αποτελείται από πληροφορία της οποίας, πρώτον το μεγαλύτερο μέρος βασίζεται πάνω σε απόλυτες ομοιότητες -όπως η περιεκτικότητα του νερού στο σώμα μας ας πούμε- και δεύτερον ότι οι ελάχιστες διαφορές που υπάρχουν στα τμήματά της, είναι απλά αυτό που περισσεύει από τις ομοιότητές της. Έτσι, τόσο οι ομοιότητες όσο και οι διαφορές, αποτελούν τους δύο πόλους του ίδιου συνόλου, άρα είναι το ίδιο σημαντικές.

»Εσύ για παράδειγμα ονομάζεσαι Έλληνας έτσι; Αυτό το στηρίζεις στο ότι το βιολογικό σώμα σου και η βάση του DNA σου είναι κατά βάση Ελληνικά. Στις φλέβες σου ρέει -όπως λένε- αίμα Ελληνικό κουβαλώντας μια απίστευτα μεγάλη ιστορία μέσα στη συνολική ανθρωπότητα. Στην εθνότητα λοιπόν κατατάσσεσαι ως Έλληνας και στη θρησκεία ίσως Χρι-

στιανός ή ότι άλλο. Έχεις όλα τα απαραίτητα πιστοποιητικά για αυτό, ώστε να μην υπάρχει αμφιβολία ή περίπτωση να μπορέσει κάποιος να στο αμφισβητήσει. Τόσο η σκέψη σου όσο και ο νους σου, είναι εμποτισμένα επίσης στη γνώση και τα ιδεώδη της φυλής και της θρησκείας σου, πράγμα που σε κάνει περήφανο να τα κατέχεις ως οντότητα στον κόσμο τούτο.

»Τα Έχεις, αλλά δεν Είσαι αυτά. Με πνευματικούς όρους, όλο αυτό είναι απλά μια σειρά από ετικέτες, εντελώς άσχετες με την ψυχή και τη συνείδησή σου. Τόσο η ψυχή όσο και η συνείδηση που υπάρχει μέσα της, ανήκουν στο άδηλο κι όχι στον αισθητό κόσμο στον οποίο υπάρχει το Ελληνικό σου σώμα στο οποίο φιλοξενείσαι. Τι σχέση μπορεί να έχει η ψυχή με το οποιοδήποτε έθνος ή θρησκεία; Μπορεί να υπάρξει Ελληνική ή Ιρλανδική ή Αμερικάνικη ψυχή; Σήμερα -ως Εαυτός- φιλοξενείσαι σε ένα βιολογικό σώμα Ελληνικό -το δικό σου-, αλλά αγνοείς παντελώς σε τι εθνικότητας σώμα βρισκόσουν σε προηγούμενη ζωή σου, όπως αγνοείς επίσης και την εθνικότητα του πιθανού επόμενού σου. Το ίδιο και η θρησκεία. Σήμερα εσύ ως ψυχή και Εαυτός ζεις μέσα σε ένα σώμα το οποίο έχει ίσως ασπαστεί τον Χριστιανισμό, αλλά πριν ή και μετά δεν γνωρίζεις που βρισκόσουν ή θα βρίσκεσαι.

»Λέμε ότι έχουμε εθνική και θρησκευτική συνείδηση, όμως αυτό που εννοούμε είναι η 'επίγνωση', δηλαδή το άθροισμα της κοινής σε όλους πληροφορίας για τον κόσμο που μας περιβάλει. Πληροφορίας η οποία βρίσκεται στο σώμα μας. Σε κάθε σώμα. Όπως έχεις φιλοξενηθεί σε διάφορα άλλα σώματα, έτσι και τώρα υπάρχεις μέσα σε τούτο το σώμα το οποίο ζει και υπάρχει γεμάτο από την επίγνωση του Ελληνικού έθνους και της Χριστιανικής θρησκείας. Γνωρίζεις ότι είσαι Έλληνας και Χριστιανός, όμως αγνοείς εντελώς τη συνολική 'άδηλη' και κρυφή πληροφορία η οποία έχει μεταβιβαστεί και έχει υπάρξει σε κάθε βιολογικό υλικό σώμα στο οποίο έχεις φιλοξενηθεί και ζήσει σε τούτο τον κόσμο διαχρονικά.

»Δεν είσαι ο πρώτος ούτε ο τελευταίος που έχει τέτοιες αναζητήσεις. Αυτές είναι πάγιες ερωτήσεις που αναδύονται από τη συνειδητοποίηση του διαχωρισμού ψυχής και σώματος, όπου οι αρχικές απαντήσεις που λαμβάνεις, κάνουν την πίστη σου να κλονίζεται και να μοιάζει πως καταρρέει. Η ψυχή όμως, μπορεί να μην ανήκει σε αυτό που οι άνθρωποι ονομάζουν έθνος ή θρησκεία, όμως τόσο η ίδια όσο και η συνείδησή της πράγματι περιέχει μέσα της το Θείο. Το απόλυτο Θείο ως το απόλυτο ιερό σου στοιχείο. Τα έθνη και οι θρησκείες, είναι μέρη της επίγνωσης του αι-

σθητού κόσμου, τμήματα της εξουσίας που πηγάζει από αυτόν, ως στοιχεία διαχωρισμού και όχι μοναδικότητας. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να τα αρνηθούμε, να τα απορρίψουμε ή να τα αλλάξουμε με κάποια άλλα, μιας και η ύπαρξή τους -στο σώμα και στο νου-, είναι απαραίτητη. Η ύπαρξή τους, όχι ο τρόπος με τον οποίο συνήθως τα διαχειριζόμαστε. Διότι ο λειτουργικός ρόλος του διαχωρισμού είναι αυτή ακριβώς η επισκίαση της 'άδηλης' μνήμης του σώματός μας.

»Για να συνειδητοποιήσεις λοιπόν την αξία του διαχωρισμού της ψυχής και της συνείδησης από το βιολογικό αισθητό σώμα, θα πρέπει ισάξια να αποδεχθείς και την αξία της ένωσής τους μαζί του. Ο σκοπός σου, -για λόγους που θα συνειδητοποιήσεις στην πορεία- δεν είναι να ανατρέψεις ή να ακυρώσεις με τις απαντήσεις σου, παγιωμένες απόψεις και πληροφορίες της επίγνωσης των ανθρώπων γύρω σου. Ο καθένας έχει το δικό του χρονικό σημείο της όποιας αναζήτησης, κατανόησης και συνειδητής επιλογής και έτσι, θα πρέπει να αποφεύγουμε να κοινοποιούμε τις όποιες πρώτες απόψεις που αναδύονται από τα ευρήματα των μελετών μας. Μπορούμε όμως να τους προτρέπουμε να ψάξουν μέσα τους.»

«Πού να ψάξω και τι; Ποιες ομοιότητες εννοείτε, ποια να είναι η βάση μου;» ρώτησα αποπροσανατολισμένος για λίγο… Ο Proteus, με κοίταξε λίγο χωρίς να απαντήσει κι ύστερα δοκίμασε διστακτικά…

«Στο μόνο χώρο που μπορούμε να ψάξουμε είναι στο παρελθόν. Εκεί μπορούμε να βρούμε απαντήσεις για τη βάση των ερωτημάτων μας, αλλά εσείς οι Έλληνες πράγματι έχετε ως κύριο μειονέκτημα να το ξεχνάτε αυτό συνεχώς. Αν και ενστερνίζεστε κάθε πρωτοποριακή ιδέα και την αναπτύσσετε σαν δική σας, ξεχνάτε γρήγορα το παρελθόν της κι αδιαφορείτε για την καλλιέργεια της μνήμης σας. Έτσι θεωρείτε ή ότι όλα είναι δικά σας ή ότι όλα είναι ξένα από σας, διαχωρίζοντας τον εαυτό σας από όλους κι από όλα. Η ανθρωπότητα πράγματι σας χρωστάει ευγνωμοσύνη για πολλά αν όχι για όλα, όμως στην πραγματικότητα για το μοναδικό πράγμα που θα έπρεπε να νοιώθει ευγνωμοσύνη είναι η ικανότητά σας να συνθέτετε τις πληροφορίες, να τις κάνετε μία, κατανοητή και αφομοιώσιμη από όλους, να την καταγράφετε και τέλος να την κοινοποιείτε. Όμως ακόμη κι αυτό που μόλις σου είπα, για να το συνειδητοποιήσεις, θα πρέπει να το ψάξεις και να το βρεις μονάχος σου, κατανοώντας, όχι τον τρόπο που γεννιούνται τα έθνη και οι θρησκείες, αλλά τον τρόπο που δη-

μιουργούνται από τον ίδιο τον άνθρωπο μέσα από την υπάρχουσα επίγνωση και την εξουσία που εκπορεύεται από αυτή.

»Αν και τα έθη και οι θρησκείες λοιπόν σήμερα, σε πολλά σημεία τους φαίνεται να είναι διαφορετικά, στην ουσία είναι πολύ περισσότερο όμοια μεταξύ τους, όπως και το αντίστροφο. Θα μπορούσα έτσι, να σου μιλήσω για τις αόρατες ομοιότητες και κρυφές διαφορές που έχουν όλα τα έθνη της λεκάνης της μεσογείου για παράδειγμα όπως και οι θρησκείες τους διαχρονικά, όμως αν δεν είσαι έτοιμος να συνειδητοποιήσεις αυτό που υπάρχει, θα αδυνατείς να ακούσεις ακόμη και τις λέξεις που θα χρησιμοποιήσω. Διότι σε ένα νου ο οποίος έχει σφυρηλατηθεί με μια ισχυρή εθνική πληροφορία ορισμένου και ελεγχόμενου εύρους και βάθους βασισμένη σε συγκεκριμένες διαφορές, είναι αδύνατον να εισχωρήσει εύκολα κάποια άλλη η οποία ίσως έρχεται σε αντίθεση με τις αρχικές. Έτσι, αυτομάτως απορρίπτεται ως μη υπάρχουσα.

»Για παράδειγμα, οι σύγχρονοι Έλληνες γνωρίζουν τον Αγγλικό όρο περιγραφής του αισθητού κόσμου 'The Matrix', όπως συγχρόνως θεωρούν ότι η θεά 'Δήμητρα', ήταν οντότητα ή μύθος Ελληνικός. Τους είναι δύσκολο όμως να αποδεχθούν ότι και οι δύο αυτές πληροφορίες έχουν το ίδιο σημείο εκκίνησης, πολύ βαθιά στο χρόνο. Και αυτό, διότι έτσι διαχωρισμένες όπως έχουν αφομοιωθεί από το νου -αν και είναι όμοιες-, δημιουργούν αντίθεση και αυτομάτως απορρίπτονται, αφαιρώντας την ικανότητα σύναψης σύνθετης και ολοκληρωμένης σκέψης, ώστε ο αποδέκτης να κατανοήσει και να συνειδητοποιήσει αυτό που υπάρχει και κρύβεται από πίσω. Όλοι στα σχολεία σας, διδάσκεστε την αγγλική γλώσσα όπως και την ετυμολογία ή την σημασία του ονόματος της συγκεκριμένης θεάς, όμως για το νου σας, αυτά τα δύο θέματα εξακολουθούν να είναι δυο πράγματα διαφορετικά και ξένα μεταξύ τους. Το ίδιο συμβαίνει, με τον γενικότερο συμβολισμό απόκρυφων στοιχείων, όπως για χρόνια ολόκληρα ακούτε -ίσως όχι όλοι- για τον Ιεροφάντη και το Δαδούχο των Ελευσινίων, αλλά ποτέ δεν καταφέρατε να δείτε αυτό που βρισκόταν εμπρός σας. Απλά διότι το νους σας, τον έχουν εστιάσει στις διαφορές. Το σημαντικό όμως είναι να συνειδητοποιήσεις την ουσία και όχι ποιος ανακάλυψε κάτι πρώτος, από ποιο έθνος ή θρησκεία προέρχεται μια πληροφορία ή αν η πληροφορία αυτή μπορεί να διαταράξει τους όρους της εξουσίας σου. Μια ουσία, η οποία στην πραγματικότητα -λόγου χάρι- ταυτίζει τους σημερινούς επιστήμονες της κβαντικής θεωρίας του μικρό-

κοσμου, των διαστάσεων και του χρόνου, με τον Ιεροφάντη και τον Δαδούχο -οπουδήποτε κι αν αυτοί οι δύο υπήρξαν και ιερούργησαν-. Σου ακούγεται αδιανόητο.

»Η πληροφορία σαν λειτουργία δεν είναι ποτέ στατική, αλλά κινείται στο βάθος του χρόνου περνώντας διαμέσου εθνών και θρησκειών για να φτάσει σε σένα. Ένας από του ρόλους της ύπαρξης των εθνών και των θρησκειών όμως, είναι ακριβώς αυτός. Να διακόπτει, να αλλάζει ή να διασφαλίζει τη ροή μιας πληροφορίας μέσα στο γραμμικό χρόνο. Έτσι αν μείνεις στην ετικέτα θα χάσεις την ουσία κι ίσως μετά από όλα αυτά, να διερωτάσαι για το 'πώς είναι δυνατόν να έχεις υπάρξει μέσα στο χρόνο, αδυνατώντας να θυμηθείς ποιος πραγματικά είσαι'. Είναι αδύνατον να εντοπίσεις το βάθος μιας πληροφορίας μέσα από το διαχωρισμό της, όπως και τη λεπτομέρεια μέσα από την απόλυτη ομοιότητα με όλα. Ο κάθε αναζητητής, οφείλει να μένει αποστασιοποιημένος από τις απαντήσεις που λαμβάνει, αντιμετωπίζοντας τον κόσμο ως παρατηρητής και μόνο. Έτσι ίσως να συνειδητοποιεί, τόσο την αξία της έννοιας του διαχωρισμού όσο και την αξία της ενωτικής σύνθεσης, της ψυχής -που Είναι-, με το σώμα στο οποίο φιλοξενείται μέσα στον αισθητό κόσμο».

Έμεινα για λίγο αποσβολωμένος και αδύναμα σιωπηλός, προσπαθώντας να επαναφέρω τις λέξεις που μόλις άκουσα, στο νου μου. Ο Proteus τώρα αμίλητος κι εκείνος, με κοιτούσε με ένα βλέμμα σχεδόν πατρικό.

«Η γνώση…» συνέχισε το ίδιο ήρεμα κι αργά, «όσο την αναζητάς, αθροίζεται συνεχώς, δημιουργώντας και αυξάνοντας γύρω σου αυτό τον υπέροχο αισθητό κόσμο που ζούμε όλοι μας. Όμως όσο βαθαίνεις μέσα της, έρχεται κάποια στιγμή, όπου η τελευταία της σταγόνα, ξεχειλίζει το ποτήρι του νου σου. Και τότε όλο αυτό που με τόσο κόπο συγκέντρωσες ώστε να υπάρχει μέσα της ως πληροφορία, αδειάζει μαζί με την τελευταία αυτή ξεχειλισμένη σταγόνα και χάνεται με μιας, αφήνοντας το νου σου εντελώς κενό και άδειο από αυτά που ζήτησες και διάβασες, είδες, έμαθες, γνώρισες και βίωσες. Η κατάσταση αυτή, ίσως σχετίζεται με τη φώτιση, όμως δεν είμαι εγώ αυτός που θα σου το πω αυτό. Όταν αρχίζεις να συνειδητοποιείς την ομοιότητα των πάντων γύρω σου, ίσως αρχίσεις και να αμφιβάλεις για τους λόγους που κάποιοι διαχώρισαν την ανθρωπότητα σε έθνη και θρησκείες με αυτό τον τρόπο. Όμως η αλήθεια είναι ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι εσύ κι εγώ. Διότι ο καθένας από μας έχει δύο δρόμους εμπρός του. Την Ουσία του και την Εξουσία του. Και ενώ η ουσία

εντοπίζει το κοινό Θείο που υπάρχει μέσα στον καθένα, η εξουσία εντοπίζει τις διαφορές των άλλων διαχωρίζοντας το Εγώ μας και το σώμα μας από όλους κι από όλα.

»Ο αισθητός κόσμος, είναι ένα δίπολο πεδίο, αποτελούμενο από άπειρα δίπολα υποπεδία. Από τη στιγμή που οδηγείσαι στο ένα του άκρο, αυτόματα αναπτύσσεται το αντίθετό του. Μια νοητή ελικοειδής κίνηση δημιουργείται έτσι στο χρόνο, από τους κύκλους της ζωής, οι οποίοι μπορεί να είναι μικροί και στιγμιαίοι ή μεγαλύτεροι και συμπαντικοί. Η πληροφορία του όλου, έχει άπειρα τμήματα, έτσι αν εστιαστείς σε κάποιο από αυτά θεωρώντας το ως τη μοναδική αλήθεια, διαχωρίζεσαι από το σύνολο ενώ συγχρόνως θέτεις σε κίνηση τον κύκλο της δημιουργίας του αντιθέτου του. Έτσι είναι ο κόσμος κι έτσι λειτουργεί. Οτιδήποτε υπάρχει μέσα του ως μορφή, αναγκαστικά υπακούει σε αυτόν. Έτσι και το σώμα σου, είναι αδύνατον να υπάρξει χωρίς την εξουσία του διαχωρισμού.

»Αυτό το σώμα σου όμως, από τη στιγμή της γέννησής του στον κόσμο, περιέχει μέσα του κωδικοποιημένη μια ακόμη πληροφορία την οποία είναι αδύνατον να προσεγγίσεις μέσω της ενεργής μνήμης σου. Μια ‘άδηλη’ και κρυφή πληροφορία -ή πιο σωστά ένα εύρος πληροφοριών-, άσχετη με τα βιώματα τη γνώση και εμπειρία της τωρινής ζωής σου, όμως σχετική με τα βιώματα του είδους μας ως ανθρωπότητα και τη γνώση και εμπειρία όλων μας σε τούτο τον κόσμο διαχρονικά. Η γνώση και τα βιώματα που αποκόμισαν όλοι οι προηγούμενοι παρατηρητές της γενεαλογικής -αλλά και όχι μόνο- γραμμής μας, είναι αποθηκευμένη σε αυτή την άδηλη και κρυφή μνήμη του βιολογικού μας σώματος. Η πληροφορία αυτή, αποτελεί σαφώς μέρος της συνολικής επίγνωσης του κόσμου και ως εκ τούτου δεν έχει κάποια σχέση με Εσένα -ως ψυχή και συνείδηση-. Έχει όμως απόλυτη σχέση με το βιολογικό σώμα στο οποίο φιλοξενείσαι και τη διαχρονική ύπαρξή του σε τούτο τον κόσμο στον οποίο έχεις εισέλθει και τον παρατηρείς. Ενώ σε όλη την πορεία της τωρινής ζωής σου λοιπόν, αθροίζεις στη ενεργή μνήμη σου δικά σου βιώματα, γνώση και εμπειρία η οποία -στο μεγαλύτερο μέρος της- βασίζεται στο διαχωρισμό, η ‘άδηλη’ κρυφή πληροφορία που υπάρχει κωδικοποιημένη στο σώμα σου, βασίζεται στην ομοιότητα. Διότι περιέχει μέσα της όλους τους διαχωρισμούς οι οποίοι έχουν υπάρξει στον κόσμο, από την αρχή σχεδόν της ύπαρξής μας. Κι αυτή η αποκωδικοποίηση της άδηλης πληροφορίας των ομοίων, είναι τα κλειδί της κατανόησης και ανάδειξης της συνολικής μνήμης όλων των

ομάδων, όλων των εθνών και όλων των θρησκειών στην ιστορία της ανθρωπότητας.

»Ο κόσμος αυτός όμως είναι και τα δύο. Η επίμονη αποδοχή και εστίαση μονάχα του ενός άκρου, του διαχωρισμού ή των ομοίων, οδηγεί στην παραπλάνηση. Αν παρασυρθείς στη μάχη των αντιθέτων ή στην υπερθεμάτιση των ομοίων, το μόνο που θα κατορθώσεις θα είναι να συμμετέχεις στη διαστρέβλωση της ουσίας και στην ενίσχυση της όποιας εξουσίας. Αν ζητάς να κατανοήσεις το άδηλο, θα πρέπει να κατανοήσεις και να αποδεχθείς τον αισθητό κόσμο ως είναι και όχι όπως θεωρείς ότι είναι. Αναγνωρίζοντας, τόσο την αξία του διαχωρισμού όσο και των ομοίων ως ένα ενιαίο σύνολο. Με τον τρόπο αυτό θα κατορθώσεις να εκτιμάς αφενός, όλους όσους έχουν επιλέξει να ακολουθήσουν κάποιο συγκεκριμένο πνευματικό ή υλικό δρόμο στη ζωή τους, αποφεύγοντας να τους κρίνεις εστιάζοντας στις διαφορές του από το υπόλοιπο σύνολο. Ενώ παράλληλα, αναγνωρίζοντας μέσα του τις ομοιότητες με όλα όσα οι άλλοι αδυνατούν να διακρίνουν στο όλον, θα μπορείς να δρας ενωτικά προς Εσένα τον ίδιο, προς τη συνείδηση και το σώμα σου. Και ενώ ο διαχωρισμός της ανθρωπότητας σε ομάδες, έθνη και θρησκείες θα σε βοηθάει να κατανοείς αυτόματα τις πεποιθήσεις και τα πιστεύω, τόσο τα δικά σου όσο και κάθε ενός ανθρώπου γύρω σου, οι ομοιότητες τις οποίες θα αναγνωρίζεις, θα σου δίνουν την ικανότητα να αποφεύγεις τη βύθιση του Εαυτού σου μέσα στην εξειδικευμένη γνώση. Και -αποστασιοποιημένος- θα μπορείς να παρατηρείς ισοδύναμα τόσο το αισθητό όσο και το άδηλο.»

Δευτέρα 27 Ιουλίου 2015

20. Περί Ελεύσεων

Έμεινα για μερικά δευτερόλεπτα σιωπηλός δίπλα στον εκπαιδευτή μου, αντιλαμβανόμενος ότι ένα είδος πελώριας πύλης, είχε μόλις ανοίξει εμπρός στην ύπαρξή μου και με καλούσε να τη διαβώ προς το άδηλο που αναζητούσα. Όμως δείλιαζα. Προσπαθούσα να σηκώσω το νοητό βήμα μου και να περάσω από μέσα της, όμως στεκόμουν ακόμη εμπρός της, λες και περίμενα ακόμη κάτι για να σιγουρευτώ.

«Γιατί μου αναφέρατε αυτά για τη Δήμητρα και τον Ιεροφάντη;» τόλμησα, σαν από ένστικτο να εστιαστώ σε κάποιες συγκεκριμένες πληροφορίες που μόλις είχα ακούσει και προσπαθούσα να αποκωδικοποιήσω. «Είμαι σίγουρος ότι από εκεί θα πρέπει να ξεκινήσω, αλλά δεν μπορώ να βρω την άκρη τους…»

«Δεν μπορείς, διότι ακόμη εξακολουθείς να παραβλέπεις τον ουσιαστικό ρόλο του Δαδούχου…» απάντησε αργά ο Proteus κοιτάζοντάς με βαθιά μέσα στα μάτια.

Έκλεισα τα μάτια μου, σφίγγοντας τα βλέφαρα μεταξύ τους, σε μια -σχεδόν συμβολική- κίνηση, προσπαθώντας να θυμηθώ τι ήταν ακριβώς ο Δαδούχος και τι ρόλο έπαιζε στα δρώμενα των τελετών της αρχαίας Ελευσίνας. Από όσο μπορούσα να ανακτήσω κομμάτια της μνήμης μου, κρατούσε τις δάδες και ήλεγχε την κεντρική φωτιά με τις φλόγες της μέσα στο ιερό. Τι μπορεί όμως να σημαίνει αυτό και γιατί επιμένει ο Proteus τόσο πολύ στη -επιπλέον- σημασία που θα έπρεπε να δώσω σε αυτόν και το έργο του;

«Πράγματι…» μονολόγησα φωναχτά… «…ενώ γνωρίζουμε αρκετά για τον Ιεροφάντη, ο ρόλος της συμμετοχής του Δαδούχου, -τουλάχιστον μέχρι σήμερα- φαντάζει σχεδόν ασήμαντος. Έτσι, όλοι οι ερευνητές έχουν αποφύγει να του δώσουν περισσότερη σημασία, ώστε να καταφέρουν ίσως να αποκωδικοποιήσουν τη βαρύτητα του. Όμως ακόμη και τώρα εγώ, έχοντας εμπρός μου μια προτροπή τέτοιου είδους από εσάς, δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο ουσιαστικότερο. Έτσι καταλήγω στο συμπέρασμα ότι ο λόγος που δεν έχουμε καταφέρει να αποσυμβολίσουμε τον ακριβή ρόλο του Δαδούχου, είναι διότι αγνοούμε παντελώς την ουσία της οποιαδήποτε απάντησης που μπορεί να λάβουμε…».

Έκλεισα πάλι τα μάτια μου, στρέφοντας το πρόσωπό μου τώρα προς τα επάνω, σε μια κίνηση να καταλήξω σε ένα τελικό και ολοκληρωμένο νοητικό συμπέρασμα…

«Αυτό σημαίνει, ότι ακόμη κι αν κάποιος μας εξηγούσε με λεπτομέρειες το ρόλο και τη σημασία της συμμετοχής του στα δρώμενα, εμείς -κατά πάσα πιθανότητα- δεν θα τα κατανοούσαμε πλήρως. Αντίθετα, αν η απάντηση που θα λαμβάναμε μας δημιουργούσε νοητική σύγχυση ακόμη και για την ίδια μας την ύπαρξή, υπήρχε σημαντική πιθανότητα να την αρνούμασταν και να την απορρίπταμε ως πιθανότητα… Άρα, η απάντηση αυτή, έχει σχέση με τη δική μας ψευδή υλική ύπαρξη. Και ο ρόλος του

Δαδούχου θα πρέπει να σχετίζεται και να αναδεικνύει, την διαρκή εικονικότητά μας, μέσα σε μια πραγματικότητα η οποία -στην ουσία της- είναι εντελώς διαφορετική από αυτό που εμείς αισθανόμαστε για αυτήν… Έτσι, η παραμονή του στην αφάνεια, συμβαίνει διότι η απάντηση ίσως αγγίζει τη μέγιστη στιγμή σύγχυσης του νου. Τη στιγμή δηλαδή, όπου ένας κοινός νους μπορεί να νοιώσει αποσυντονισμένος -μέσα στη σύγχυση και την αδυναμία για την ίδια του την ύπαρξή-, αν κάποιος προσπαθήσει να του περιγράψει τον κόσμο γύρω του, 'ως κάτι το οποίο -στην ουσία- δεν υπάρχει έτσι όπως ο ίδιος το αισθάνεται και το κατανοεί'…»

Σταμάτησα και έστρεψα το βλέμμα μου στον Proteus ο οποίος εξακολουθούσε να με κοιτά κατευθείαν μέσα στα μάτια, με μια έκφραση όμως αρκετά σοβαρή, σαν να περίμενε να ξεστομίσω ακόμη κάτι, πολύ πιο σημαντικό.

«Το Matrix…» είπα ξαφνικά… «Η δήλη μήτρα η οποία δημιουργεί τον αισθητό κόσμο. Ο ίδιος ο κόσμος, ο οποίος φαίνεται και γίνεται αισθητός έλκοντας τις ψυχές σε αυτές τις συνεχείς επαναφορές τους, ήταν γνωστός -ως λειτουργία- στους Ελευσίνιους ιερείς. Η Δήμητρα, ενώ -μέσα από το όνομά της- τα περιέγραφε όλα στους μυημένους, ήταν συγχρόνως μια προσωποποίηση σε ένα μύθο ο οποίος αποσκοπούσε παράλληλα στην κοινή κατανάλωση. Αυτό θέλατε να μου υποδείξετε ε; Έτσι τώρα μπορώ να κατανοήσω και τον ενεργό ρόλο του Δαδούχου. Ο οποίος μέσα από τις δάδες που διαχειριζόταν, οργάνωνε τις εμφανίσεις και εξαφανίσεις των σκιών του σώματος κάθε μυημένου. Αλλεπάλληλες και διαδοχικής κίνησης σκιές των σωμάτων τους, οι οποίες δημιουργούνταν από τις σειρές των διαφορετικών εστιών από φλόγες τριγύρω, προσπαθούσαν να δείξουν παραστατικά στον μυημένο, την πρόσκαιρη δημιουργία της εικονικότητας του σώματός του, στο κάθε -ξεχωριστής και απειροελάχιστης χρονικής διάρκειας- «παρόν». Στο κάθε «τώρα». Ο συνεργάτης του Ιεροφάντη, μέσα από τις εναλλασσόμενες σκιές, προσπαθούσε να δείξει στον μυημένο τη δική του έλευση, από το δικό του μέλλον και τη δική του αποχώρηση προς το δικό του παρελθόν, ως ένα και το αυτό. Ως μία και αδιαίρετη ζωή, ενεργοποιημένη και κινούμενη από αυτό που εννοούμε 'ψυχή'. Του φανέρωνε την διαρκή εμφάνιση και εξαφάνιση του σώματός του αλλά και του κόσμου ολόκληρου, μέσα από τη δύναμη αυτού του άδηλου Εαυτού μας. Αυτό έκανε ο Δαδούχος.

»Όμως ποιος ήταν ο σκοπός της μετάδοσης αυτής της πολύπλοκης και ακραίας -για το νου- πληροφορίας σε εκείνους τους ανθρώπους. Σε τι τους χρησίμευε και πού αποσκοπούσε; Διότι ακόμη κι εγώ σήμερα, ο οποίος αν και έχω στη διάθεσή μου όλες αυτές τις παράλληλες πληροφορίες από την κβαντική επιστήμη και την επιστήμη των υπολογιστών, αδυνατώ να ομολογήσω ότι κατανοώ πλήρως το σύνολο του τρόπου της δημιουργίας και της εμφάνισης της μορφής όλου αυτού του κόσμου μέσα στον οποίο ζούμε. Πώς λοιπόν είναι δυνατόν να περιμένουμε να το κατανοήσει αυτό, ο μέσος ανθρώπινος νους εκείνης της εποχής; Μου φαντάζει αδύνατον, τόσο το ότι υπήρχαν κάποιοι ιερείς οι οποίοι γνώριζαν και κατανοούσαν σε βάθος τόσο ακραίες πληροφορίες για τον κόσμο, όσο και το ότι όλοι αυτοί οι μυημένοι, μπορούσαν πράγματι να κατανοήσουν την ουσία της δημιουργίας του…»

Η έκφραση στο πρόσωπο του Proteus, παρέμενε το ίδιο αυστηρή και σοβαρή όπως και πριν από λίγο, όμως γύρω από τα μάτια του τώρα, είχε αρχίσει να σχηματίζεται μια αχνή αδιόρατη έκφραση αγωνίας…

«Αυτό που κάνω αυτή τη στιγμή δεν είναι -σίγουρα- ούτε στις υποχρεώσεις μου προς το συγκεκριμένο πρόγραμμα στο οποίο συμμετέχουμε και οι δύο, ούτε σε σένα προσωπικά. Όμως, με αναγκάζεις να επεκτείνω αυτή τη συζήτησή μας για να σου πω μερικά πράγματα, που σε άλλες περιπτώσεις θα είχα αποφύγει να ξεστομίσω σε κάποιον σχεδόν άγνωστο σε μένα όπως εσύ…

»Πράγματι λοιπόν, αυτή ήταν η σημασία του μύθου της Δήμητρας κι αυτός ήταν ο ρόλος του Δαδούχου, ο οποίος -όπως αντιλαμβάνεσαι πλέον- αν αφαιρεθεί από το συνολικό δρώμενο της τελετής μύησης, χάνεται εντελώς και η συνολική σημασία της πληροφορίας του ‘σε τι μυήθηκαν πραγματικά’ αυτοί οι άνθρωποι. Ακόμη, θα συμφωνήσω μαζί σου, ότι όσο κι αν περιγράψουμε σε έναν υλικό νου τον τρόπο και τη διαδικασία, μέσα από την οποία λαμβάνει μορφή και γίνεται αισθητός ο κόσμος,, είναι αμφίβολο αν μπορέσει τελικά να κατανοήσει και να συνειδητοποιήσει την ουσία τους. Κάτι το οποίο οφείλεται αποκλειστικά στο ρόλο της επίγνωσης αλλά και την παρουσία των πεποιθήσεων που έχουμε αποκτήσει και αναπτύξει στη διάρκεια της ζωής μας. Όμως ο λόγος και ο σκοπός για τον οποίο γίνονταν οι μυήσεις αυτές, ήταν ένας και μοναδικός. Η προετοιμασία της Συνειδητότητας διαχρονικά, για την έλευση των μυστών».

Σταμάτησε για μερικά δευτερόλεπτα σαν να έβαζε σε τάξη τις σκέψεις του κι ύστερα συνέχισε με μια φωνή που μετά βίας ακουγόταν…

«Η είσοδος της ψυχής μέσα στον κόσμο, συμβαίνει για να τον παρατηρεί μέσα από τα σώματα. Κι από την παρατήρηση αυτή, να τον δημιουργεί στην εικονικότητά του και να τον κάνει αισθητό. Ο κόσμος υπάρχει μονάχα επειδή υπάρχουν οι παρατηρητές κι αν δεν υπήρχαν αυτοί, δεν θα υπήρχε ούτε ο κόσμος. Έτσι χρειάζεται ένας ελάχιστος αριθμός ψυχών, οι οποίες να παραμένουν μέσα του με δική τους επιλογή ώστε να τον υλοποιούν. Ενώ όμως ο αισθητός κόσμος ως λειτουργία ήταν, είναι και θα είναι πάντοτε ο ίδιος, η παραμονή μας -ως ψυχές- σε αυτόν δεν είναι προκαθορισμένη και ίδια για όλους, αλλά συμβαίνει κατ' επιλογή μας, για λίγο, για περισσότερο ή για πάντα. Είναι δική μας επιλογή, αυτή η διάρκεια της παραμονής μας μέσα στον αισθητό κόσμο, ασχέτως αν είναι εκούσια ή ακούσια. Κι ενώ η μικρή διάρκεια έγκειται στην εσωτερική μας δύναμη να αποχωρήσουμε από τον κόσμο αμέσως μόλις ολοκληρώσουμε τον κύκλο μας μέσα του, η συνεχής παραμονή μας σε αυτόν οφείλεται και αναπτύσσεται από την παραπλάνηση και αλλοίωση την οποία μας προκαλεί αυτή η ίδια η αλληλεπίδρασή μας μαζί του. Η συνειδητοποίηση ή όχι λοιπόν, της ομοιότητας και του διαχωρισμού που συμβαίνει στην ανθρωπότητα διαχρονικά, αφορά αυτή την αέναη πάλη ανάμεσα στην ελευθερία ή τον εγκλωβισμό των ψυχών στον αισθητό κόσμο.

»Είναι σίγουρο, ότι οι θρησκείες διαχρονικά, αποτελούν τον τρόπο επικοινωνίας μας με το Θείο. Μια επικοινωνία ανάμεσα σε δύο μέρη. Το αισθητό και το άδηλο. Για να αντιληφθούμε όμως το Θείο, θα πρέπει συγχρόνως να συνειδητοποιήσουμε τόσο τον Εαυτό μας όσο και τον κόσμο, μιας και εμείς -ως Εαυτός- βρισκόμαστε και στέκουμε ανάμεσά τους. Ανάμεσα στο απόλυτο Θείο της πηγής -από τη μια- και τον αισθητό κόσμο -από την άλλη-, σε μια αέναη μάχη επικράτησης των δύο άκρων.

»Είναι γεγονός, -επίσης διαχρονικά- ότι ο άνθρωπος προσπαθεί και ζητά να κατανοήσει τον Εαυτό του μέσα από τον τρόπο με τον οποίο δημιουργήθηκε το σύμπαν και ο ίδιος, όμως πάντοτε στέκεται μονάχα στην πραγματικότητα που βιώνει και αντιλαμβάνεται ως σώμα, καθιστώντας έτσι τον εαυτό του ευάλωτο. Ακόμα κι αν διαβάζεις ιερά και πνευματικά κείμενα ή αλλάζεις τον τρόπο ζωής σου αποτραβηγμένος από τη βουή του πλήθους, δεν σημαίνει ότι έχεις καταφέρει οπωσδήποτε να συνειδητοποιήσεις την εικονικότητα και τον τρόπο που αυτή παράγεται. Αν θέ-

λουμε να πούμε τα πράγματα όπως είναι και όχι όπως θα θέλαμε να είναι, η συνειδητή αντίληψη της εικονικότητας της μορφής από το μέσο ανθρώπινο υλικό νου, είναι πράγματι -όπως είπες- σχεδόν αδύνατη. Κι αυτή είναι η μεγαλύτερή του παγίδα. Το να θεωρεί δηλαδή κάποιος, ότι γνωρίζει και κατανοεί το άδηλο μεταφράζοντάς το με ένα τρόπο υλικό.

»Οι θρησκείες στον κόσμο που ζούμε, είναι συμπαντικές καταστάσεις, δημιουργημένες από την ανάγκη του ανθρώπου να επικοινωνήσει με το Θείο. Όμως κι αυτές, ακολουθούν και διέπονται από το νόμο των αντιθέτων ενός διπόλου πεδίου. Από το ένα άκρο υπάρχει η πηγή και η ελευθερία της ψυχής κι απ' το άλλο άκρο η δέσμευσή της μέσα στην πυκνή πραγματικότητα του υλικού σώματος και του αισθητού κόσμου. Όταν εισέρχεται η ψυχή μέσα σ' αυτό το πεδίο, δεν το κάνει για να δεσμευτεί, αλλά για να παρατηρήσει τον κόσμο και μέσα από αυτή την παρατήρηση να του δώσει ύπαρξη και μορφή. Καθ' όλη την παραμονή της στο σύμπαν μας, διατηρεί συνεχώς την επαφή της με το Θείο και την πηγή της, εκτός κι αν παρασυρθεί από τις επιλογές του αισθητού νου και εγκλωβιστεί στα βάθη της αισθητής πυκνότητας του κόσμου. Όμως παρά τη συνεχή αυτή σύνδεση του Εαυτού μας με το απόλυτο Θείο, το υλικό αισθητό σώμα, -για να αντιληφθεί αυτή την επικοινωνία- προσπαθεί πάντοτε να δημιουργήσει ένα δικό του μέσον. Ένα μέσον υλικό, σωματικό, ένα ίδιο δημιούργημα, το οποίο να το αισθάνεται όμοιό του και έτσι να το εμπιστεύεται. Μια οντότητα αισθητά υπαρκτή μέσα σε υλικό σώμα κι αυτή. Έναν μεσσία, ο οποίος να γίνει αποδεκτός από το σώμα ως υπερβατικός και άρα εκλεκτός και μοναδικά ικανός να δημιουργήσει και να διατηρήσει -για λογαριασμό του σώματος- μια τέτοια συνεχή επικοινωνία. Κι αυτή, είναι η ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στην ψυχή και το σώμα σχετικά με την επικοινωνία τους με το Θείο. Ενώ η ψυχή είναι μόνιμα και συνεχώς συνδεδεμένη με αυτό, το υλικό σώμα χρειάζεται πάντοτε την έλευση ενός μεσσία.

»Θα μπορούσε φυσικά έτσι να ισχυριστεί κάποιος ότι, οι περισσότεροι πνευματικοί άνθρωποι οι οποίοι -προσπαθώντας να συντονιστούν και να ενωθούν με τον Εαυτό τους- έχουν αφιερώσει ολόκληρη τη ζωή τους στη θρησκεία και το θεό. Άρα -με αυτό το σκεπτικό-, θα μπορούσαν να αποκηρύξουν τους μεσσίες διαχρονικά ως περιττούς, θεωρώντας ότι τους αρκεί η σύνδεση της ψυχής τους με την πηγή της. Όμως κάτι τέτοιο θα ήταν ουτοπικό, διότι ο άνθρωπος ούτε νοείται ούτε είναι δυνατόν να υ-

πάρξει στον αισθητό κόσμο μονάχα ως ψυχή και συνείδηση, αποποιούμενος το σώμα του και την αισθητή μορφή του. Αν το αποδεχόμασταν αυτό, δεν θα μιλάγαμε πλέον για ανθρώπους, αλλά για πνεύματα τα οποία είναι παντελώς ξένα με την ορατά αισθητή πραγματικότητα και άρα είναι έξω από τη συζήτηση και τη συνειδητοποίηση που επιχειρούμε. Άρα στην ανθρωπότητα, είναι αδύνατον να υπάρξει θρησκεία χωρίς το μεσσία της. Είναι χωρίς νόημα και ουσία να συζητάς ή να οργανώνεις τη δημιουργία της οποιασδήποτε νέας θρησκείας, χωρίς να προετοιμάζεις παράλληλα, την οργάνωση και διαχείριση της έλευσης ενός νέου, ολοκαίνουργιου μεσσία ως ηγέτη και εξουσιαστή της. Είναι αδύνατον να υπάρξει το ένα χωρίς την παρουσία του άλλου. Όμως ποια είναι αλήθεια η αναγκαιότητα της έλευσης ενός νέου μεσσία κάθε φορά;

»Η Συνειδητότητα η οποία σχετίζεται με την ανθρωπότητα, διαφοροποιείται κάθε περίπου δύο χιλιάδες χρόνια, αλλάζοντας τον τρόπο με τον οποίο ο ανθρώπινος νους αντιλαμβάνεται, κατανοεί και αποκωδικοποιεί τα πράγματα και τις καταστάσεις που συμβαίνουν στον κόσμο. Είμαι σίγουρος ότι γνωρίζεις, ότι η διαδικασία αυτή ακολουθεί την αλλαγή της θέσης του άξονα των πόλων του πλανήτη μας, ο οποίος μετατίθεται κατά περίπου τριάντα μοίρες κάθε φορά στο ζωδιακό. Είναι το ίδιο φαινόμενο το οποίο αρκετοί το περιγράφουν ως εποχή των ιχθύων ή -τώρα- ως εποχή του υδροχόου. Αυτό σημαίνει ότι σε κάθε τέτοια αλλαγή στη Συνειδητότητα, ο άνθρωπος ως υλική σωματική υπόσταση, χρειάζεται και απαιτεί μια διαφορετική προσέγγιση ακόμη και στον τρόπο με τον οποίο θα αποδεχθεί την επικοινωνία του με την έννοια του Θείου. Αυτός είναι ο λόγος που κάθε περίπου δύο χιλιάδες χρόνια εμφανίζεται και μια διαφορετική θρησκεία στον κόσμο. Δεν είναι σίγουρο βέβαια ότι στο διάστημα αυτό θα υπάρξει οπωσδήποτε μια νέα κίνηση θρησκευτικής αλλαγής, αλλά αν υπάρξει, αυτή θα ακολουθήσει πάντοτε την ίδια γνωστή διαδικασία.

»Τα άκρα όμως του κάθε δίπολου πεδίου είναι μονάχα δύο. Έτσι και οι θρησκείες διαχρονικά, μπορούν να κινούνται πάντοτε από το ένα άκρο της ελευθερίας της πηγής, μέχρι το άλλο άκρο της ολικής δέσμευσής της μέσω της υλικής πύκνωσης του αισθητού κόσμου. Εφόσον δηλαδή τα άκρα του πεδίου είναι δύο, δύο θα είναι και οι πιθανές απόλυτες τάσεις που μπορεί να διαλέξει και να επιβάλει κάθε φορά στην ανθρωπότητα η όποια νέα θρησκεία. Οι θρησκείες δηλαδή από την εποχή της πρώτης ύ-

παρξής τους, μπορούν να πρεσβεύουν ένα από τα δύο μονάχα. Την ελευθερία της ψυχής μέσω της επιστροφής της στην πηγή της ή την αφθονία του υλικού κόσμου και τη δέσμευσή της μέσα στην αισθητή εικονικότητά του. Για την ολοκλήρωση αυτή, οι μεσσίες οι οποίοι έχουν υπάρξει είχαν και θα έχουν πολλά και διαφορετικά ονόματα. Όμως ο ρόλος και ο σκοπός του κάθε ενός, ήταν, είναι και θα είναι πάντοτε ο ίδιος και ο αυτός. Η σταδιακή δημιουργία επίγνωσης, η οποία αρκετές φορές οδηγεί στην πλήρη υποταγή και καθοδήγηση της ανθρωπότητας, στις πνευματικές και υπαρξιακές αρχές και αξίες, τις οποίες πρεσβεύει το συγκεκριμένο άκρο που υπηρετεί ο εκλεκτός μεσσίας.

»Κατά τη διάρκεια κάθε τέτοιου κύκλου, η εξουσία και η επικράτηση του επιλεγμένου άκρου πάνω στην ανθρωπότητα πλησιάζει σχεδόν το απόλυτο, ενώ του αντιθέτου του -κατά τη μεγαλύτερη διάρκειάς της- είναι σχεδόν αφανής και εξουδετερωμένη. Στην ουσία, ο πρωταρχικός και βασικός σκοπός του κάθε μεσσία, είναι να καταφέρει να οδηγήσει τις περισσότερες ψυχές στο άκρο το οποίο υπηρετεί. Να αναπτύξει τη συνείδηση ώστε να τις ελευθερώσει ή να αυξήσει την επίγνωση ώστε να τις δεσμεύσει. Έτσι στο τέλος του κύκλου της πηγής, αρκετές ψυχές θα αποδεσμευτούν και θα απελευθερωθούν για πάντα προς την πηγή τους, ενώ στην αντίθετη περίοδο, οι ψυχές θα εγκλωβιστούν στον αισθητό κόσμο με μια αέναη ανακύκλωση γεννήσεων και εξουσίας. Δεν μπορώ να πω ποιο είναι το καλύτερο ή το χειρότερο σε αυτή την περίπτωση, διότι δεν υπάρχει σε αυτό η έννοια του καλού ή του κακού, παρά μονάχα η δύναμη της ελεύθερης επιλογής του Εαυτού. Η μάχη για την επικράτησή του στο σώμα όπως και το αντίθετο.

»Πολλοί από τους ανθρώπους, έχουν υπάρξει σε ζωές που αναπτύχθηκαν και στους δύο κύκλους. Και μέσα από αυτές τις ζωές, διδάχθηκαν τον τρόπο να κυριαρχούν στο σώμα τους και να αναπτύσσουν τον Εαυτό τους, ώστε μετά την ολοκλήρωση του κάθε κύκλου, να μπορούν να επιλέξουν το τέλος του εγκλωβισμού τους και την παντοτινή ελευθερία τους. Η εποχή των συνεχών γεννήσεών τους σε τούτο τον κόσμο τότε, τελειώνει και τον εγκαταλείπουν για πάντα, ελευθερώνοντας μαζί τους ίσως κι άλλους. Πέρα από τα σώματα στα οποία έζησαν, δεν αφήνουν τίποτε δικό τους πίσω. Τη δική τους θέση πλέον λαμβάνουν άλλοι, νεότεροι αλλά το ίδιο δυνατοί και αποφασισμένοι. Ίσως εσύ είσαι ένας απ΄ αυτούς, ίσως

και όχι. Εσύ ο ίδιος θα το επιλέξεις, θα το αποφασίσεις και θα το εφαρμόσεις.

»Όπως υπάρχουν όμως οντότητες σαν αυτούς, οι οποίες με τη βούλησή τους έχουν επιλέξει να υπηρετήσουν το άκρο της πηγής της ψυχής τους, της ουσίας τους και της ελευθερίας τους, άλλο τόσο υπάρχουν -το ίδιο δυνατές και αποφασισμένες-, άλλες οντότητες οι οποίες έχουν επιλέξει να υπηρετήσουν την εξουσία που τους παρέχει το υλικό τους σώμα στον αισθητό κόσμο. Και πίστεψέ με, είναι το ίδιο πολλοί κι το ίδιο ισχυροί. Μέσα μάλιστα στην απόλυτη αίσθηση του κόσμου, ίσως είναι ακόμη ισχυρότεροι. Κι αυτό, διότι το όπλο των πρώτων είναι κυρίως η αναγνώριση της εικονικότητας, ενώ των δεύτερων, η συνεχής μεταβολή της. Για τους πρώτους, υπάρχει μονάχα η πίστη τους ότι «αλήθεια» σημαίνει η δική τους τήρηση της σύμβασης των επιλογών τους, ενώ για τους άλλους, η αλήθεια κρύβεται στις άπειρες εκδοχές της που δημιουργεί ο ανθρώπινος αισθητός νους.

»Έτσι, αρχίζεις να αντιλαμβάνεσαι και να συνειδητοποιείς, ότι δεν υπάρχουν μονοθεϊστικές ή πολυθεϊστικές θρησκείες μιας και το Θείο είναι συγχρόνως τόσο στο Ένα όσο και στο Όλον. Αντίθετα οι θρησκείες διαχρονικά στόχευαν, στοχεύουν και θα στοχεύουν, στη εξουσία μέσω της διαχείρισης των ψυχών. Σε μια διαχείριση η οποία αφορά κυρίως την ελευθερία τους ή τον εγκλωβισμό τους, μιας και οι ψυχές λειτουργούν ολόκληρη τη δημιουργία και αποτελούν την κινητήρια δύναμη αυτού του κόσμου. Όλο αυτό που βλέπεις και αισθάνεσαι ως υλικό σύμπαν και αισθητό κόσμο, αλλά και όλο αυτό που παραμένει αόρατο και άδηλο στις αισθήσεις σου, είναι δημιούργημα του ίδιου θεού. Η ίδια αρχή διέπει τούτο τον κόσμο, όπως και το σύνολο της κτιστής και άκτιστης δημιουργίας. Αυτή η αρχή, η συνείδηση στον πυρήνα της ψυχής μας, περιέχει τις πληροφορίες τόσο για τον κάθε Εαυτό μας, όσο και για το άπειρο και ενιαίο Όλον.

»Ο κόσμος αυτός -ο αισθητός-, υπάρχει και παραμένει υλικά πραγματικός, επειδή υπάρχουν μέσα σε αυτόν οι ψυχές και οι συνειδήσεις μας, οι οποίες τον παρατηρούν μέσα από τα σώματά μας. Από αυτά τα υλικά σώματα στα οποία γίνεται αισθητός ως πραγματικότητα. Αν δεν υπήρχαν αυτές, δεν θα υπήρχε ούτε εκείνος. Ολόκληρος ο κόσμος ζει και υπάρχει μέσα από τις ψυχές και τις συνειδήσεις, χωρίς να μπορεί ή να δικαιούται κάποιος να πει αν αυτό είναι καλό ή κακό. Αυτό όμως που δι-

καιούμαστε να πούμε, είναι ότι η ύπαρξή του, βασίζεται στην δική μας ελεύθερη επιλογή να βρισκόμαστε ή όχι εδώ. Να υπάρχουμε μέσα του για όσο διάστημα επιλέγουμε κι επιθυμούμε κι ύστερα να τον εγκαταλείπουμε. Όμως ενώ η ύπαρξή μας μέσα του τον δημιουργεί, τον λειτουργεί και τον κάνει να υπάρχει, η απομάκρυνσή μας τον ακυρώνει και τον εξαφανίζει αφήνοντάς τον στην ανυπαρξία του. Κι αυτή είναι η διαφορά και η παγίδα μας. Ενώ η είσοδός μας μέσα του είναι ελεύθερη, ο ίδιος αυτός ο κόσμος για να διατηρείται, έχει την εξουσία να παρεμβαίνει και να αλλοιώνει την δική μας επιλογή εξόδου μας. Εύκολα μπορείς να μπεις, αλλά όχι και τόσο εύκολα να βγεις.

»Από την έναρξη της κοινωνικής και πνευματικής ζωής της ανθρωπότητας, έχει εμφανιστεί ένα σύνολο θρησκειών στον κόσμο, κάποιες από τις οποίες έχουν θεωρηθεί μονοθεϊστικές λόγω του ότι αποδέχονται ένα δημιουργό και κάποιες άλλες πολυθεϊστικές απευθυνόμενες σε ένα πλήθος θεοτήτων. Όμως το γεγονός αυτό, με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ότι οι μεν ή οι δε, ανήκουν και στο ίδιο άκρο δημιουργίας. Μπορεί κάποιοι να θεωρούν ότι επειδή ο θεός τους είναι ένας, οι θρησκείες τους είναι όμοιες, ή διαφορετικές με κάποιες άλλες, όμως αυτό δεν είναι απαραίτητα αλήθεια. Το ότι στη θρησκεία τους ηγείται ένας ιδρυτής μεσσίας, ο οποίος παρουσιάζεται ως απεσταλμένος του ενός θεού, δεν σημαίνει και απαραίτητα ότι φέρει τις ίδιες αξίες και υπηρετεί το ίδιο άκρο με κάποιον άλλον ο οποίος επίσης αναφέρεται στο Θείο ως μονάδα.»

Ο εκπαιδευτής, έμεινε για λίγο χωρίς να μιλάει κι ένας βαθύς αναστεναγμός βγήκε βαθιά απ’ το στήθος του πριν συνεχίσει…

«Μπορεί να σκέφτεσαι ότι, είναι ίσως αδύνατον να συμβαίνουν τέτοιου είδους συζητήσεις, στο περιθώριο ενός προγράμματος, το οποίο ασχολείται με την υψηλή τεχνολογία και την πληροφορική από μια μεγάλη εταιρία όπως αυτή. Όμως το δίπολο της διαχείρισης των ψυχών, δεν ισχύει ούτε λειτουργεί μονάχα στα περί των θρησκειών, αλλά διέπει ολόκληρο το φάσμα του κόσμου και τις λειτουργίες του. Το κάθε άκρο ίσως, προσπαθεί να συγκεντρώσει όσους περισσότερους πιστούς μπορεί, όμως το σύμπαν πάντοτε, τείνει να κρατά μια δυναμική ισορροπία ανάμεσά τους. Έτσι ώστε, και ο κόσμος να είναι λειτουργικός αλλά και οι άνθρωποι που ζουν σε αυτόν να κατορθώνουν να συνειδητοποιούν την παγίδευση και να επιλέγουν ελεύθερα. Όσο λοιπόν αυξάνονται οι παρατηρητές που υπάρχουν μέσα στον κόσμο, τόσο αυξάνονται κι εκείνοι που επιλέγουν

συνειδητά ένα από τα δύο άκρα. Κι όσο οι επιλογές πληθαίνουν προς το ένα άκρο, τόσο αυξάνεται η δυναμική προς το αντίθετό του.

»Το ανθρώπινο σώμα μέσα από τις αισθήσεις που προσφέρει η εικονική πραγματικότητα του κόσμου, αυξάνει τις πιθανότητες παραπλάνησης και εγκλωβισμού των ψυχών, για μεγάλα γραμμικά χρονικά διαστήματα. Έτσι, το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας, ζει διαδοχικές ζωές χωρίς ποτέ το ίδιο και χωρίς βοήθεια, να κατορθώσει να συνειδητοποιήσει την ικανότητά του να απεγκλωβιστεί. Το σύμπαν λοιπόν, δρομολογεί - όχι μεσσίες-, αλλά οδηγούς, οι οποίοι ανεξάρτητα με το κάθε ισχύον σύστημα εξουσίας, βοηθά να διαμορφωθούν παράλληλες προϋποθέσεις αύξησης της συνειδητοποίησης του κόσμου. Μια τέτοια απελευθέρωση της ψυχής όμως, απαιτεί μια πραγματικά ελεύθερη επιλογή των ανθρώπων, μέσα από την ενεργοποίηση της συνείδησης των ψυχών τους και όχι της χειραγώγησης του νου τους μέσω της όποια μεθοδευμένης καθοδήγησης. Απαιτεί δηλαδή την συνειδητή αποκάλυψη της παραπλάνησης της γνώσης μέσω του μηχανισμού της επίγνωσης και των πεποιθήσεων. Κι αυτό εδώ το πρόγραμμα, αποσκοπεί μονάχα σε αυτό. Όμως στο σημείο αυτό, θεωρώ ότι είπαμε ήδη αρκετά για απόψε. Καλή σου νύχτα λοιπόν…»

Κι ο Proteus, με αργές και ευγενικές κινήσεις, σηκώθηκε, τακτοποίησε τα χαρτιά του σε μια στοίβα, τα σήκωσε στα χέρια του και με ένα αχνό χαμόγελο στο πρόσωπό του, οδήγησε τα αργά του βήματα προς την έξοδο της αίθουσας…